Nr. 6 - martie 2008 - Pret 5 lei

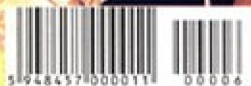
Sci-Fi magazin

DINTRE TOATE STELELE STRĂLUCITOARE
Nancy Kress
PREMIUL NEBULA 1985

ZIUA DE DINAINTEA REVOLUȚIEI
Ursula K. Le Guin
PREMIILE NEBULA și LOCUS 1974

Ruth Nestvold
Kameron Hurley
Carolyn Ives Gilman
Heather Lindsley
Mioara Musteață
Kage Baker

www.sci-fi.ro

COLECȚIA POVESTIRILOR ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

SCI-FI Magazin

Editor:
Mediapress ® Botoşani

Director:
George Lazăr

Redactor şef:
Cătălin Moraru

Traducători:
Emanuel Huţanu
Oana Cercel

Tehnoredactare:
Corneliu Rusu

Ilustraţia copertei:
© Konstantin Inozemtsev
Agency: iStockphoto.com

Orăşelul Science Fiction

de Walter Jon Williams

Walter Jon Williams este unul din cei mai celebri şi respectaţi autori de science fiction.

Nu mai ştiu la câte convenţii SF am participat. Să zicem 130, poate nu par multe, dar sunt destul de multe pentru mine.

Prima a fost prin 1972 în oraşul meu natal, Albuquerque, New Mexico. Aveam 18 ani si nimic de făcut în weekend. Comunitatea science fiction, deşi prietenoasă, nu m-a întâmpinat chiar cu braţele deschise. Dar cei de 18 ani sunt obişnuiţi să nu fie primiţi cu braţele deschise, aşa că a fost ok. M-am simţit destul de bine ca să merg şi anul următor, apoi următorul şi, tot aşa, iată-mă ajuns la 130 de convenţii.

Toate convenţiile SF din viaţa mea tind să fie compresate într-una singură, mare şi continuă, unde cineva cu care te-ai întâlnit în sală poate fi găsit, mai devreme sau mai târziu, la barul altei convenţii. Ştii unde te afli doar când te uiţi pe geam şi afli că eşti în Albuquerque, Los Angeles, Glasgow sau Gdansk. Dar o convenţie science fiction mare, fără sfârşit, există evident doar în mintea mea. În realitate, comunitatea SF s-a schimbat enorm de la prima mea convenţie. Când am intrat acolo, eram aproape sigur că în camera aia plină de străini, cu oricine aş fi vorbit am fi avut cam 150 de cărţi în comun. Toţi citisem textele mari de Verne şi Wells şi „When Worlds Collide”, „I, Robot” a lui Asimov, „The Star Maker” de Olaf Stapledon, „The Humanoids” de Jack Williamson, Sprague de Camp cu a lui „Lest Darkness Fall”, povestirile lui Fritz Leiber despre

Lankhmar, „Demolished Man” de Bester, „Slan” a lui Van Vogt, „The Space Merchants” de Frederick Pohl, Philip K. Dick cu operele lui, „The Man In the High Castle”, „Day of the Triffids”, „A Canticle for Leibowitz”, Arthur Clarke cu „Childhood's End”, „Tactics of Mistake” de Dickson, „Left Hand of Darkness” de Ursula K. Le Guin, Frank Herbert cu „Dune”, „Lord of Light” şi „Flowers for Algernon” ale lui Zelazny, „Hothouse series” de Brian Aldiss, „Stand on Zanzibar” a lui John Brunner, colecţia lui Judith Merrill „England Swings SF”, Sturgeon cu a lui „Venus Pins X”, Samuel R. Delany cu „The Einstein Intersection”, „The Moon Is a Harsh Mistress” de Heinlein, „Stranger In a Strange Land” de Heinlein, „Glory Road” de Heinlein, „The Star Beast” de Heinlein… de fapt **orice** *de Heinlein.*

Privind înapoi îmi dau seama că era o listă a naibii de bună. Doar două remarci. Mai întâi nu exista media. În 1972 nu era science fiction la TV. Deloc. Zero. Dacă erai norocos puteai prinde ceva reluări de la Zona Crepusculară, noaptea târziu. În 1972 nu a fost premiu Hugo pentru film SF. Pur şi simplu nu existau filme care să merite un premiu Hugo. Imaginaţi-vă!

A doua remarcă, legată de calitate, este provincialul. Practic totul venea din SUA şi Anglia. Stanislaw Lem a fost tradus din franceză, după o traducere din germană, care fusese tradusă la rândul ei din poloneză. Deşi se înţelegea ceva la lectură, niciunul din elementele care îl fac pe Lem aşa de special nu era la dispoziţia cititorului american în 1972.

Tot la provincial putem nota că practic toţi autorii erau bărbaţi. Deşi în 1972 autori ca Joanna Russ, Ursula K. Le Guin şi Kate Wilhelm erau pe cale să aducă schimbări profunde, probabil singurul text pe care îl citise toată lumea la prima mea convenţie SF era romanul câştigător al Hugo „Left Hand of Darkness”.

Şi încă ceva. Pentru cititorul mediu american din 1972 – chiar şi pentru cititorul bine informat – aceste nume erau necunoscute. Cineva din afara lumii SF auzise de Jules Verne şi H.G. Wells, se poate să-l fi ştiut pe Clarke de la

legăturile sale cu filmul 2001, dar cunoaşterea altor nume ar fi fost pură întâmplare.

Ce separa lumea science fiction de lumea exterioară era Cultura Science Fiction. SF-ul la acea vreme era ca un orăşel într-o vale muntoasă izolată. Era un loc sigur şi confortabil, pentru că toţi aveau aşa multe în comun şi cei mai mulţi se cunoşteau între ei. Erau în general prietenoşi cu străinii, dar deseori aflau că au puţine în comun cu ei. Asta era comunitatea în care am intrat în 1972: inteligentă, independentă, încrezătoare în propriile judecăţi şi tradiţii, cu toate că toţi erau de acord că tehnologia era motorul schimbărilor sociale.

Şi chiar avansul tehnologiei era cea mai mare problemă. Iar ameninţarea principală venea dinspre mass media pentru care SF-ul tradiţional avea cea mai puţină înţelegere şi simpatie – filmul şi televiziunea. Media mănâncă SF – înghite bucăţi uriaşe de SF – iar ce regurgitează nu e întotdeauna plăcut.

Succesul „Star Trek” e în principal ameninţător. Înţeleg că e foarte greu să faci episoade săptămânal – trebuie să scrii, filmezi, să editezi foarte, foarte repede şi să devorezi orice te-ar ajuta. E ok totuşi, ideile sunt la liber, nu au copyright. Dar „Star Trek” e difuzat, undeva în lume, în fiecare moment al zilei. Şi ultimul „Star Wars” a avut mai mulţi spectatori în weekend-ul lansării decât toţi cei care au citit vreodată un roman SF. Din ce în ce mai mulţi oameni vin prima oară în contact cu science fiction via TV sau filme decât prin cărţi.

Sunt două motive pentru succesul SF în media. Mai întâi, aşa cum observa Marshall McCluhan, televiziunea aplatizează emoţiile: totul are acelaşi grad de urgenţă. „Star Trek” e difuzat cu acelaşi impact ca moartea prinţesei Diana, genocidul din Sudan sau reclamele pentru laxative. (Uniformitatea asta e chiar mai mare pe World Wide Web: prezintă cu aceeaşi solemnitate buletine de la Casa Albă, reclame de romane SF, puterile efectului de piramidă, propria mea pagină de web www.walterjonwilliams.net şi fanfaronade nesfârşite de la persoane care cred că

guvernul le-a implantat microcipuri în fesa stângă pentru ca elicoptere negre să îi poată urmări necontenit, până când reuşesc să scape purtând, evident, chiloţi de staniol.)

Pe lângă asta, media aduce producţii SF unei audienţe care nu are Cultura Science Fiction.

Destul de curios, această disociere a SF-ului de rădăcinile sale, împreună cu efectul de aplatizare a emoţiilor, a produs o nouă specie de literatură, una în care ideile SF sunt tratate – scoase din contextul lor original – ca elemente ale culturii pop mai mult sau mai puţin echivalente cu alte elemente ale aceleiaşi culturi pop, şi ele adunate tot din media.

Un adevărat locuitor al Orăşelului SF ar dispreţui ceva ce conţine OZN-uri, datorită unui fel de consens pe baza căruia a fost construită Cultura SF cum că OZN-urile sunt considerate prea iraţionale pentru adevăratul SF (spre deosebire de călătoria în timp sau nave superluminice, de exemplu). Dar scriitori ca David Foster Wallace sau Ted Mooney, ambii neinteresaţi de dictatele Culturii SF, nu ar avea nimic împotriva ideilor SF puse lângă OZN-uri, Yeti, vizite angelice ale prinţesei Diana, împreună cu anunţuri pentru laxative, adeziv dentar şi alte emanaţii din lumea tabloidelor.

Deci unde lasă toate astea Orăşelul SF? Destul de ciudat, tot acolo unde era acum 30 de ani. Locuitorii sunt foarte buni în a ignora ce nu-i interesează. Dar acum au vecini importanţi. Media City, strălucitor, cu zgârie nori, lumini şi faimă. Totuşi – ciudat – locuitorii din Media City dau regulat năvală în Orăşelul SF pentru a-l jefui de conţinut, câteodată plătind foarte bine, de obicei neplătind nimic.

Orăşelul, deşi mai mare şi mai divers, păstrează aceleaşi standarde şi prejudecăţi ca în 1972. Din păcate, nu mai avem cele 150 de cărţi în comun. SF-ul e un domeniu uriaş acum. Dar totuşi întâlnesc acelaşi gen de oameni care citesc acelaşi gen de SF, aşa că la convenţii tot ca acasă mă simt. Plus, câteodată întâlnesc persoane care chiar mi-au citit cărţile, o trataţie rară şi preţuită.

Cultura Science Fiction încă mai este ce era la început, produsul unui grup restrâns de entuziaşti care fac ce fac pentru că le place. (Dacă ţi-ar păsa vreun pic de bani, ai fi acolo sus, în Media City.) Orăşelul încă este provincial, încă mândru de moştenirea de la cei dinainte şi încă ignorat sau neînţeles de restul lumii.

Dar să fiu al naibii dacă îmi pasă. Cultura Science Fiction este încă şi cultura **mea** *şi nu renunţ la asta.*

Cuprins

Ieşire fără salvare

Ruth Nestvold

Scriitoare născută în Washington, acum locuieşte în Stuttgart. Prima povestire, „Latency Time”, i-a fost publicată în Asimov’s în 2001. Câteodată e profesor de engleză, câteodată lucrează în sectorul IT, a scris şi publicat câteva zeci de povestiri. Romanul ei „Looking Through Lace” a ajuns pe lista pentru Tiptree Award în 2003 şi a fost nominalizat şi pentru premiul Sturgeon.

Această povestire, din 2006, ne duce într-o lume în care pericolul, dar şi tentaţia de a deveni altcineva sunt ceva obişnuit. Dar niciodată transformările profunde nu rămân fără urmări.

————————————

Să cheltui un credit luat ilegal era dificil, însă existau posibilităţi, dacă erai isteţ. Întotdeauna există posibilităţi. Să utilizezi o unitate morfică ilegal era şi mai dificil, dar, după părerea lui Mallory, merita riscul.

Prietene ca Lorraine au transformat acest lucru în realitate. Lorraine – tehnician laborant la Softec, era şi inteligentă şi lacomă; ca să câştige un ban în plus, i-a permis lui Mallory să folosească unităţile în afara programului. Mallory nu avea nici cea mai vagă idee dacă şi ceilalţi agenţi morfici erau clienţi clandestini – puteai să te bizui pe Lorraine că-şi ţine gura.

— Nu înţeleg de ce nu comercializează aceste lucruri în scop recreativ, a spus Lorraine în timp ce regla casca de download pe capul lui Mallory.

— Fac eu teste pentru asta, spuse Mallory, zâmbind larg.

Lorraine se încruntă.

— Nu e de glumă. Luna trecută, Softec l-a pierdut pe Max odată cu pierderea identităţii. Ai grijă, fato.

— Am grijă.

— Sper. Un alt lucru pe care nu îl înţeleg este de ce tocmai *tu* din toţi oamenii simţi nevoia să-ţi schimbi înfăţişarea.

Se uită, bineînţeles, la sânii dezgoliţi ai lui Mallory, pe care bărbaţii tindeau să-i caracterizeze ca fiind perfecţi.

Mallory se uită în oglinda din spatele lui Lorraine şi ridică din umeri. Poate că nu avea nimic de obiectat cu privire la înfăţişarea ei fizică, dar nu despre asta era vorba. Ca morf, nu depindea de ea însăşi, de identitatea ei proprie; putea să scape de ea, sub orice formă dorea, putea să fie oricine voia.

— Nu are nicio legătură cu asta, Lorraine.

— Da, îmi dau seama. Nu eşti o fată uşor de mulţumit. Acum întinde-te.

Cu o privire hotărâtă, Lorraine conectă corpul, pe care Mallory trebuia să-l părăsească curând, la aparatele de respiraţie artificială.

Unii agenţi nu puteau suferi senzaţiile procesului morfic efectiv. Mallory nu făcea parte din această categorie. Imediat ce s-a aşezat pe patul cu arcuri, stomacul începuse să se agite de la emoţia aşteptării. De partea cealaltă a echipamentului de transfer se afla unitatea morfică, lungă şi neagră. Părea fără viaţă, dar de fapt era o matrice ADN controlată de o reţea neurală. După transferul minţii, această unitate urma să devină habitatul lui Mallory pentru câteva ore şi, cu ajutorul tehnologiei de asamblare, putea să se transforme în orice dorea.

— Sunt gata.

Dar Lorraine nu a început imediat transferul, uitându-se la Mallory cu ochi negri care exprimau altceva decât lăcomie.

— Ai grijă să mă anunţi dacă simţi cumva efectele spălării creierului, da?

— Bineînţeles, răspunse ea cu nerăbdare.

Nu se va întâmpla. Excursiile ei în alte corpuri nu însemnau nimic grav. Nu avusese niciodată nici măcar o stare de ameţeală, fără a mai vorbi de simptome mai grave, ca stările de leşin.

Într-un sfârşit, Lorraine începu transferul. După ce mintea s-a desprins de corp, Mallory a fost cuprinsă de o stare de bună dispoziţie. Era liberă.

— Transfer complet, spuse Lorraine. Începem procesul antropomorfic.

Unitatea începu să prindă formă şi simţire umană şi, odată terminat procesul, Mallory îşi potrivi înfăţişarea morfului ca fiind dublura ei, o copie a corpului gol ce zăcea pe celălalt pat. Urma să-şi schimbe iar forma în curând, dar condiţia era să plece de la Softec aşa cum venise – ca ea însăşi.

Patul îi răcise spatele gol, absorbind căldura din timpul procesului. Rămase acolo pentru o clipă, bucurându-se de senzaţia frigului pe pielea încinsă.

— Vreau să vii înapoi în maxim trei ore, spuse Lorraine. Înainte de următorul control de securitate.

Cumva, lucrurile i se păreau mai frumoase în condiţia de morf – până şi străzile, udate de ploaie şi sclipitoare, din perimetrul corporaţiei Softec, pe timp de noapte. Bineînţeles că reţeaua neurală a unităţii era amplificată şi auzul, văzul şi memoria erau mai ascuţite. Dar nu era reţeaua neurală cea care se uita ţintă la aureolele de lumină de sub un felinar de stradă, care strălucea pe trotuarul udat de ploaie din Pill Hill, minunându-se de jocurile de lumini şi umbre. Era mintea ei, eliberată de viaţa anterioară, de aşteptări, cu libertatea alegerii şi a schimbării.

Complexul Softec se afla destul de aproape atât de Elliot Bay şi Broadway, cât şi de un număr mare de baruri şi săli de spectacol. Mallory se îndreptă spre Broadway. Pe drum, se afundă pe o alee pustie. Era deja întuneric, dar e mai bine să fii precaut. Îşi selectă hainele cu grijă, un costum androgin cu pantaloni lăbărţaţi, cu un şnur la care se putea renunţa, un maieu larg din mătase, un blazer larg

şi o haină uşoară de ploaie. Stătu în spatele unui coş de gunoi, cu faţa la perete ca un bărbat gata să se uşureze, cât s-a încărcat imaginea dorită în creierul procesor. Căldura procesului morfic îi pătrunse în vene şi pe şira spinării. Simţi umerii lărgindu-se, pieptul aplatizându-se şi clitorisul transformându-se în penis. Îşi şterse sudoarea de pe frunte cu podul palmei, care era mai pătrată decât înainte.

După cinci minute părăsi aleea. Părul era la fel ca înainte, zburlit, până la umeri, de un blond închis. Asta ca măsură de siguranţă în caz că fusese zărită de careva intrând pe alee. Dar în rest era complet diferită.

Lăsase în urmă agentul morfic femeie care nu putea să menţină o relaţie şi devenise bărbatul care nu avea nevoie de una.

Mallory se îndreptă spre Down-And-Out, barul unde putea să se bucure tot timpul de muzică bună, şi poate şi mai mult de atât, dacă totul decurgea bine. Coborî scările într-o cameră foarte neagră, luminată de neon, plină de zgomot şi lumini fulgerătoare. Orchestra se lansase într-un joc elaborat de lumini. Fiecare membru al orchestrei era materializat în toate colţurile barului. Era prea devreme ca să fie plin, însă iluzia îi împiedica pe clienţi să-şi dea seama – nu era nici ora zece şi localul avea clienţi sau proiecţii ale acestora la fiecare masă.

Se aşeză la o masă de pe margine, dar destul de aproape de centru. Îi plăcea să se afle în miezul problemei, dar în timpul procesului de morfizare nu trebuia să atragă atenţia. Erau câteva femei care totuşi se uitau la ea pe furiş – acest lucru se întâmpla invariabil ori de câte ori se schimba într-o sosie a fratelui ei Dane.

Se întrebă pe unde era el acum. Nu că îi păsa. El îi abandonase, o abandonase, îşi construise o viaţă în suburbii, în afara zidurilor protectoare ale oraşului. Era un inamic al corporaţiilor. Din cauza lui îşi schimbase numele şi rupsese legăturile cu părinţii.

Cu părinţii care întotdeauna îl iubiseră mai mult pe el.

Mallory comandă un martini şi privi la orchestră şi la spectatori, căutând pe cineva cu care ar fi putut petrece o oră, înainte de a fi nevoită să se întoarcă la Softec. În timp ce încerca să găsească un candidat, se apropie cântăreaţa. Mallory arboră cel mai sugestiv zâmbet bărbătesc şi fu răsplătită cu o cântare feminină. Era cântăreaţa în carne şi oase, nu doar holograma, iar corpul ei zvâcnea de viaţă.

Cei de la Softec erau nişte proşti că încercau să păstreze secretă tehnologia morfică; ar trebui să o perfecţioneze pentru amuzament, nu pentru spionaj industrial. Atunci nu ar mai fi singura dependentă de transformare şi de senzaţiile corpului împrumutat.

Cântăreaţa continuă să cânte, presându-şi fundul în poala lui Mallory, în timp ce Mallory îşi mişca şoldurile subtil, în ritmul muzicii. Cu puţin timp la dispoziţie şi o ocazie favorabilă, ducea de multe ori acest joc până la capăt. Poate că era ciudat, dar faptul că făcea dragoste cu o femeie ca bărbat, nu o determinase să încerce ceva cu o persoană de acelaşi sex, când se întorcea în corpul ei de femeie. Motivul pentru care voise să facă sex ca bărbat era pentru a descoperi senzaţiile din timpul actului. Dar nici nu vroia să renunţe pentru totdeauna la senzaţiile simţite de femei – nu era un candidat pentru schimbare de sex. Mallory le vroia pe ambele.

Totul.

Cântăreaţa se ridică, aruncându-i o privire plină de promisiuni şi Mallory îşi întoarse atenţia către paharul de martini şi ceilalţi clienţi din bar. Una dintre privirile fixe ale clienţilor era îndreptată către ea şi avea o intensitate ieşită din comun.

Era prietena ei, Sue.

Îşi încleştă strâns pumnul, aproape de stomac. Se morfiză ca să arate la fel ca fratele ei, pierdut cu mult timp în urmă, şi fratele ei semăna extrem de bine cu ea. Sue ar fi observat imediat asemănarea.

Fata începu să se ridice de la masă şi Mallory se concentră asupra scenei. Cu colţul ochiului o observă pe Sue venind printre mese spre ea. Se ridică în picioare cu

indiferenţă şi se îndreptă spre toaletă, dar, de îndată ce ieşi din raza ei vizuală, schimbă direcţia şi ieşi din bar.

Nervoasă, se îndreptă cu repeziciune spre aleea pe care o folosise pentru transformare şi se sprijini de perete din cauza unei stări de ameţeală. Se forţă să respire mai lent şi mai adânc, şi ameţeala dispăru.

Nu era spălare de creier, nu era posibil.

Nu i se putea întâmpla ei.

* * *

Mallory nu era într-o dispoziţie foarte bună a doua zi, la slujbă. Nu-i păsa prea mult de munca de birou, de selectarea şi completarea informaţiilor despre alte corporaţii, fiind la curent până şi cu cele mai slabe zvonuri despre progresele tehnologice care puteau crea arme mai bune sau o sferă de influenţă mai largă. Alianţele între corporaţii erau instabile şi în vremurile cele mai bune, iar vremurile bune erau rare.

— Te-ai mai gândit?

Mallory ridică privirea şi-l văzu pe fostul ei prieten, Ethan, sprijinit de marginea biroului ei de lucru, cu ochii migdalaţi, încercănaţi.

— Tu te-ai gândit? întrebă ea înapoi.

Ethan trase un scaun liber şi se aşeză.

— Mă gândesc de ceva vreme, spuse el, cu voce joasă.

Mallory clătină din cap. Acum el urma să-şi ceară scuze. Se despărţiseră pentru că Ethan o rugase să-şi dea demisia din funcţia de agent morfic înainte de punctul critic stabilit de Softec şi să i se alăture în *cercetare*. Agenţii trebuiau oricum să se retragă toţi mult prea repede, datorită pericolului pierderii identităţii. Minţile lor cedau şi se pierdeau în hăţişul urmelor lăsate de celelalte minţi populate în trecut de morful lor.

Sau cel puţin asta era varianta teoretică. Însă pierderile nerecuperabile la agenţii morfici puteau fi rezultatul a *orice*.

Ethan îi luă mâna, mângâindu-i cu blândeţe pielea dintre degetul mare şi degetul arătător.

— Am vorbit serios zilele trecute să renunţi la morfizare, dar voi face un compromis. Aş dori să faci un nou test pe care îl dezvolt pentru spălarea de creier. Dacă parametrii tăi sunt normali, nu voi mai comenta nimic cu privire la activitatea ta de agent morfic în timpul rămas până te retragi.

Ea se uită ţintă la el, simţind că o cuprinde panica. Oare de ce o roagă aşa ceva? Ştia de activităţile ei morfice ilicite? Îşi trase mâna dintr-a lui.

— Acest test încă nu este oficial, nu-i aşa?

El aprobă cu o mişcare uşoară a capului.

— Şi ai nevoie de cobai şi vrei să mă foloseşti pe mine?

— Ştii că nu e vorba de aşa ceva.

— Nu este, nu?

Mallory nu-şi putea stăpâni furia din voce.

— Nu voi accepta experimentele făcute pe mine doar pentru că Softec nu ştie ce se întâmplă exact în cazul pierderii identităţii.

— Nu este un experiment, Mallory.

— Bineînţeles că este un experiment. Nu-ţi permit să mă foloseşti.

Ethan îşi ţuguie buzele.

— Poate că nu ar fi trebuit să-ţi cer să renunţi, dar să faci testul pentru linişte mea – îţi cer chiar aşa de mult?

Mallory îi aruncă o privire fioroasă.

— Cauţi doar un motiv ca să mă convingi să mă opresc.

El se aplecă în faţă, căutându-i privirea.

— Chiar crezi aşa ceva?

— Nu ştiu ce să cred, spuse Mallory uitându-se în altă parte.

— Şi nu vei face testul?

— Nu.

Ethan se ridică în picioare, încreţindu-şi buzele.

— Am crezut că am ieşit în întâmpinarea ta cu această propunere. Dar tu nu vrei să te întâlneşti cu mine, vrei ca eu să te urmez.

— *Tu* vrei ca eu să renunţ la morfizare.

— Pentru că îmi fac griji pentru tine.

— Pentru că eşti egoist.
— Nu, Mallory, tu eşti cea care este egoistă.
Acestea fiind spuse, el plecă. Mallory era bucuroasă în sinea ei.
Era evident că, până la sfârşitul săptămânii, Ethan nu va mai veni. Nu avea importanţă. El nu vroia să o lase să-şi trăiască viaţa cum vroia ea, şi ei nu-i stătea în fire să jelească. Îşi dăduse seama cu mult timp în urmă că nu are rost.
Aşadar Ethan o părăsise şi el. Va trece ea şi peste asta.

* * *

Ea şi Sue erau programate pentru o misiune morfică la Hypersystems săptămâna care urma şi s-au întâlnit zi de zi ca să-şi planifice lovitura.
— Tu ai un frate, nu-i aşa? întrebă Sue într-o după amiază, în timp ce se uitau peste planul de amplasare al clădirii corporaţiei Hypersystems în ecranul holografic de pe biroul lui Mallory.
Mallory dădu din cap afirmativ.
— De ce întrebi?
Bineînţeles că ştia de ce întreba Sue – se aştepta să fie întrebată de incidentul de la bar, dar discutaseră doar despre despărţirea ei de Ethan.
— Cred că l-am văzut săptămâna trecută.
— Ce te face să crezi asta?
— Am văzut un tip la Down-and-Out care semăna foarte bine cu tine.
— Mă îndoiesc că era Dane.
I se suise sângele la cap şi făcu o mişcare scurtă a capului ca să scape de sentiment.
— Ciudat, spuse Sue. Asemănarea era stranie.
— Fratele meu nu ar îndrăzni să se arate în Seattle.
— De ce nu?
— Ascultă, nu vreau să vorbesc despre el, ok?
Nu ar trebui să-i pese.

Dane era AWOL[1] ascunzându-se pe undeva prin ruinele suburbiilor, făcând Dumnezeu ştie ce. Dispăruse cu zece ani în urmă, părăsindu-şi familia şi căminul pentru nişte idealuri ieftine. Ce posibilităţi aveau Seattle şi celelalte oraşe ruinate după epidemii şi criza economică de douăzeci de ani decât să-şi privatizeze forţele de poliţie şi oraşul însăşi? Dane şi semenii lui au trădat, dar măcar enclavele din zonele corporaţiilor au rămas sigure.

Amintindu-şi de Dane, Dane pe care ea l-a iubit şi apoi l-a invidiat şi l-a urât, începu să o doară capul. Îl simţea greu, atât de greu că nu putea să şi-l ţină pe umeri.

— Mallory? Ce…?

Restul cuvintelor lui Sue sunară ca şi când îi vorbea de la celălalt capăt al unui tunel.

Mallory se ridică de la birou, luptând cu ameţeala.

— Mă întorc imediat.

Reuşi cumva să ajungă până la toaletă. După ce îşi udă faţa cu apă rece, îşi sprijini fruntea şi braţele de masă. Nu era nimic. Gândul la fratele ei o supăra întotdeauna. Nu avea niciun motiv să fie îngrijorată în legătură cu misiunea morfică de săptămâna următoare. Niciunul.

* * *

Mallory ura ştergătoarele de parbriz, dar ceaţa era prea deasă ca să nu le folosească. Era o zi cenuşie, posomorâtă, şi nici măcar bucuria de a se afla într-un morf, de a se îndrepta spre sud către Renton – zona corporaţiilor – într-o nouă misiune, nu-i ridica moralul. În plus, îi păsa prea puţin de corpul în care se afla: bătrân, bărbat, începând să-şi arate vârsta în ciuda tratamentelor şi a operaţiilor estetice.

Sue se afla deja în complexul Hypersystems, pozând ca o candidată atrăgătoare pentru un job. Conform planului lor, Sue trebuia să-l scoată pe Tom Reich din clădire. Fusese ales ca ţintă din cauza libidoului său exagerat.

---

[1] Absent Without Leave – termen cu referire la o persoană care şi-a părăsit locul de muncă fără a cere permisiunea sau persoană care se află în altă parte, cu gândurile şi dorinţele în opoziţie cu centrul, cu „instituţia” (n.trad.)

Ceilalţi agenţi adunaseră deja toate informaţiile folositoare despre el. În momentul în care Reich se afla afară din clădire, Mallory venea şi-i lua locul – o simulare perfectă, inclusiv amprentele digitale.

Parcă maşina în afara complexului şi aşteptă până când primi vestea că Sue şi Reich se aflau suficient de departe. Atunci îşi puse pelerina de ploaie Laurentina (exact ca a lui Reich), deschise umbrela, şi parcurse distanţa scurtă până la clădirea centrală. La intrare, puse mâna pe panoul de identificare.

— Bine aţi venit, domnule Reich, spuse sistemul de identificare. Am crezut că aţi plecat acasă în seara aceasta.

— Se pare că mi-am uitat inteligenţa artificială. Trebuie să mă întorc şi să o caut.

— Succes.

Putea jura că simţise sarcasm în vocea sistemului de securitate.

Adrenalina simţită în faţa pericolului de a fi prinsă începu să alunge încetul cu încetul depresia de care fusese cuprinsă mai înainte. Se îndreptă cu paşi vioi pe holuri către biroul lui Reich. Deschise uşa cu palma ei (a lui), încuie uşa după ea şi se aşeză pe scaun.

— Activare sistem.

— Sistem activ.

Reich îşi programase computerul să vorbească cu voce joasă, lentă, feminină. Tipic.

Agenţii morfici erau toţi experţi în securitate. Aşadar, cu vocea, amprenta digitală şi simularea retinei, ea reuşi în scurt timp să acceseze informaţiile secrete despre inovaţiile tehnice actuale. Bineînţeles că toate fişierele erau codate, însă reţeaua neurală pe care ea o ocupase şi o controla a rezolvat rapid şi acea ultimă dificultate.

Mallory cercetă informaţiile pe care le găsise şi funcţia de înregistrare a reţelei sale neurale a memorat tot ceea ce a vizionat. În mod normal, în timpul unei misiuni de acest gen, era puţin conştientă de ceea ce citea, parcurgând cât de repede posibil fişierele şi planurile pentru a strânge toate informaţiile în timpul avut la dispoziţie.

Dar, de data aceasta, citi mai lent, citi mai mult ca să înţeleagă, decât ca să memoreze. Mare parte a materialului era despre un aşa numit android cu telecomandă: în esenţă, o unitate morfică fără transfer de minte. Hypersystems reuşise să rezolve imperfecţiunile inteligenţei artificiale prin crearea unei tehnologii de manevrare de la distanţă care permitea agenţilor corporatişti să controleze androizii dintr-o locaţie securizată. Şi androizii erau creaţi în principal pe o matrice ADN ajustabilă. Ca unităţile morfice.

Mallory îşi încrucişă mâinile şi se opri din citit. Avantajele unui android cu telecomandă, dintr-o perspectivă corporatistă, erau evidente. În vreme ce corporaţiile aveau tendinţa de a privi resursele umane ca fiind ieftine şi uşor de înlocuit (şi erau astfel mai puţin îngrijoraţi de spălarea ipotetică de creier decât sperase Ethan), dezavantajul era că agenţii umani erau imprevizibili. Versatili, dar imprevizibili. Puteau reacţiona mai repede în situaţii sociale complicate şi potenţial periculoase decât o inteligenţă artificială, dar erau predispuşi şi la eroarea umană. Un android cu telecomandă putea combina inteligenţa umană şi artificială, facilitând controlul agenţilor.

Îi scotea din uz şi pe morfi.

Casca ei pârâi.

— Mal, Reich vine spre birou – se pare că a uitat ceva, o auzi pe Sue în cască. Vin şi eu spre Hypersystems şi ne întâlnim la intrarea sudică a parcării.

— Ok, închid imediat, răspunse Mallory.

Dar, pentru un motiv oarecare, nu reuşi. Continua să se holbeze la modelul androidului de pe ecranul holografic, în timp ce reţeaua neurală memora în continuare imaginile. De cât timp avea nevoie Softec să recreeze tehnologia cu ajutorul informaţiilor pe care le obţinuse? Nu avea idee. Bănuia că erau mai avansaţi în tehnologia morfică actuală decât Hypersystems: trebuiau doar să modifice unitatea morfică pentru o conexiune la distanţă cu o inteligenţă

artificială perfect funcţională şi aveau un android cu telecomandă.

Şi Mallory nu va mai trece prin procesul de morfizare.

Poate că Ethan se va întoarce. Dar poate că nu. Poate că se săturase de ea, cu pericole sau fără.

Mallory simţi o durere de cap. Sau poate că morful simţi.

Închise funcţia de înregistrare din unitatea morfică.

— Ieşire.

— Doriţi să salvaţi modificările? întrebă sistemul ei intern.

Da, asta va face: nu se va întoarce cu niciun material la Softec. Misiunea a fost scurtată.

— Nu.

Dar existau copii de back-up şi nu putea şterge sistemul înainte de a downloada ce înregistrase deja. Într-un fel sau altul, trebuia să împiedice Softec să obţină informaţiile memorate în unitatea ei, în ciuda eforturilor sale.

Trebuia să fugă.

Mallory închise calculatorul lui Reich şi părăsi clădirea, deschizându-şi umbrela şi strângând pelerina de ploaie în jurul corpului simulat al lui Tom Reich. Aproape ajunsese la maşină când observă o brunetă frumoasă, mică de statură, ieşind dintr-o maşină sport albastră. Morful lui Sue. Se îndrepta spre ea.

— Mallory!

Se uită peste umăr. Sue fugea după ea. Mallory ajunse Sedan-ul de culoare neagră, se instală pe locul şoferului şi ieşi din parcare. Când se află afară, în siguranţă, se uită înapoi. Sue pornise deja în urmărirea ei.

Trebuia să-i piardă urma.

Semnalul sistemului de comunicaţii din maşină reveni.

— Ce se întâmplă, Mallory?

Mallory simţi palmele unităţii morfice transpirate. Dar nu trebuia să intre acum în panică. Trebuia să fugă cu morful, să nu-l lase să cadă în mâinile Softec-ului.

Viră la stânga în direcţia autostrăzii 405. Copacii de pe fiecare parte a drumului se înălţau spre cerul cenuşiu, în

timp ce ştergătoarele loveau ritmic şi insistent, făcând-o să se grăbească.

Se auzi iar vocea lui Sue.

— S-a întâmplat ceva, Mal?

Fruntea lui Mallory era fierbinte. Nu-i stătea în fire să se panicheze. Nu trebuia. Privi în oglinda retrovizoare. Maşina lui Sue era chiar în spatele ei.

— Nu mă urmări, Sue, transmise ea în sistemul de comunicaţii.

Vocea ei i se părea neclară în cap, ca şi când zeci de oameni îi şopteau pe un ton jos, monoton. O luă spre autostradă – dar o luă spre sud în loc de nord – uşurată că va putea să conducă cu viteză mai mare.

— Sunt îngrijorată pentru tine, Mallory. Nu acţionezi raţional. Trage pe dreapta şi lasă-mă să te conduc înapoi.

Mallory clătină din cap, încercând să se concentreze asupra drumului, a vitezei de deplasare, a maşinii.

— Nu, trebuie să merg…

Dar nu ştia unde trebuie să meargă, doar că nu trebuia să se întoarcă la Softec. Era urgent, totuşi, şi ştia asta. Murmurele nu se opreau. Mallory apăsă pe acceleraţie. Trebuia să scape de acolo, de voci, departe de Seattle, de Sue. Repede.

Departe de Sue? Dar Sue era prietena ei. Era tot ce-i rămăsese lui Mallory. Dane nu mai era, nici părinţii, nici Ethan, şi ea fugea acum şi de Sue.

Vocea lui Sue se auzi iar în sistemul de comunicaţii, dar Mallory nu mai putea înţelege cuvintele. Mări mai tare viteza de deplasare. Vocile o suprasolicitau, devenind mai zgomotoase.

Observă o ieşire de pe autostradă; poate că putea să scape de Sue acolo. În ultimul moment, viră şi porni cu viteză pe drumul lateral. I se păru că cineva o strigă pe nume, dar strigătul fu înăbuşit de zgomotul din capul ei, şoapte ca un vâjâit surd, o ameţeală ca o prezenţă în subconştient. Era tot ce putea să facă pentru a se concentra la condus.

Apoi auzi o trosnitură.

Puse frână şi trase pe dreapta. În spatele ei, maşina sport de culoare albastră se ciocnise de un copac.

Ieşi din maşină şi merse împleticit prin iarba udă dintre carosabil şi copaci. Sue zăcea ţintuită pe locul şoferului, cu capul într-o poziţie nefirească. Mallory încercă să o trezească – ar fi trebuit să repare deja avariile morfului ei, nu ale altuia, pentru numele lui Dumnezeu! Nimic nu mai funcţiona normal, nimic. Cercetă câmpul de înregistrare date din partea de jos a coloanei vertebrale a unităţii morfice. Era crăpat. Mallory nu putea decât să spere că reţeaua neurală ce păstra mintea lui Sue nu era serios avariată.

Se clătină, respirând adânc, şi-şi sprijini mâna de şasiul automobilului. Nu putea permite să fie găsită de Softec, dar trebuia să fie sigură că vor da de Sue. Trebuia.

Maşina ei. Inteligenţa artificială din maşina ei nu avea avarii. Putea trimite un semnal de alarmă din Sedan-ul negru.

Şi după aceea să fugă. Dacă nu făcea asta, urmau să-i ia morful.

Mallory înaintă iar cu greu prin iarba udă, cu pelerina peste cap. Fără contact vocal, trimise semnalul de urgenţă către Softec. Vor ajunge în mai puţin de jumătate de oră şi vor strânge unitatea avariată care o păstra pe prietena ei cea mai bună.

Mallory se simţea iar ameţită. Îşi închise ochii, concentrându-se. Nu putea să ia maşina – trebuia să o lase acolo pentru a ajuta la găsirea lui Sue.

Dar nu şi pe Mallory. Ea ar putea fi altcineva, oricine altcineva. Avea morful.

Ieşi din Sedan-ul negru, îndreptându-se spre pădurea de la marginea şoselei. Trebuia să se ascundă, să scape înainte ca ei să ajungă acolo.

Copacii, se va ascunde în copaci. Va fi singură acolo, în siguranţă.

Dar nu era adevărat. Nu era singură. Ei o urmăreau, înconjurând-o, apropiindu-se. Vocile lor o torturau în subconştient, măcinându-i autocontrolul. O luă la fugă. Sau

avu impresia că o ia la fugă. Nu putea să simtă corpul pe care îl stăpânea, auzea doar vocile, vedea amintirile atâtor oameni, fragmentele de identitate lăsate în urmă în morf, preluând controlul asupra reţelei sale neurale pe care mintea sa slăbită nu o mai putea controla.

Se pierdea pe sine însăşi. Dispărea, dispărea, dispărea. Buzele ei schiţară un zâmbet.

Dar dispariţia nu era suficientă. Ei o prindeau dacă nu fugea.

Începu să fugă, iarba udă plesnind manşetele costumului ei de designer, copacii conturându-se pe cer. Fugi şi iar fugi, respirând cu greutate, vocile din cap auzindu-se ca un huruit de elicopter. Piciorul calcă pe o creangă uscată din covorul pădurii şi se împiedică. Căzu în genunchi, într-o băltoacă cu apă de ploaie, ploaie acidă. Se ghemui pe pământul jilav de lângă un copac de la marginea pădurii. Pădurea era verde şi ea era udă. Udă şi rece. Vocile. Se îneca în voci, se îneca în pădurea udă, un amestec, un murmur confuz, un izvor bolborositor. Rece şi ud, care o ducea departe.

Pădurea era verde şi ea era departe.

————————————

Traducere: Oana Cercel

„Exit Without Saving” by Ruth Nestvold

Dintre toate stelele strălucitoare

Nancy Kress

A renunţat la profesorat pentru a deveni scriitoare şi prima ei povestire a apărut în 1976. Născută în 1948, locuieşte în Rochester, New York şi a scris 21 de cărţi de science fiction cu subiecte de la ingineria genetică până la fizica cuantică. Este considerată unul din cei mai valoroşi scriitori ai genului, a câştigat până acum trei premii Nebula, un premiu Hugo, John W. Campbell Memorial Award şi premiul Theodore Sturgeon. Ultimele ei romane publicate sunt „Crossfire” (apărut în România la editura Lucman) şi „Nothing Human” în 2003 şi „Crucible” în 2004. Trilogia sa „Probability Moon”, „Probability Sun” şi „Probability Space” a apărut tot la editura Lucman.

Această povestire, a doua de Nancy Kress publicată în revistă, a câştigat premiul Nebula în 1985. E o povestire despre extratereştri. Cei de deasupra noastră şi cei de lângă noi. Cu diferenţele dintre ei.

————————

Aşadar, spre dimineaţă, când umpleam sticlele de ketchup şi ascultam radioul pe care Charlie îl fixase de panoul mobil din tavan, se deschide uşa şi intră unul dintre ei. Îmi dau seama imediat că este unul din ei – nu există nicio posibilitate să greşeşti cu privire la *acest lucru* – chiar dacă este îmbrăcat cu un costum drăguţ şi cu o pălărie cu boruri în genul celor purtate de Humphrey Bogart în *Casablanca*. Nu mai este nimeni cu el[2], nici vreun profesor universitar, nici vreun funcţionar guvernamental ca în

[2] În textul original „it” pronume folosit numai pentru obiecte şi animale (n.trad.)

show-ul TV de la facultate şi nici măcar vreun student. Este cu totul şi cu totul singur. Şi noi ne aflăm departe de drumul ce duce spre facultate.

Stă în pragul uşii, clipind uşor. Picături de ploaie i se scurg de pe pălărie. Kathy, care trebuia să cureţe maşina de cafea în spatele tejghelei, se blochează şi se holbează la el, mâna în care ţinea filtrul uzat îi rămâne în aer, ca şi cum nu ar avea de gând să o mai mişte vreodată. Tot atunci Charlie o strigă din bucătărie:

— Hei, Kathy, întrebi tu cine a câştigat trifecta[3]?

Ea nici măcar nu-i răspunde, ci continuă să se uite fix, cu gura întredeschisă, ca şi când ar încerca să ţipe, dar a uitat cum. Cuplul în vârstă aşezat la o masă în colţ, ultimii clienţi rămaşi după terminarea filmului, se opresc din degustarea plăcintei cu cremă de ciocolată şi se uită şi ei fix. Kathy închide gura şi o deschide din nou cu un sunet genul:

— Ah – ăăăăăă…

Ei bine, asta m-a enervat. Poate că a încercat să spună „bleah" şi nu a mai reuşit, dar îl văd pe el stând în prag, stropii de ploaie i se preling de pe haine şi noi ne uităm lung de parcă ar fi un manechin, nu un client. Şi cred că asta nu e bine şi poate îl facem chiar să se simtă un pic stânjenit. Nu mi-ar plăcea dacă Kathy s-ar uita aşa la mine. Îmi şterg mâinile cu un prosop şi mă duc spre el.

— Da, domnule, cu ce vă putem ajuta?

— O masă de o singură persoană, zice el ca şi cum restaurantul lui Charlie ar avea una din cele mai bune fripturi din oraş.

Dar presupun că în acel gen de local îi duc pe ei funcţionarii guvernamentali. Şi pe lângă asta, vocea lui este politicoasă şi uşor de înţeles, cu accent, dar nu atât de prost cum unii oameni îl obţin în facultate. Înţeleg ce spune. Îl conduc la o masă în colţ, faţă în faţă cu cuplul în vârstă, care vine în fiecare vineri seară fără să lase vreodată bacşiş.

---

[3] În terminologia curselor de cai, un pariu în care trebuie indicată ordinea exactă a sosirii primilor trei cai (n.trad.)

Se aşează încet. Observ că îşi ţine mâinile în poală, dar nu aş putea spune că este din cauză că nu ştie ce să facă cu ele sau că se gândeşte că nu vreau să le văd. Am văzut imaginile de aproape de la TV – nu arată chiar aşa de ciudat pentru mine cum arată pentru alţii. Charlie spune că îi întorc stomacul pe dos, dar eu nu îmi dau seama. Ai crede că a văzut lucruri mai urâte în Vietnam. Povesteşte tot timpul ca şi când ar fi văzut multe şi uneori chiar îl credem.

— Doriţi cafea, domnule? întreb eu.

El face un fel de mişcare cu ochii. Nu pot să spun care este semnificaţia.

— Nu, mulţumesc. Nu pot să beau cafea.

Îmi spun că este bine, deoarece îmi amintesc imediat că Kathy scosese filtrul. Dar apoi spune:

— Aş dori nişte salată verde, vă rog. Fără sos, vă rog.

Stropii de ploaie încă i se mai preling de pe pălărie. Bănuiesc că oamenii ăia din guvern nu i-au spus niciodată să-şi dea jos pălăria într-un restaurant.

Acest lucru mă amuză într-un fel şi mă face să mă simt foarte curajoasă. Acest tip politicos, cu pielea albastră, nu va bate pe nimeni la cap. Prostul acela de Charlie dă din gură degeaba.

— Salata nu este foarte proaspătă, domnule, spun eu, de probă, ca să văd ce zice în continuare.

Şi ăsta e adevărul – salata e de ieri. Dar tipul răspunde de parcă l-am întrebat altceva.

— Cum te numeşti? spune el, atât de politicos că îmi dau seama că e curios şi că nu va întreprinde nimic.

Şi în orice caz, ce ar putea să facă el cu pielea albastră şi mâinile acelea? Deşi nu se ştie niciodată.

— Sally, spun eu. Sally Gourley.

— Eu sunt John, spune el, şi face iar mişcarea aceea cu ochii.

Spre surprinderea mea mă amuză – „John!”. Ce nume pentru un tip albastru! Aşa că încep să râd, şi mă simt vinovată imediat, ca şi când i-aş fi rănit sentimentele. Cine ar fi crezut?

— Îmi pare rău, spun eu, şi el îşi dă jos pălăria.

O face cu o mişcare foarte înceată ca şi cum să-ţi dai jos pălăria este un gest important şi semnificativ. Sub pălărie nu se vede decât un cap albastru şi chel. La fel de ciudat ca mâinile.

— Nu trebuie să te scuzi, spune John. Mai am un nume, bineînţeles, în limba mea maternă.

— Care e acesta? întreb eu, curajoasă, deoarece, mă imaginez povestind toate acestea surorii mele Mary Ellen şi pe ea ascultându-mă, cu foarte mare atenţie.

John face un fel de zgomot din gură şi simt că deschid şi eu gura, deoarece nu pare deloc a fi cu adevărat un cuvânt, este un sunet frumos – ca un sunet de pasăre, doar că mai trist. Pur şi simplu nu mă aşteptam să aud acel sunet frumos chiar aici, în restaurantul lui Charlie. M-a surprins, venind dinăuntrul capului acela chel şi albastru. Despre asta a fost vorba: surpriză.

Nu spun nimic. John se uită la mine şi zice:

— Are un înţeles care poate fi tradus. Înseamnă…

Dar înainte de a apuca să zică ce înseamnă, Charlie vine val vârtej din bucătărie cu Kathy după el. Are încă formularul de curse într-o mână, ca şi cum ar studia încă trifecta, şi se îndreaptă direct spre masa din colţ, roşu la faţă şi furios. Apoi îi văd pe cei doi bătrânei grăbindu-se spre uşă. Aveau hainele puse în dreptul feţei. Plăcinta cu cremă de ciocolată rămăsese nemâncată pe jumătate. Îmi dau seama că mă vor înşela cu nota de plată, dar înainte de a-i putea opri, Charlie mă prinde de braţ şi-mi înfige unghiile în piele.

— Ce naiba crezi că faci? îmi spune el direct.

Nu se uită la John, dar Kathy nu se poate abţine să nu se uite şi îşi pune mâna la gură.

Îmi trag braţul înapoi şi-l frec. Odată l-am văzut pe Charlie împingându-şi nevasta atât de tare că a căzut, s-a lovit la cap şi a avut nevoie de patru copci. Eu am dus-o la urgenţe.

Charlie spune iar:

— Ce naiba crezi că faci?

— Servesc la masă. Domnul doreşte o salată. Mare.

Nu-mi amintesc dacă John a precizat că vrea o salată mică sau mare, dar cred că o comandă mai mare îl va face pe Charlie să se simtă mai bine. Dar Charlie nu vrea să se simtă mai bine.

— Scoate-l de aici, rosteşte el printre dinţi.

Nu se uită nici acum la John.

— Mă auzi, Sally? îl pofteşti *afară*. Guvernul mă obligă să servesc negri, dar nu spune că trebuie să-l servesc pe *el*!

Mă uit la John. Îşi aşează pălăria cu zgomot pe capul chel şi stă pe jumătate ridicat. Nu poate ieşi de după masă pentru că eu şi Charlie îi stăm în cale. Mă aştept ca John să pară supărat sau înfuriat, dar în afară de faptul că îşi ţine muşchii feţei într-un mod diferit, nu observ altă schimbare. Dar bănuiesc că se simte rău, şi mă enervez deodată pe Charlie, care e un bădăran şi are un comportament de haimana. Deschid gura să-i spun asta, plus unul sau două alte lucruri minore pe care le aveam în minte, când uşa se deschide şi intră val vârtej patru bărbaţi. Să fiu a naibii dacă nu poartă *toţi* pălării gen Humphrey Bogart în *Casablanca*. De îndată ce primul dintre ei îl zăreşte pe John, îşi schimbă mersul, vine spre noi mai încet, dar motivat, şi vorbeşte cu John şi cu Charlie cu o voce sinceră, ca un prezentator de ştiri.

Îmi dau seama că situaţia se află în mâinile lui, aşa că mă întorc la sticlele de ketchup. Sunt încă nervoasă pe Charlie pentru că mă tratase cu grosolănie şi pe Kathy că alergase ca proasta în bucătărie să-l aducă. Întotdeauna a fost o laşă.

Charlie se uită mânios şi dă din cap. Cu cât se uită mai urât, cu atât vocea funcţionarului guvernamental devine mai plăcută. În scurt timp, bărbatul zâmbeşte dulce ca mierea. Charlie o şterge în bucătărie, iar cei patru bărbaţi se îndreaptă spre uşă, cu John în mijloc, ca o gaşcă de fotbalişti de liceu. Alături de oameni adevăraţi, arată mai ciudat decât înainte, şi abia acum observ cât de turtită îi este faţa cu adevărat. Dar când grupul ajunge chiar în dreptul mesei cu sticlele mele de ketchup, John iese din grup şi vine spre mine.

— Îmi pare rău, Sally Gourley, spune el.

Şi apoi:

— Rareori am ocazia să arăt atitudinea noastră prietenoasă unui pământean obişnuit. Sunt prea puţin important ca să fie vreo diferenţă!

Ei bine, asta mă şochează. Vocea lui este atât de tristă, şi pe lângă asta, niciodată nu m-am considerat un pământean obişnuit. Cine s-ar considera? Aşa că pur şi simplu ridic din umeri şi şterg cu prosopul o sticlă de ketchup. Dar John face un lucru ciudat. Îmi atinge braţul în locul în care Charlie mă strânsese. Îl atinge cu palmele. Şi palma nu este deloc lipicioasă, ci uscată şi parcă răcoroasă, şi eu nu sar speriată. În schimb, îmi amintesc de zgomotul frumos pe care l-a produs când şi-a spus celălalt nume. După asta, iese afară cu trei dintre bărbaţi şi uşa se închide cu zgomot în urma lor din cauza unei rafale de ploaie, pentru că Charlie nu mai reparase sistemul manual de ventilaţie, de când fusese stricat de nişte copii bezmetici, primăvara trecută.

Al patrulea rămâne şi îmi pune întrebări: ce a spus extraterestrul, ce am spus eu. Îi răspund, dar după aceea începe să-mi pună aceleaşi întrebări, iar şi iar, ca şi cum nu m-ar fi crezut prima dată, şi asta mă enervează. Mai mult, are şi vocea aceasta mieroasă, şi observ cum îşi mişcă sprâncenele când greşesc o dată şi spun „el nu fac”. Poate că nu ştiu ce semnifică mişcarea muşchilor lui John, dar ştiu mai mult ca sigur să interpretez mişcarea sprâncenelor. Ca urmare, mă supăr şi el pleacă destul de repede, iar uşa se închide cu zgomot şi în urma lui.

Termin cu sticlele de ketchup şi muştar şi Kathy termină de curăţat maşina de cafea. La radioul din tavan se aude o piesă instrumentală, fără voce, foarte tristă. Kathy şi cu mine începem să spălăm mesele cu dezinfectant, şi pentru că facem aceeaşi muncă împreună şi nu mai sunt clienţi, îi spun într-un sfârşit:

— E ciudat.

— Ce e ciudat? spune ea.

— Charlie l-a numit pe tip „el” imediat, ca pe un om. „Nu sunt obligat să-l servesc pe el”, a spus el. Şi eu m-am gândit la el ca la „ceva” nu „cineva”, cel puţin până când i-am aflat numele. Dar Charlie este cel care l-a aruncat afară.

Kathy loveşte cu putere dosul mesei.

— Charlie are dreptate. Acea creatură m-a speriat de moarte văzând-o venind aici, astfel. Şi într-un loc unde se serveşte mâncare.

Ţâfneşte şi împrăştie şi mai mult dezinfectant.

Da, e o laşă. Întotdeauna a fost.

— *„The National Enquirer”*, continuă Kathy, a scris despre toată puterea armată de pe nava imensă care încă nu a aterizat. Soţul meu spune că ei ne-ar putea face pe toţi bucăţele, cu armele pe care le au. Nici măcar nu ştiu de ce au venit aici. *Noi* nu îi dorim. Nici nu ştiu măcar de ce au bătut tot drumul acesta.

— Vor să ne facă să vedem diferenţa, spun eu.

Dar Kathy continuă, fără să mă asculte.

— Pentagonul îi va ţine la distanţă. Nu contează ce arme au pregătite acolo sau cât de mult insistă să facă cercetări despre apărarea noastră. Pentagonul nu le va permite să pună piciorul pe Pământ. Asta zice soţul meu. Ticăloşi albaştri.

— Vrei să taci odată din gură? îi spun eu.

Se uită la mine urât şi pleacă grăbită. Nu-mi pasă. Nu-mi pasă de creaturile astea. Doar că, stând acolo cu dezinfectantul în mână, privind pe ferestrele întunecate şi ascultând muzica instrumentală lentă de la radio, îmi aduc aminte de acea atingere a braţului, atât de uşoară şi răcoroasă. Şi mă gândesc că nu au venit aici cu niciun fel de putere armată, ca să ne facă bucăţele. Pur şi simplu nu pot să cred. Dar atunci de ce au venit? De ce să bată atâta drum de pe altă planetă, să intre în restaurantul lui Charlie, să comande o salată verde fără sos de la un pământean obişnuit?

Charlie vine cu cheile să descuie casa de marcat şi să vadă casetele de supraveghere. Îmi amintesc de bătrânii care nu plătiseră şi blestem în sinea mea. E vorba doar de

plăcintă şi cafea, care vor fi, însă, achitate din leafa mea. De la radioul din tavan începe să se audă altceva, nici trist, nici vioi. Este un cântec de dragoste, despre un tip care dăruie, dăruie şi la urmă e tratat ca un gunoi. Nu-mi place.

— Charlie, spun eu, ce ţi-au spus tipii aceia de la guvern?

— Ce te interesează? spune el, ridicându-şi privirea încruntat.

— Vreau doar să ştiu.

— Dar poate că eu nu vreau ca tu să ştii, spune el şi zâmbeşte răutăcios.

Situaţia în care eu îl întreb pe el îl face pe ciudat să se simtă mai bine. Deodată îmi amintesc ce a spus nevasta lui când şi-a pus copcile: „Singura modalitate de a obţine ceva de la Charlie este să-l las să mă pocnească un pic şi apoi să-i cer ce doresc când mă aflu pe jos. Când sunt pe jos, îmi dă orice vreau. Nu-mi dă nimic dacă crede că sunt la înălţime.”

Termin curăţenia fără a mai scoate un cuvânt. Charlie înjură din cauza câştigului din noaptea aceea – ştiu din bacşişurile primite că nu e mare. Kathy îşi piaptănă părul în faţa oglinzii pe lângă gogoşi şi plăcinte şi eu aşez pe mese listele de meniu. În tot timpul ăsta mă gândesc şi nu îmi place ce-mi trece prin cap.

Charlie încuie restaurantul şi plecăm cu toţii. S-a oprit ploaia, dar este o vreme ceţoasă şi moale, foarte plăcută, dar prea răcoroasă. Îmi strâng pulovărul pe mine şi, în parcare, după ce a plecat şi Kathy, spun:

— Charlie.

— Da? spune el oprindu-se din drumul spre camionetă.

Îmi ling buzele. Se umezesc dintr-odată. Este ca un experiment, ceea ce urmează să spun. Este un experiment.

— Charlie. Ce ar fi fost dacă funcţionarii guvernamentali nu ar fi apărut chiar atunci şi... tipul albastru nu ar fi fost dispus să plece? Ce ai fi făcut?

— Ce te interesează?

Ridic din umeri.

— Nu-mi pasă. Sunt doar curioasă. Este restaurantul *tău*.

— Bineînţeles că e restaurantul meu!

Puteam să-i zăresc privirea ameninţătoare, în ciuda ceţii.

— L-aş fi izbit de toţi pereţii!

— Şi apoi ce? După ce l-ai fi izbit de toţi pereţii, dacă veneau bărbaţii şi ar fi făcut scandal?

— Atâta pagubă! Ar fi fost prea târziu atunci, nu?

Începe să râdă şi pot să-mi dau seama cum îşi imaginează el scena: tipul albastru zăcând pe linoleum, într-o baltă de sânge şi Charlie supraveghindu-l şi curăţindu-şi mâinile.

Charlie râde din nou şi pleacă spre maşină fluierând. Are un mers un pic săltăreţ. Încă îşi imaginează toată scena, ca şi când chiar *s-ar fi întâmplat*. Mă strigă peste umăr spunându-mi:

— Sunt clădiţi ca nişte păpuşi de cârpă. Sau ca fetele. Numai oase, fără muşchi. Până şi *tu* trebuie să fi observat asta, spune el cu vocea veselă.

Vocea lui nu mai conţine ură sau mânie, ci un fel de atitudine prietenoasă. Îl mai aud încă o dată fluierând, până când maşina porneşte şi pleacă în grabă din parcare.

Descui Chevrolet-ul. Dar înainte de a intra, mă uit la cer, ceea ce este destul de prostesc, pentru că oricum nu se vede nimic din cauza norilor şi a ceţii. Nicio stea.

Poate că soţul lui Kathy are dreptate. Poate că ei chiar au de gând să ne facă bucăţele. Eu nu cred asta, dar ce importanţă are ce cred eu? Şi deodată sunt furioasă pe John, furioasă rău, cum nu am mai fost niciodată în toată viaţa mea.

De ce trebuie să vină aici cu sunetele lui de pasăre şi politeţea? De ce nu pot ei toţi să plece oriunde, numai aici nu? Trebuie să mai existe multe alte locuri unde pot să plece, din toate stelele strălucitoare de dincolo de nori. Nu trebuie să vină aici, aici unde eu am nevoie de slujba asta şi, în consecinţă, şi de Charlie. Este un bădăran, dar vreau să mă uit la el şi să nu văd altceva decât un bădăran. Nimic

altceva. Asta e tot ce vreau să văd la Charlie, la funcţionarii guvernamentali – numai nişte bădărani lipsiţi de importanţă, nimic special, nu o reflecţie a altceva sau un viitor de altundeva. Doar Charlie. Asta e tot. Nu voi vedea altceva.

Nu.

— Sunt prea puţin important! spunea el.

Mda. Sigur.

————————————

Traducere: Oana Cercel

„Out of All Them Bright Stars” by Nancy Kress

Femeile care ne-au cucerit

Kameron Hurley

E o scriitoare foarte tânără, care scrie texte tehnice la firma de servicii financiare la care lucrează, iar în timpul liber, science fiction. Pe blogul ei spune că scrie romane de la 12 ani şi speră să le publice. A absolvit Clarion West în 2000 şi a locuit în Alaska, Durban, Africa de Sud, între călătorii stabilindu-se în Chicago. A mai publicat cinci povestiri şi continuă să ia cursuri de arte marţiale şi să imagineze comploturi pentru a domina lumea.

Povestirea ce urmează este despre femei. Femei care ocupă planeta, venind de cine ştie unde, cert e că vorbesc altă limbă. O alegorie sofisticată pe alocuri, cu schimbări profunde de roluri în comparaţie cu prezentul.

————————————

Şoferii erau femei mari, cu mâini grosolane şi feţe mânjite cu mortar şi duhneau a mort. Când nu le zăream trecând, transportând camioane cu morţii noştri, ele – femeile cu meserii de-ale noastre – ne apăreau în vise.

Fratele meu şi cu mine nu înţelegeam de ce veniseră la noi. Veniseră de pe un ţărm îndepărtat, nemaiauzit şi nemaivăzut până atunci de nimeni. În fiecare noapte, de îndată ce deschidea radioul, tatăl meu începea să le blesteme. Îl ţinea setat pe postul mişcării de rezistenţă. Nimeni nu le dorea pe femei acolo.

Fratele meu şi-a făcut curaj şi a întrebat-o pe una din ele:

— Cine stă acasă cu copiii cât voi sunteţi aici?

— Voi sunteţi copiii noştri acum, i-a spus râzând femeia.

Dar eu ştiam cum să cuceresc femeile. Când voi creşte destul de mare, mă voi însura cu ele. După ce toţi bărbaţii noştri se vor însura cu ele, ele vor fi ale noastre, şi totul va fi aşa cum trebuie să fie.

Într-o noapte, am fost treziţi de ţipete de sirenă, nişte sunete înăbuşite în aerul greu şi umed.

Mama l-a apucat repede pe fratele meu şi a luat şi pisica. Tata m-a pus să car aparatul de radio. Ne-am ascuns în beciul de sub casă, unde am ascultat zgomotul surd al sirenelor.

— Caută insurgenţi, spuse tatăl meu.

Deschise aparatul de radio.

— Ştii că îi castrează.

— Taci, spuse mama.

Fratele meu începu să plângă.

Camioanele morţilor şi cele pentru gunoi au ajuns în dimineaţa următoare. Femeile au încărcat morţii. Au dat la o parte tencuiala ce căzuse de pe clădiri. Casa noastră era în stare bună, razia se făcuse la casa vecinilor. Mirosul flăcărilor de la explozii era peste tot. Casa vecinilor se dărâmase.

Le-am văzut pe femei scoţând afară un cadavru, dar n-aş putea spune al cui era. Mama a tras perdelele înainte să mai văd altceva. Mi-a spus să stau departe de ferestre.

— De ce sunt femeile astea aici? am întrebat-o.

— Nu ştiu, spuse ea. Nimeni nu ştie.

Într-o noapte, după mai multe luni de când începuseră să muncească, două femei ne-au bătut la uşă.

Mama a răspuns. Ea le-a invitat înăuntru şi le-a servit cu ceai şi sen de culoare roşie[4]. Senul colorează limbile şi linişteşte, iar ceaiul încălzeşte sufletele femeilor. Dacă au aşa ceva.

Femeile au refuzat.

Am stat în uşa de la bucătărie şi le-am privit lung. Fratele meu stătea la masă şi mânca prăjituri.

Femeile au întrebat de tatăl meu.

---

[4] Băutură din plante, din medicina tradiţională chineză (n.trad.)

— Lucrează, a spus mama. Muncă de bărbat. Este tehnician organic.

Una dintre femei a deschis aparatul de radio.

Mama stătea foarte ţeapănă. Strângea cu atâta putere prosopul de bucătărie că am crezut că-şi rupe unghiile în două, sfâşiindu-şi palma.

Radioul începu să cânte un vals lent, uşor. Cineva îl reglase la loc pe postul local.

— Unde se află biroul soţului tău? întrebă cealaltă femeie.

— Pe aici, spuse mama.

Mama se uită imediat la mine. Trebuiau să treacă prin bucătărie.

M-am repezit înapoi în bucătărie şi m-am furişat în birou prin spatele dulapului. Am deschis sertarul de sus. Pistolul tatălui meu era greu. Materii organice albastre şi verzi erau turnate în ţevi duble, transparente. Nu-l mai ţinusem niciodată în mână. Nu ştiam unde să-l pun. Hârtiile tatei se aflau tot acolo. Hârtii despre mişcarea de rezistenţă, de care el spusese că nu avem voie să ne atingem.

Fratele meu veni după mine. Veni legănându-se la birou şi se uită fix la pistol.

— Ai încurcat-o, spuse el.

— Taci, spun eu. Vom juca un joc. Stai jos. Vei primi mai multe prăjituri.

Când femeile şi mama mea ajunseră, eu şi cu fratele meu stăteam pe canapeaua mare din piele aflată lângă fereastră. Am deschis dulapul cu roci al tatălui meu. Fratele meu se uita ţintă la femei.

Femeile au mers direct la birou. Am încercat să nu mă uit la ele. Au deschis sertarul unde fusese pistolul.

Femeia cea mai voinică s-a întors spre mine. Purta o haină lungă, chiar dacă vremea era călduroasă. Broboane de sudoare îi curgeau pe faţa lătăreaţă.

— Vino aici, spuse ea.

— El doar – începu mama.

— Vino, spuse femeia.

M-am ridicat. Îşi mişcă mâinile mari peste corpul meu, de sus până jos. Se uită de jur împrejur şi apoi îşi aruncă din nou privirea spre noi.

— Ieşiţi afară, spuse ea. Trebuie să curăţăm această cameră.

L-am luat pe fratele meu de mână. Toţi trei am mers în sufragerie ca să aşteptăm acolo. Mama se uita insistent la mine. I-am dat fratelui meu mai multe prăjituri. Ne-am aşezat şi am ascultat trosnetele şi pocnetele ce se auzeau din biroul tatălui meu.

După un timp, femeile şi-au făcut apariţia. S-au postat în faţa noastră şi şi-au pus pălăriile înapoi pe cap.

— La revedere, spuseră ele.

— La revedere, spuse mama.

După ce au plecat, mama a întins mâna spre mine. Am ridicat tricoul fratelui meu, la spate, şi am scos pistolul şi hârtiile. Mama a scos un ţipăt. Ne-a luat pe amândoi în braţe.

Tatăl meu nu a venit acasă în noaptea aceea. Nici în următoarea. Am primit o telegramă de la femei. Îl trimiseseră în altă parte pentru interogatoriu. Urma să fie reţinut pe perioadă nedeterminată.

Rămăseserăm singuri.

Fără tata, nu mai aveam nici bani. Laboratorul unde lucrase tata nu ne-a acordat niciun ajutor. Se temeau ca femeile să nu-l acuze pe tata de fapte ilegale.

Vecinii au venit şi ne-au adus mâncare şi tichete de hrană. Ulterior, mama a mers pe la fiecare casă şi a întrebat dacă nu au nevoie de servicii de spălătorie sau de cârpit haine. Toţi au spus că făceau economii. Nimeni nu ne putea ajuta.

— Ce zici de femei? am spus eu. Cine le cârpeşte hainele?

— Cu siguranţă că nu bărbaţii lor, spuse mama încruntându-se la mine.

În consecinţă, mama le-a lăsat pe femei să intre în casă. Le-a cârpit hainele, le-a spălat şi călcat pantalonii de

uniformă şi gulerele albe, ţepene. Eu şi cu fratele meu le lustruiam cizmele.

Era ciudat să le avem în casă pe femeile astea uriaşe, cu hainele lor lungi, negre şi cu pistoale. Mama nu vorbea cu ele mai mult decât era nevoie. Când au venit, mama s-a arătat foarte rece. Îşi pecetluise gura. Ochii erau foarte întunecaţi.

Şi eu, la rândul meu, am încercat să le urăsc. Ele mă salutau tot timpul ca bărbatul casei, pentru că îmi luaseră tatăl. Când mă nimeream eu să deschid uşa, îmi cereau întotdeauna permisiunea să se întâlnească cu mama. Erau foarte politicoase. Uneori vorbeau unele cu altele, în şoaptă, în limba lor maternă. O limbă sonoră şi ritmică, ca amintirea vocii mamei mele înainte de a putea să înţeleg cuvintele.

După o lună, una din femei i-a spus mamei mele:

— Ce păcat că se întoarce soţul tău! Nu vom mai avea haine curate!

Mama s-a uitat fix la ele. Niciodată nu am văzut-o aşa de supărată!

Când tatăl meu s-a întors, un praf roşiatic îi umplea cicatricile de pe chip. Părul îi albise. Sub ochi avea urme de lovituri, negricioase, o tentă neagră pe chipul său pământiu.

Nu avea alte urme sau cicatrici observabile. Avea şi toate degetele, dar un mers şchiopătat pe care nu-l mai avusese până atunci şi nu putea strânge pumnul stâng. Era foarte tăcut. Îşi petrecea mare parte a zilelor stând într-un scaun, lângă fereastra cea mare, holbându-se pe geam. Nu vorbea cu noi. Nu putea să meargă la muncă.

Mama a trebuit să cârpească haine în continuare. Când au venit femeile, tatăl meu şi-a mutat scaunul în birou şi a închis uşa. A început să fumeze opiu.

Aerul din casă era tot timpul apăsător. Mama mă trimitea mai des să fac comisioane pentru ea. Nu avea timp să meargă la piaţă. Tata nu părăsea niciodată casa. Fratele meu a încercat să meargă cu mine, dar mama l-a ţinut acasă, să lustruiască cizme.

Pe stradă am întâlnit şi alţi băieţi cu familie ca a mea. Şi taţii lor fuseseră reţinuţi. Am ieşit cu un grup să aruncăm pietre în geamurile barăcilor femeilor. Dar femeile ne aşteptau. I-au prins pe băieţii mai mari şi i-au împuşcat în cap.

După această întâmplare, nu am mai ieşit din casă o vreme. Le uram. Le uram şi le visam.

Femeile făceau schimbări. Îşi drapau culorile ţării lor în locul alor noastre. Au făcut asta mai întâi la clădirile Poliţiei, apoi la cele ale Guvernului. Mai puţine camioane cu cadavre şi mortar treceau pe porţi. Erau şi mai puţine sunete de sirene pe timp de noapte.

După un an, am observat altceva, deşi mama a spus că e doar imaginaţia mea, spunând că le confer femeilor mai multă putere decât au în realitate. Verile nu mai erau la fel de călduroase. Aerul nu mai era la fel de umed. Femeile schimbau şi vremea.

Mama a încercat să readucă lucrurile la normal. A încercat să ne trimită pe mine şi pe fratele meu la noile şcoli, cele pe care femeile le-au deschis, după ce le-au închis pe ale noastre. În acele şcoli, toate profesoarele erau fete adolescente. Fetele noastre, dar numai fete.

Ce anume aveam noi de învăţat de la fete?

Femeile au continuat să vină la noi în casă. Unele din ele locuiau acum în josul străzii, în case ai căror proprietari fuseseră deportaţi sau ucişi pentru că făceau parte din mişcarea de rezistenţă. Când am întrebat-o pe una din femei dacă îi era vreodată urât în casa cea mare, ea a zis că nu, nu-i era niciodată urât.

— Locuiesc cu surorile mele, spuse ea.

— De ce nu vă spală ele rufele? întrebai eu.

Fratele meu îi lustruia cizmele şi mama se uita în sus cu asprime, dar mie nu îmi păsa. Eu eram bărbatul casei. Puteam să spun tot ce vroiam.

Femeia râse ca şi cum era cel mai amuzant lucru pe care îl auzise vreodată.

După o vreme, am întâlnit la şcoală o fată pe care o plăceam, şi cred că şi ea mă plăcea. Dar, în anul următor a

părăsit şcoala, pentru a face parte din noua grupă de luptă pe care femeile o înfiinţaseră. Fetelor li se permitea înscrierea, începând cu paisprezece ani. M-am enervat când mi-a spus că urma să plece.

— Adică, am spus eu, tu vrei să înveţi să ucizi la fel ca femeile acelea, nu? Vei fi la fel ca ele.

Mă privi fix, cu ochi negri ca ai mamei mele.

— Ele au câştigat, spuse ea. Nu e chiar aşa rău să fii ca cineva care a câştigat, nu-i aşa?

— Au câştigat? Ce au câştigat?

— Totul, spuse ea.

Am părăsit şcoala, în ciuda supărării provocate mamei. Am obţinut un job la descărcarea zilnică a bărcilor de pescuit. Lucrătorii erau în majoritate bărbaţi. Femeile care erau postate în jurul nostru ca gărzi puseseră o gaşcă de fete să fie responsabile de vamă. Femeile acelea făceau mai mulţi bani decât oricare dintre bărbaţii care lucrau acolo.

Odată l-am auzit pe unul dintre bărbaţi spunând ceva urât vameşilor. Le-a numit târfe şi trădătoare, şi le-a spus că ar putea el să scoată trădatul din ele. A spus asta în faţa a două femei care lucrau ca gărzi. Una dintre ele a scos pistolul şi l-a împuşcat. Eu încă mai locuiam în casa mamei. Sănătatea tatei se înrăutăţise. Opiul câştiga încet, încet bătălia.

Am stat o dată cu el, într-o noapte fierbinte, în timpul anotimpului ploios. Toate ferestrele erau deschise, ploaia intra în casă, dar nu m-a lăsat să închid nimic. Mama îl dusese pe fratele meu la spital. Avea o infecţie la plămâni.

— Am nişte vise, spuse tatăl meu.

Se întinse să-mi ia mâna. L-am lăsat. Mâna îi era rece şi umedă, în ciuda căldurii.

— Visez că femeile au venit din altă lume, spuse el. Au venit cu bărci construite din vată de zahăr aromată. Noi le-am dezamăgit. Ele sunt prea flămânde pentru noi.

Îşi întoarse chipul lipsit de expresie spre mine şi spuse:

— Ne vor mânca.

* * *

Era o femeie nouă de gardă la vamă. S-a uitat la mine o singură dată, dar nu m-am putut abţine să nu o urmăresc cu privirea. Era voinică şi înaltă ca celelalte, cu chipul şi mâinile grosolane. Avea pielea neagră şi ochi oblici, verzi ca jadul. Arăta de douăzeci de ani. Eu nu aveam nici măcar şaisprezece. Nu credeam că mă remarcase. Cu toate acestea, m-a ajuns din urmă când mergeam spre casă şi mi-a spus:

— Străzile nu sunt sigure pentru băieţi. Te voi conduce acasă.

Era cu un cap mai înaltă decât mine, dar se mişca la fel de natural ca apa. Ne-am plimbat prin labirintul de străzi pustii de la marginea portului şi am trecut pe sub un felinar cu gaz aerian. M-a prins brusc de braţ şi m-a tras pe o alee întunecată. Un strigăt mi s-a oprit în gât. M-a înghesuit de peretele nisipos al unui depozit părăsit şi mi-a băgat mâna în pantaloni. Am ridicat din umeri, dar nu am spus nimic. Corpul ei voluminos şi haina lungă mă acopereau. Nimeni nu putea să mă vadă. Nimeni de la doc. Nici mama. Nici tata. M-am apărat, i-am prins gâtul, i-am înfipt degetele în păr. Ea m-a tras înăuntrul ei.

Când am revăzut-o, era cu un grup de femei la agenţia vamală. Am salutat-o. Ea s-a întors spre celelalte femei şi le-a spus ceva în limba lor.

Toate femeile s-au uitat la mine şi au râs.

Toate femeile se uitau după mine. Râdeau tot timpul. A trebuit să părăsesc docurile.

M-am angajat să conduc camioanele de mortar. Majoritatea femeilor renunţaseră între timp la aceste slujbe. Lucrau toate la guvern şi securitate.

În timpul zilei, vizitam ruinele caselor vechi. Încă mai simţeam mirosul vechilor explozii. Am scos cu lopata tot materialul brut şi l-am încărcat în camion. Am întâlnit şi alţi tineri ca mine. Am întâlnit bărbaţi care au vrut să devină profesori şi doctori. Femeile, ziceau ei, erau acelea care i-au împiedicat. Femeile le-au ocupat toate locurile de

muncă. Femeile îi intimidau prea mult. Femeile le conduceau lumea.

Într-o noapte, mi-am condus camionul cu mortar pe poartă şi am oprit la groapa adâncă unde erau aruncate cadavrele şi molozul. Femeile bombardaseră, cu mult timp înainte, fostele birouri ale Guvernului. Foloseau groapa mare rămasă în urmă, ca groapă de gunoi. Am rămas în camion şi m-am uitat cu atenţie, timp îndelungat, la groapă.

Am ajuns acasă imediat după miezul nopţii.

Mama stătea singură în sufrageria neluminată. Privea ţintă la şemineul gol. Lângă şold, avea un morman de lenjerie călcată şi împăturită. Cămăşi atârnau pe frânghia din bucătărie.

— Să fac un pic de lumină? am întrebat-o.

Stătea foarte liniştită.

— Tata e bine? am întrebat.

— A murit, spuse ea.

Ştergarul de bucătărie zăcea în poală fără a-l atinge.

Am urcat la etaj. Tata zăcea în pat. O singură lampă cu gaz pâlpâia, aruncând umbre întunecate. Pe peretele cel mai îndepărtat era o pată de sânge închegat. Jumătate din capul tatălui meu lipsea. Am văzut pistolul lângă mâna dreaptă, fără viaţă. Ochii încă îi erau deschişi.

Nu lăsase niciun bilet.

Nişte femei au venit să ia cadavrul, deşi camionul a fost condus de un bărbat. Una dintre femei s-a întors spre mine, înainte să plece:

— Toţi ne luptăm cu dragoni, spuse ea. Nu este nicio ruşine să pierzi.

— Nu va fi nicio luptă, fără dragoni, am spus eu cu răceală.

Ea rânji şi-şi puse pălăria pe cap.

— Tot timpul vor exista dragoni. Important este cine face pe dragonul şi cine pe oaia. Tu ce ai vrea să fii?

Mi-am petrecut restul nopţii în piaţă, urmărind femeile. Răsăritul soarelui a colorat cerul de resturi ca ale unei

rochii purpurii. Nici nu-mi mai aduc aminte de când nu am mai văzut o rochie purpurie. Nu le-am dus dorul.

Am urmărit schimbarea gărzii. Am cumpărat un ziar. Era în două limbi acum, în a noastră şi a femeilor. Tot întorceam paginile înainte şi înapoi, înainte şi înapoi, dar nu reuşeam să observ vreo diferenţă între una şi cealaltă.

Toate ştirile erau la fel.

———————————

Traducere: Oana Cercel

„The Women of Our Occupation” by Kameron Hurley

Okanoggan Falls

Carolyn Ives Gilman

Locuieşte în St. Louis şi lucrează ca şi istoric şi curator de muzeu la Missouri Historical Society. Publică science fiction şi fantasy de aproape 20 de ani. Primul ei roman „Halfway Human” a fost însă publicat în 1998. Povestirile sale au apărut în foarte multe reviste şi antologii şi au fost traduse în italiană, rusă şi germană. În 1993 a fost finalistă Nebula cu nuvela „The Honeycrafters”.

Povestirea care urmează descrie un alt fel de invazie extraterestră, în care cuceritorii, deşi înving fără drept de apel, părăsesc terenul de bătălie cuceriţi.

————————————

Okanoggan Falls era situat pe dealurile blânde din sud-vestul Wisconsinului – un ţinut recunoscut pentru produsele sale lactate, plin de crânguri şi pajişti bogate care, de sus, îl făceau să lucească precum blana unui samur. Era un orăşel vechi, care odinioară fusese plin de gatere, ascuns în valea abruptă a unui râu, umbrit de copaci bătrâni. În centru se găseau magazinele, adăpostite în nişte clădiri din metal şi cărămidă, aliniate paralel cu râul. Erau puţine la număr: dacă vroiai să cumperi un hamburger pe Strada Principală trebuia să mergi la Cafeneaua lui Earl, iar pentru săpun nu exista decât Băcănia Meyer. În parc, unde se înălţa statuia soldatului din Războiul Civil, în faţa pieţei vechi a Primăriei, tot timpul plină de porumbei, steagul american flutura semeţ, de parcă timpul încremenise şi naţiunea încă ar mai fi existat.

Micile oraşe americane de provincie se schimbaseră mult faţă de orăşelele burgheze descrise de Sinclair Lewis[5] în satirele sale. Acelea se mutaseră, de mult, în suburbii. Oamenii care rămăseseră în orăşelele de provincie de acum păreau, mai degrabă, nişte ţicniţi. Găseai printre ei foarte mulţi sudori transformaţi în sculptori şi cei mai mulţi fabricanţi independenţi de păpuşi, maşinile lor erau vopsite strident şi împopoţonate; cu toţii aveau opinii bine conturate şi erau toleranţi unii faţă de ceilalţi.

Ca majoritatea ţinuturilor din Midwest, Okanoggan Falls nu fusese foarte afectat de ocupaţia extraterestră. Foarte puţini erau aceia care-i văzuseră pe Wattesoonieni, altfel decât la televizor. La început, existaseră câteva mişcări de protest, născute mai mult din mândrie rănită; dar când Wattesoonienii micşorară taxele şi impozitele, actele de revoltă aproape că au dispărut. Oamenii nu-i iubeau pe invadatori desigur, dar atâta timp cât extraterestrii îşi vedeau de treburile lor şi îi lăsau în pace, îi tolerau.

Toate acestea se schimbară într-o sâmbătă dimineaţa, când Margie Silengo, care trăia într-o rulotă în afara oraşului, pe Autostrada 14, veni val vârtej în oraş cu Chevy-ul ei care se balansa ca un cal de jucărie, anunţând pe toată lumea că un convoi militar Wattesoon trecuse pe lângă rulota ei şi se îndrepta acum spre vechea moară de apă din nordul oraşului, părând că au de gând să se stabilească acolo. Aproape instantaneu, telefonul de acasă al primarului începu să sune şi Tom Abernathy, desculţ, în bucătărie, se trezi vorbind, pentru prima oară în viaţa lui, cu un căpitan Wattesoon. Acesta, într-o engleză formală şi precisă, îl informă că oraşul său urma să fie demolat.

Susan, soţia lui Tom, pe care toată chestia cu ocupaţia extraterestră o lăsa rece, se opri din uns feliile de pâine cu unt de arahide, care reprezentau sandwich-urile celor doi băieţi ai lor, şi spuse:

— Nu pot face una ca asta! Cine se cred?

---

[5] Sinclair Lewis (1885-1951) – primul scriitor american care a primit premiul Nobel pentru literatură în 1930 (n.trad.)

Tom era un tip deşirat şi sociabil, cu mâini mari, noduroase şi fălci puternice. Primăria era doar o a doua slujbă pentru el; conducea, în acelaşi timp, una dintre cele mai înfloritoare afaceri din oraş, cu materiale de construcţii. Devenise primar aşa cum ajung toţi oamenii sensibili în astfel de funcţii: din autoapărare. Sătul să tot aibă de-a face cu fosilele care conduceau oraşul din 1980, Tom candidase din acelaşi impuls din care şi înjura uneori. Se trezise ales cu un scor de 374 la 173.

Acum îşi scărpina ceafa, aşa cum făcea ori de câte ori era în încurcătură, şi spuse:

— Cred că Wattesoonienii pot face cam tot ce poftesc.

— Atunci va trebui să-i oprim să îşi mai dorească să aibă de-a face cu noi, îi răspunse Susan.

Acest gen de răspuns arăta, pe scurt, de ce căsătoria lor continua să funcţioneze. Timp de 17 ani, ori de câte ori el credea că ceva nu poate fi realizat, ea o lua ca pe o provocare şi se ocupa personal de lucrul acela.

Însă Tom nu se aştepta ca ea să se ocupe şi de invadatorii extratereştri.

Întâlnirile Consiliului Local erau mai degrabă formale şi, de obicei, mulţi întârziau. În ziua aceea însă, toată lumea fu prezentă la Primărie înainte de ora cinci, când ofiţerul Wattesoon îşi anunţase sosirea; toate celelalte orăşele de-a lungul Autostrăzii 14 îşi aveau propriile forţe de ocupaţie campate în împrejurimi şi proprii căpitani care urmau să se adreseze locuitorilor la aceeaşi oră cinci. Ca toate acţiunile militare Wattesooniene, şi aceasta era perfect organizată.

Căpitanul sosi fără prea multă pompă. Două transportoare militare de culoarea nisipului traversară în viteză Strada Principală şi se opriră în faţa Primăriei. Doi dintre ocupanţii primului vehicul săriră afară, în timp ce trei soldaţi din al doilea rămaseră de gardă, pentru a-i ţine pe curioşi deoparte. Niciunul dintre ei nu avea arma la vedere. Păreau că încearcă să iasă cât mai puţin în evidenţă.

Cei doi extratereştri care intrară în Primărie arătau exact ca Wattesoonienii de la televizor – nişte bucăţi turtite de piele roşiatic-kaki, ca nişte bulgări de argilă amestecaţi

cu prundiş. Purtau aceleaşi uniforme militare de culoare bej, care îi acopereau din cap până în picioare, dar niciunul din cei doi ofiţeri nu avea masca trasă pe faţă, aşa cum o purtau întotdeauna când intrau în contact cu oamenii. Un miros de rocă fierbinte îi însoţea pretutindeni – nu neapărat neplăcut, mai degrabă greu de asociat cu o fiinţă vie.

În engleza sa studiată şi formală, Wattesoon-ul mai mare în grad se prezentă drept căpitanul Groton; celălalt se numea adjunctul Agush. Nimeni nu se grăbi să le strângă mâna, căci era deja cunoscută groaza lor de a atinge mizerabila carne umană.

Membrii consiliului stăteau tăcuţi de-a lungul unui şir de mese pe care le foloseau, de obicei, pentru diverse audieri, în timp ce căpitanul stătea în faţa lor, în locul în care stăteau de obicei oamenii care depuneau mărturie sau erau anchetaţi. Însă nu exista nici cel mai mic dubiu de care parte se afla puterea.

Oamenii se aşteptaseră la nişte ordine aspre şi hotărâte, aşa că fură plăcut surprinşi de tonul amabil al căpitanului Groton; însă mesajul pe care acesta îl transmise nu avea nimic liniştitor în el.

Extratereştrii hotărâseră să exploateze minier cincizeci de mile din dealurile împăduritei Văi a Okanogganului.

— Operaţiunile pe care le avem în vedere vor face ca zona să nu mai poată fi locuită, le spuse căpitanul Gorton. Armata e aici pentru a vă ajuta cu evacuarea. Dorim să ne coordonăm mişcările cu voi astfel încât această evacuare să decurgă repede şi cât mai liniştit.

Aceste ultime cuvinte nu conţineau nici cea mai mică urmă de ameninţare.

După ce-şi termină expunerea se lăsă o tăcere scurtă, timp în care cei din Consiliu se gândiră că toate lucrurile pentru care munciseră o viaţă întreagă şi pe care le iubeau erau ameninţate acum de dispariţie iminentă. Imaginea Văii Okanoggan transformată în mină le apăru în faţă, limpede ca apa râului: adio arţari, adio tufe de liliac, câini sau felinare de stradă. Rob Massey, editorul micului ziar local, fu primul care îşi recăpătă vocea:

— Şi ce anume vreţi să exploataţi? strigă el, pe un ton ascuţit. Aici nu există minerale.

— Cremene, răspunse căpitanul, cu promptitudine. Există un zăcământ foarte pur pe dealurile voastre.

Se referea la nisipul alb şi fărâmicios care pentru construcţii nu era de niciun folos şi care era uneori folosit la producerea sticlei. De ce aveau nevoie de el, nimeni nu ar fi putut răspunde, căci nu ştiau, oricum, mare lucru despre aceşti invadatori.

— Vom primi compensaţii pentru proprietăţile noastre? întrebă Paula Sanders, de parcă ar fi putut exista compensaţii pentru aşa ceva.

— Nu, răspunse căpitanul, pe un ton neutru. Pentru că pământul e al nostru acum.

Ceea ce, deşi provocă furie, era perfect adevărat.

— Dar asta e casa noastră, izbucni Tom. Unii dintre noi trăim aici de cinci generaţii. Noi am construit această comunitate. Asta e tot ce avem. Nu puteţi intra cu buldozerele în viaţa noastră!

Furia din glasul primarului îl descumpăni, o clipă, pe căpitanul Groton. Îşi reveni, imediat, şi continuă:

— Ba putem, răspunse el, fără nicio urmă de ironie. Nu aveţi cum să ne opriţi. Tot ceea ce puteţi face e să vă obişnuiţi cu ideea.

— Cât timp avem la dispoziţie? scuipă Paula cuvintele, de parcă ar fi avut un gust amar.

— Suntem conştienţi că aveţi nevoie de timp pentru a accepta inevitabilul aşa că suntem pregătiţi să vă oferim două luni.

După alte vociferări, căpitanul ridică ciotul care îi ţinea loc de braţ.

— Foarte bine, spuse el. Sunt autorizat să prelungesc termenul de evacuare. Aveţi trei luni la dispoziţie.

Mai târziu, aflară că cei patru căpitani din cele patru oraşe de pe vale acordaseră aceeaşi prelungire. Era evident că totul fusese planificat în avans.

Încăperea fierbea de furie, în timp ce extraterestrul se pregătea să plece. Dar, chiar înainte de a ieşi pe uşă, Susan

Abernathy îi ieşi în cale, aducând cu ea miros de cafea proaspătă.

— Căpitane Groton, spuse ea, nu doriţi să beţi o cafea cu noi? E o tradiţie să servim câte o cafea după fiecare întrunire.

— Mulţumesc, doamnă, răspunse extraterestrul, dar trebuie să mă retrag la bază.

— Susan, se prezentă ea, scurt şi, contrar oricărei etichete, îi întinse mâna.

Extraterestrul se dădu înapoi, vizibil oripilat. Dar îşi recapătă imediat stăpânirea de sine şi, cu un efort de voinţă, întinse mâna. Susan i-o strânse cu căldură, privindu-l deschis în ochii lui granuloşi.

— Dacă tot vom fi vecini, chiar dacă doar pentru câteva luni, măcar putem să fim civilizaţi unii cu alţii, spuse ea.

— Foarte amabil din partea dumneavoastră, doamnă.

— Spune-mi Susan. Înţeleg că nu poţi rămâne în seara asta, dar pot să te invit mâine seara la cină?

Căpitanul ezită preţ de o secundă, şi toată lumea se aştepta la un nou refuz dar, în cele din urmă, spuse:

— Cu cea mai mare plăcere, Susan.

— Minunat. O să te sun să-ţi dau detaliile.

În vreme ce căpitanul părăsea încăperea, însoţit de secundul său, ea se întoarse către cei din sală:

— Doreşte cineva o ceaşcă de cafea?

* * *

— Brr, şi cum ţi s-a părut? o întrebă fiul ei, Nick.

Susan devenise o celebritate printre puştii de 11 ani, pentru că atinsese un extraterestru.

— Uscat, răspunse ea, privind monitorul laptopului de pe masa din bucătărie. Cam zgrunţuros. Ca şi cum ai mângâia o şopârlă.

În camera alăturată, Tom vorbea la telefon.

— Warren, vorbeşti prostii, zicea el. Cred că vom reuşi să obţinem nişte concesii. La asta şi lucrăm acum. Dar, dacă începi să tragi în ei, suntem terminaţi. Nu vreau să

mai aud nimic de vânătoarea de broaşte râioase, ne-am înţeles?

— Te-ai spălat pe mână? vru Nick să ştie.

Susan îşi luă mâna de pe mouse şi o frecă de braţul fiului ei.

— Bleah, e greţos, spuse el. Acum am luat şi eu germeni de la broaştele ţestoase!

— Nu le mai spune aşa, strigă ea, severă. Nu e politicos. În seara asta va trebui să fii foarte politicos.

— Dar sper că nu va trebui să-l ating!

— Nu, căci sunt sigură că nici el nu va fi foarte bucuros să atingă un băieţel atât de grosolan ca tine!

Dincolo, Tom vorbea cu altcineva.

— Ascultă, Walt, mă tem că o să am nevoie de o maşină care să patruleze prin faţa casei mele în seara asta. Dacă broasca va fi împuşcată în timp ce vine spre mine, mâine din casa mea nu o să mai rămână decât un crater fumegând.

— E adevărat? întrebă Nick, cu ochii măriţi de emoţie.

— Nu, îl minţi Susan. Exagerează.

— Dar pot să mă duc la Jake în seara asta?

— Nu, am nevoie de tine aici, îi răspunse Susan, ascunzându-şi sentimentul de frică care o cuprinse dintr-odată.

— Ce vom mânca la cină?

— Dacă m-ai lăsa în pace, aş reuşi să aflu ce mănâncă ei.

— Eu nu am de gând să mănânc gândaci!

— Nici eu, răspunse Susan. Acum, du-te de aici.

Intră Tom şi se aruncă într-un fotoliu, oftând:

— Întreg oraşul e în fierbere şi nu vorbesc la figurat. Paula vroia să ne picheteze casa în seara asta. I-am spus să aibă încredere în tine, că ai un plan. Desigur, eu habar nu am care e acela.

— Cred că planul meu e să-l servesc cu pizza, îi răspunse Susan.

— Pizza?

— De ce nu? Am citit că nu au restricţii în ceea ce priveşte mâncarea şi, în plus, toată lumea iubeşte pizza.

Tom se lăsă pe spate şi privi, mohorât, tavanul.

— Sigur, de ce nu? zise el. Dacă o să-l ucidă, vei deveni o eroină. Timp de jumătate de oră, după care vei ajunge martiră.

— Până acum pizza nu a ucis pe nimeni! răspunse Susan şi se ridică să strângă puţin prin casă.

Familia Abernathy locuia într-o casă mare şi veche, construită în 1918, cu trei etaje, cu o verandă largă şi un turn ce semăna cu pălăria unei vrăjitoare. Casa era împrejmuită de o curte mare. Sufrageria avea uşi glisante din lemn, candelabrul pătat de vreme şi un şemineu înrămat tot în lemn. Ar fi putut arăta cu adevărat elegant dar, în schimb, totul părea uzat, folosit – cu vrafurile de cărţi, covorul oriental ros de căţel şi un pian pe care îşi făceau veacul nişte aeroplane în miniatură. Mobila confortabilă şi roasă arăta că acolo lumea venea şi pleca tot timpul, fără să-şi bată prea tare capul cu eticheta. Dealtfel, erau rare serile când familia Abernathy nu avea măcar un oaspete, iar cina la ei nu era niciodată formală. Formalismul era un lucru străin pentru Susan.

Lucrase ca asistentă medicală, dar renunţase din cauza birocraţiei şi nu a pacienţilor. Avea fizicul încăpăţânat şi puternic al unei ţărance nemţoaice şi aceeaşi independenţă competentă care le caracteriza pe acestea. Părul castaniu, tăiat chiar la baza umerilor, îi încadra faţa rotundă şi veselă. Rareori fusese văzută purtând şi altceva decât o pereche de blugi şi o bluză cu mânecile suflecate. Când Tom fusese ales, toată lumea ştia că soţia primarului nu avea să se ia la întrecere cu nimeni în ceea ce priveşte moda.

În seara aceea, căpitanul Groton sosi punctual, la ora fixată, într-o maşină cu geamurile fumurii, condusă de cineva care rămase înăuntru, aşteptând. Tom îşi întâmpină oaspetele pe scări, uitându-se în dreapta şi în stânga, destul de nervos. Când intrară în sufragerie, Susan ieşi

imediat din bucătărie cu trei pahare într-o mână şi cu o sticlă de vin în cealaltă.

— Nişte vin, căpitane? îl întrebă ea.

Extraterestrul ezită.

— Dacă aşa se obişnuieşte. Îmi pare rău, dar nu cunosc foarte bine obiceiurile voastre. Ştiu doar că sunt complexe.

— E doar un fel de suc fermentat, care te ameţeşte puţin, spuse ea în timp ce turna puţin într-un pahar. Oamenii îl beau ca să se relaxeze.

Căpitanul luă paharul, precaut. Susan avu ocazia să-i vadă degetele boante. Ca asistentă medicală, fusese nevoită să se obişnuiască să simtă compasiune chiar şi pentru cel mai hidos pacient, dar acum trebui să apeleze la toată experienţa ei pentru a nu părea oripilată.

— Noroc, zise ea, ridicând paharul.

În loc de răspuns, văzu paharul crăpându-se în două în mâna căpitanului Groton. Vinul i se scurse pe braţ, în timp ce, speriat, încercase să prindă bucăţile de sticlă, înainte de a cădea pe covor.

— Scuze, murmură el. Vesela dumneavoastră e fragilă.

— Nicio problemă, îi răspunse Susan, luând cele două bucăţi de sticlă din mâna lui.

După ce i le dădu lui Tom, îl întrebă:

— Te-ai tăiat?

— O, nu, desigur… începu el, dar se opri, privindu-şi mâna mirat.

Un fir subţire de sânge îi brăzda palma.

— Vino, mă ocup eu de asta, îi zise ea.

Luându-l de braţ, îl conduse spre baie. Abia după ce îi şterse sângele cu un prosop, realiză că nu se mai ferise de atingerea ei, aşa cum o făcuse prima dată. Zâmbi în sinea ei pentru mica victorie pe care tocmai o repurtase. Dar, când aduse o sticlă de dezinfectant, el se feri violent, întrebând-o suspicios:

— Ce e aia?

— Dezinfectant, îi răspunse ea. Acţionează împotriva infecţiilor. E pe bază de alcool.

— Aha. Credeam că e apă.

Ea îi curăţă palma cu grijă, după care o bandajă. El privea curios în jur.

— Ce e locul ăsta?

— E o baie. O folosim… pentru a ne curăţa şi toate alea. Acesta e un veceu, spuse ea, ridicând capacul.

El făcu un pas înapoi, cu un gest de repulsie. Ea nu se putu abţine să nu râdă.

— E foarte curat, jur.

— Dar are apă în el, îi răspunse el, cu dezgust.

— Apa nu e murdară, cel puţin nu acum.

— Apa e întotdeauna murdară, spuse el. E plină de bacterii. Transmite o grămadă de boli şi, totuşi, voi, oamenii, o atingeţi fără să vă faceţi prea multe probleme. Vă lăsaţi copiii să se joace cu ea. O beţi. Bănuiesc că aşa sunteţi obişnuiţi, trăind în lumea asta, unde apa e peste tot. Cade chiar şi din cer. Nu poţi scăpa de ea. Nu aveţi altă şansă decât să o acceptaţi.

Uimită de ideea că apa e un lucru murdar, Susan îi spuse:

— Nu cred că vă e foarte uşor să ne ocupaţi lumea. Cum e planeta voastră?

— E foarte uscată, îi răspunse el. Sute şi sute de kilometri de nisip fierbinte şi curat, aşa cum e Sahara la voi. Dar voi nu aţi putea trăi acolo foarte bine, la fel cum nu o facem nici noi aici.

— Dar trebuie să beţi şi voi apă din când în când. Metabolismul vostru nu pare foarte diferit de al nostru. Dacă nu o veţi face, nu veţi putea mânca mâncarea noastră.

— Cantitatea de apă din mâncarea noastră e suficientă. Noi nu avem excreţii cum aveţi voi.

— De asta, bănuiesc, nu aveţi băi, răspunse Susan.

El tăcu, vizibil încurcat. Apoi, realiză ceea ce ea omisese să spună despre baie.

— Folosiţi încăperea asta pentru a defeca?

— Da, spuse ea. Dar e un loc privat.

— Bine, dar voi excretaţi şi în public, tot timpul. Prin nas, pe gură, prin piele. Cum poate fi numit asta „privat”?

O secundă, imaginea oamenilor ca nişte saci emiţători de bacterii o lăsă fără grai. Apoi, când îşi reveni, îi răspunse:

— Păi de asta şi venim aici, să ne curăţăm.

El privi în jur.

— Dar nu aveţi cu ce, din câte văd.

— Cum să nu? Susan dădu drumul la duş. Vezi?

El se feri cu groază, aşa că îl închise imediat. Apoi îi explică:

— Noi, oamenii, credem că apa e curată. Ne spălăm cu ea. Voi cu ce vă spălaţi?

— Cu nisip, răspunse el. Facem băi de nisip fierbinte şi uscat. E divin.

— Probabil.

Putea să-şi imagineze: nisipul alb şi moale. Ca cel care se găsea pe dealurile din Okanoggan.

Îl privi uimită:

— De asta doriţi să…?

— Nu pot vorbi despre asta, îi spuse el. Te rog să nu mă întrebi nimic.

Dar răspunsul acesta spunea totul.

Când ieşiră din baie, Tom şi băieţii erau în bucătărie, aşa că se duseră şi ei într-acolo.

— Scuze de întârziere, dar ne-am luat cu vorba, spuse Susan veselă, aruncându-i o privire gen îţi-spun-eu-mai-târziu lui Tom. Căpitane Groton, aceştia sunt fii noştri: Ben şi Nick.

Băieţii se ridicară şi îl salutară din cap pe căpitan, terorizaţi la gândul că ar trebui să dea mâna cu el.

— Amândoi sunt ai voştri? întrebă Wattesoonul.

— Da, răspunse Tom. Tu ai copii, căpitane?

— Da. O fată.

— Câţi ani are? întrebă Susan în timp ce-i turnă nişte vin căpitanului într-o cană.

Căpitanul făcu o pauză atât de lungă înainte de a răspunde, încât ea crezu că l-a jignit cu ceva, dar în cele din urmă, zise:

— Nu-mi pot da seama. Diferenţa de timp e prea mare. Oricum nu aţi înţelege; anii noştri sunt prea diferiţi.

— Şi e acasă, pe planeta voastră?

— Da.

— Şi soţia?

— Soţia mea e moartă.

— O, îmi pare rău. Probabil că v-a fost greu să vă părăsiţi fiica.

— A trebuit să o fac. Am fost trimis aici, a trebuit să îmi fac datoria.

Susan avu revelaţia că o plăcintă cu excreţii de vacă s-ar putea să nu fie chiar pe placul oaspetelui ei, aşa că începu să caute prin cămară şi, în curând, asamblă o tavă cu mâncăruri uscate: boabe de soia prăjite, biscuiţi, alune şi un cartof dulce. În timp ce Tom încercă, amabil, să-l angajeze pe căpitan într-o discuţie despre pescuit, Susan se apucă să gătească pizza. Câinele începu să latre la uşă, aşa că-l rugă pe Ben să-l hrănească. Nick începu să se joace la playstation. Peste tot domnea o stare de confuzie plăcută.

— Ce feluri de mâncare mâncaţi acasă? îl întrebă Susan pe oaspetele ei.

Groton dădu din umeri.

— Suntem mult mai puţin preocupaţi de mâncare decât voi. Mâncăm mai orice. Suntem omnivori.

Ben murmură:

— Atunci trebuie să avem grijă de câinii noştri.

— Ben! îl apostrofă Susan.

Căpitanul Groton îşi întoarse ochii reci către Ben:

— Nu suntem interesaţi de animalele pe care le mâncaţi voi.

Toată familia îl privi speriată.

— Dar câinii nu sunt pentru mâncare! izbucni Ben.

— Atunci de ce îi ţineţi? întrebă căpitanul, destul de logic.

Tom răspunse:

— Pentru companie.

Ben zise şi el:

— Căci sunt amuzanţi.

Susan spuse şi ea:

— Pentru că ne reamintesc că suntem oameni. Fără alte specii primprejur, am uita.

— Aha, înţeleg, spuse Wattesoonul. Şi noi credem la fel.

În tăcerea ciudată care se lăsă după această discuţie, oamenii se întrebară cu toţii care erau animalele de companie ale Wattesoonilor.

Fură salvaţi de ceasul cuptorului. Scoaseră pizza din cuptor şi, în curând, confuzia veselă de mai înainte reîncepu.

De pe Internet, Susan aflase că Wattesoonii mănâncă frugal, dar căpitanul Groton mâncă sănătos. Gustă câte ceva din tot ce pusese ea pe masă, inclusiv două felii de pizza.

Pentru a-l scuti pe oaspetele ei de vederea spălării cu apă a veselei şi a mesei, Susan îi propuse să iasă în curtea din spate, pentru ca ceilalţi să poată strânge masa. Uşa se închise cu zgomot în spatele lor şi câinele veni dând din coadă, nerăbdător să-l miroasă pe străin, dar Susan îl fugări în bucătărie. Apoi îl conduse pe Wattesoon prin seara umedă, plină de cântecele greierilor.

Era o seară tipică pentru Vestul Mijlociu. Curtea dădea într-un povârniş, spre râu, o vale nisipoasă, acoperită cu viţă de vie. Susan trecu pe lângă straturile de flori împrăştiate peste tot pentru a ajunge în partea de jos, mai liniştită, a curţii, unde natura se desfăşura în toată splendoarea ei. De un stejar noduros atârna un leagăn vechi şi ea se aşeză pe el, făcând crengile să trosnească. În liniştea apusului, se legăna înainte şi înapoi, gândindu-se la alte seri asemănătoare.

Nu-şi dăduse seama până acum, când era pe cale să-l piardă, cât de mult iubea acel loc. Privind tufişurile întunecate din vale, văzu dansul tăcut al licuricilor.

— Ţi se pare frumos? îl întrebă pe extraterestru, fără a-şi ascunde melancolia din glas.

După câteva minute de tăcere, îl văzu pe căpitan privind în gol, în întuneric, pierdut în propriile gânduri.

— Scuze, zise el, revenindu-şi din reverie, ce m-ai întrebat?

În loc să-i răspundă, ea spuse:

— Cred că fiecare dintre noi rămânem cu nostalgia unui loc pe care l-am iubit în tinereţe. Ne plac şi alte peisaje, dar numai unuia îi aparţinem cu adevărat, până la moarte. Acesta e locul căruia îi aparţin eu.

— Da, zise el.

— Poţi înţelege ce înseamnă asta pentru noi? Vorbim mai mult despre investiţii şi muncă, dar asta doar pentru a ne ascunde durerea. Iubim acest loc. Suntem legaţi de el.

El nu răspunse imediat, aşa că Susan se opri din legănat, să-l poată vedea mai bine.

— Înţeleg, spuse el.

— Serios? îl întrebă, cu speranţă în glas.

— Dar asta nu schimbă nimic, îmi pare rău.

Dezamăgită, îi privi faţa bolovănoasă. Acum, că se mai obişnuise cu el, nu i se mai părea atât de roşiatic şi turtit. El făcu un gest de nerăbdare.

— De ce vă place atât de mult să fiţi nemulţumiţi? De ce vă place să vă împotriviţi, să protestaţi, să luptaţi împotriva inevitabilului? Este un comportament imatur şi vă face viaţa mai grea.

— Dar, căpitane, sunt lucruri împotriva cărora *trebuie* să protestăm.

— Anume?

— Nebunia. Răutatea. Nedreptatea.

El o întrerupse, cu un ton îndurerat.

— Aceste lucruri fac parte din viaţă. Nu putem face nimic pentru a le face să dispară.

— Nici măcar să încercăm? întrebă ea.

— Viaţa nu e dreaptă. Dreptatea e un concept prostesc. Lupta aduce doar deziluzii.

— Ei, aici ne deosebim. Noi, oamenii, putem tolera multe lucruri rele, atâta timp cât le considerăm drepte. Ne zbatem tot timpul să facem dreptate, pentru noi şi pentru societatea noastră. Şi am face la fel şi pentru voi, dacă ne-aţi lăsa.

— Deci violenţa voastră e un efort de a ne face pe noi mai buni? spuse Wattesoonul.

Surprinsă, Susan izbucni în râs.

— Vai, căpitane Groton, nimeni nu mi-a spus că poporul vostru are şi simţul umorului.

Extraterestrul păru iritat de reacţia ei, de parcă i-ar fi părut rău că o provocase.

— Nu râdeam de tine, îi explică, grăbită, cel puţin nu în vreun fel pe care nu ţi l-ai dori.

— Nu ai de unde să ştii ce îmi doresc eu, îi răspunse el, ţeapăn.

— Nu se ştie niciodată, zise Susan în acel moment, acolo, unde nu trebuia să se poarte ca un oficial, el părea la fel de contradictoriu şi de dificil ca orice bărbat.

Susan specula momentul şi spuse:

— Oricum, răspunsul tău despre dreptate de mai înainte… Mi s-a părut că e puţin cam amar, de parcă ai fi vorbit din experienţă. Ce s-a întâmplat?

El o privi cu faţa lui de granit, pe care nu se putea citi nimic. Preţ de câteva clipe, crezu că nu va răspunde, dar zise:

— E ceva din trecut. Nu are rost să mai discut despre asta. Nu contează decât prezentul.

Tăcură amândoi o vreme, ascultând sunetele nopţii. În cele din urmă, Susan spuse:

— Da, dar marea nedreptate a vieţilor *noastre* e în viitor.

Acest gând o copleşi. Toată această vale lină va dispărea în curând, transformată într-o rană deschisă. O podidiră lacrimile, pe jumătate de furie, pe jumătate de tristeţe, şi se ridică pentru a se întoarce înăuntru. Când ajunse la veranda din spate, se opri pentru a se calma, ştergându-şi lacrimile de pe faţă. Căpitanul Groton, care o urma, spuse speriat:

— Secreţi umezeală.

— Da, îi răspunse ea. Ni se întâmplă uneori, în momentele de emoţie intensă.

— Mi-aş dori…, începu el, după care se opri.

— Da? Ce ţi-ai dori?

— Nu contează, răspunse el, privind în altă parte.

În noaptea aceea, în timp ce stăteau întinşi în pat, ea îi povesti lui Tom ce aflase.

— Nisip, zise el, nevenindu-i să creadă. Ticăloşii ne mută de aici ca să poată face băi de nisip.

El nu simţea niciun fel de compasiune pentru Wattesooni. După ce oaspetele plecase în limuzina lui cu geamuri negre, Tom primise un telefon de la primarul din Walker, cea mai apropiată aşezare. Căpitanul de acolo, însărcinat cu evacuarea, era adeptul disciplinei totale şi prezentase locuitorilor un plan cu termene limită ne-negociabile. Veştile din alt oraş, Red Bluff, erau şi mai puţin încurajatoare. Căpitanul de acolo era un rasist declarat, căruia i se părea că evacuarea era un lucru foarte bun pentru populaţie. Acesta, se pare, considera folosirea forţei ca cea mai bună alternativă.

— Larry vrea să ne constituim într-o rezistenţă unificată, spuse Tom. Ceva de genul „Noi de aici nu plecăm!”. Vrea să nu începem să facem niciun fel de pregătiri de evacuare. Mie mi se pare destul de riscant.

Susan stătea întinsă, reflectând. În cele din urmă, spuse:

— Vor considera că ăsta e un răspuns imatur.

— Aşa cum fac copiii când sunt neascultători? întrebă el, iritat.

— Nu am zis că sunt de acord cu ei, ţi-am zis ce vor crede.

— Şi ce *ar trebui* să facem în cazul ăsta?

— Nu ştiu. Să ne comportăm într-un fel pe care ei îl asociază cu un comportament de adulţi. Să rezistăm într-un fel, dar fără să pară că opunem rezistenţă.

Tom îşi întoarse capul pe pernă, pentru a o privi.

— Cum de afli toate lucrurile astea? Mie nu-mi spune nimic, decât obişnuitele fraze oficiale.

— Pentru că tu eşti omologul lui. Cu tine trebuie să se poarte ca un oficial. Eu nu contez.

— Sau poate, dimpotrivă, contezi mai mult. Poate i-ai căzut cu tronc.

— Da, cu siguranţă.

— Cine ar fi crezut că un cartof îmi va fura iubita? se amuză Tom.

Ei îi veni să-i tragă o pernă în cap.

— Ştii, e şi puţin filosof.

— Bolovanul Socrate, spuse el.

— Mai degrabă Marcus Aurelius. Nu cred că-şi doreşte să fie aici. E ceva legat de trecutul lui, o tragedie despre care nu a vrut să vorbească. Dar care l-ar putea face mai înţelegător cu noi. Ceva prin care l-am putea câştiga de partea noastră.

Tom se ridică într-un cot pentru a o putea privi mai bine.

— O, Doamne, chiar că şi-a deschis inima în faţa ta.

— Nu fac decât să adun doi plus doi. Problema e că nu ştiu la ce ne-ar putea ajuta asta ca să-l câştigăm de partea noastră. Nu face decât să urmeze nişte ordine.

— Doamne, dar chiar şi un singur prieten printre Wattesooni ar fi un progres. Eu aş zice să încercăm.

— Acesta e un ordin, domnule primar?

— Mata Hari a mea, spuse Tom, cu surâsul lui mucalit pe care ea îl iubea atât de mult.

Îşi puse capul pe umărul lui. Toate problemele păreau mai uşoare atunci când era cu el.

În următoarele câteva săptămâni, nimeni nu îl văzu pe căpitanul Groton. De la biroul său soseau zilnic informaţii, instrucţiuni şi ordine, dar căpitanul în sine era de nevăzut – bolnav, fusese anunţul oficial. Când auzi asta, Susan sună la cartierul general al Wattesoonienilor, îngrijorată că se îmbolnăvise de la mâncarea cu care îl servise. Spre surprinderea ei, căpitanul îi răspunse:

— Nu-ţi fă griji, Susan, îi spuse el. Nu e din cauza ta şi nu poţi să faci nimic în legătură cu asta.

— Nu te cred, îi răspunse ea. Eşti atât de devotat ideii de acceptare stoică a destinului, încât preferi să suferi un şoc toxic chiar înainte de a te îmbolnăvi cu adevărat.

— Nu sunt bolnav.

— Sunt asistentă medicală, căpitane. Dacă te îmbolnăveşti, trebuie să am grijă de tine.

Convorbirea fu întreruptă de o pauză enigmatică.

— Nu ai putea recunoaşte boala mea. E o boală tipic Wattesooniană.

Îngrijorată, ea îl întrebă:

— E ceva grav?

— Nu e mortală, dacă la asta te referi.

— Putem să ne întâlnim?

— Îngrijorarea ta e de apreciat, dar nu am nevoie de niciun fel de ajutor.

Trebui să se mulţumească cu acest răspuns.

Până la urmă, Tom fu primul care îl întâlni. Se întâmplă la o şedinţă pe care căpitanul nu putuse să o evite, un raport despre pregătirile de evacuare.

— Cred că suferă de un fel de artrită, îi răspunse Tom lui Susan. Umblă sprijinidu-se de o cârjă. Puţin demonstrativ, chiar.

Neavând încredere în spiritul de observaţie al bărbaţilor, Susan o sună pe Alice Brody, care fusese şi ea la şedinţă. Aceasta păru foarte dispusă să discute subiectul.

— Nu pare să aibă dureri, îi spuse Alice. Dar nu asta e partea ciudată.

Mă aşteptam eu să fie ceva ciudat la mijloc, se gândi Susan.

— E *mai înalt*, Susan. Cu câţiva centimetri buni. Şi e proporţionat diferit. Nu mai e chiar aşa de pătrăţos, dacă înţelegi ce vreau să zic. Pare că a slăbit destul de mult, dar cred că mai degrabă şi-a redistribuit greutatea. Şi pielea e diferită acum – mai fină, de o culoare mai naturală.

— Ce crezi că se întâmplă cu el?

— Să fiu a naibii dacă îmi dau seama.

Atunci îi veni lui Susan ideea să-l invite la sărbătoarea de 4 Iulie. Fuseseră discuţii dacă să o mai ţină sau nu – date fiind circumstanţele – dar Consiliul Local hotărî că o zi de distracţie ar mai fi ridicat moralul oamenilor. Wattesoonienii crezură că e vorba doar de un festival de vară şi nu dădură nicio atenţie conotaţiei naţionale a zilei, aşa că singura lor

obiecţie fu în legătură cu eventualele scandaluri care s-ar fi putut isca la o astfel de adunare populară. Când primăria fu de acord să se interzică comercializarea băuturilor alcoolice, invadatorii fură de acord.

Punctul culminant al zilei de 4 Iulie în Okanoggan Falls era parada, la care participa aproape toată lumea şi pentru care oamenii se pregăteau cu cel puţin trei ore în avans. Exista o echipă de tăietori de lemne, o maşină decapotabilă pentru Prinţesa Untului, o orchestră de jazz Dixieland care cânta în remorca unui camion, precum şi nelipsitele majorete. Cei din Wisconsin nu aveau probleme să se autoironizeze.

Tom urma să apară într-o maşină decapotabilă, cu joben pe cap, aşa că Susan îl sună pe Wattesoon şi îl întrebă dacă nu ar vrea să o însoţească.

— Vei avea ocazia să vezi o mostră din vechea America, îi spuse.

El ezită.

— Nu vreau să par provocator. Locuitorilor oraşului s-ar putea să nu le convină prezenţa mea printre ei.

— Da, dacă ai lua parte la paradă, poate că nu s-ar bucura. Dar, dacă te-ai amesteca în mulţime, cu un hotdog şi o limonadă în mână? Unii ar putea aprecia un astfel de gest. Dacă nu, mă descurc eu cu ei.

În cele din urmă, el fu de acord şi aranjară să se întâlnească.

— Nu veni în uniformă, fu ultima ei instrucţiune.

Nu realiză ce dilemă îi provocase căpitanului, decât când acesta apăru în faţa Băcăniei Meyer, îmbrăcat în nişte haine ce păreau luate de la second-hand. Totuşi faptul cu adevărat extraordinar era că reuşea să le poarte – căci, ultima dată când îl văzuse i-ar fi fost imposibil să poarte orice fel de haine croite pentru oameni. Acum, când îl salută, îşi dădu seama că aveau aproape aceeaşi înălţime şi observă că îi crescuse chiar şi un fel de bărbie.

— Arăţi foarte bine, îl întâmpină ea.

— Exagerezi, îi răspunse el, pe un ton puţin îndurerat.

— Cum te mai simţi?

— Mai bine, mulţumesc.
— Dar hainele tale… o, Doamne.
— Sunt nepotrivite? se nelinişti el.
Ea privi în jur la americanii îmbrăcaţi lejer – bărbaţii purtând tricouri largi şi sandale, iar femeile topuri – deşi unele erau destul de voinice pentru aşa ceva.
— Nu, îi răspunse. Eşti în ton cu moda de pe aici, doar că pentru cineva cu rangul tău…
Îl prinse de mână şi îl târî către magazin, unde îl duse la un raft cu reviste.
— Studiază asta, îi dădu ea un număr dintr-o revistă de modă, ai să înţelegi ce poartă elita de pe Pământ.
Frunzărind şi alte reviste, ea găsi una cu ţinute militare, în genul celor de la Cape Cod.
— Astea sunt mai puţin formale, dar de mai bun gust. Sunt bune pentru astfel de petreceri şi elegante, în acelaşi timp.
El începu să studieze costumele cu foarte mare atenţie şi cu un aer preocupat.
— Mulţumesc, Susan, asta îmi va fi de folos.
Cu inima strânsă, ea îşi dori ca şi Tom să-i fi ascultat sfaturile la fel de atent.
În timp ce se îndreptau spre casă pentru a plăti revistele, el se opri, contrariat, în faţa unor rafturi.
— La ce servesc aceste produse?
— Pentru curăţenia intimă, îi răspunse Susan. Astea sunt pentru spălatul dinţilor. O facem de două ori pe zi, pentru a preveni mirosul urât şi îngălbenirea dinţilor. Acestea sunt pentru ras. Bărbaţii îşi rad părul de pe faţă în fiecare zi, ca să nu crească prea mare.
— Vrei să spui că toţi bărbaţii au păr pe faţă? întrebă el, puţin speriat.
— Da, iar cei care nu vor să poarte barbă, îl rad.
— Şi astea? arătă el spre raftul cu deodorante.
— Ne dăm cu ele sub braţ în fiecare zi, pentru a preveni mirosul de transpiraţie.
El răspunse, abia auzit.

— Se pare că duceţi un război împotriva corpurilor voastre.

Ea râse:

— Aşa se pare, nu?

Privi munţii de şampon, apă de gură, creme, săpunuri şi alte produse care atestau faptul că până şi oamenii considerau că trupurile lor nu sunt chiar perfecte.

La casă era Beth Meyer, aşa că Susan i-l prezentă pe căpitanul Groton. Neputându-şi ascunde ostilitatea, aceasta îi spuse:

— Sper că veţi reuşi să învăţaţi unele lucruri despre noi.

— Magazinul dumneavoastră a fost foarte instructiv, îi răspunse căpitanul, cu curtoazie. Nu mi-am dat seama până acum de câtă ingeniozitate sunt capabili oamenii atunci când vine vorba de a-şi îngriji trupurile. Sper să pot reveni într-o zi.

— Atâta timp cât vom ţine deschis, nu vom refuza niciun client, îi spuse Beth.

Afară, lumea se pregătea de paradă şi era clar că aveau să se folosească de ea pentru a-şi exprima frustrarea. Unii dintre spectatori purtau pancarte de protest, iar pe unul dintre trotuare, unul dintre întreprinzătorii locali montase o masă pe care oamenii puteau face, contra a câţiva dolari, diverse chestii sadice împotriva unor cartofi fierţi, care, bineînţeles, reprezentau forţa de ocupaţie. Cea mai populară activitate la acest stand era să arunci în aer un cartof, folosind nişte artificii puternice, căci se puteau vedea o grămadă de coji de cartofi răspândite de jur împrejurul tarabei. Un reporter de televiziune din afara oraşului îi lua un interviu proprietarului, în legătură cu succesul afacerii sale. Nimeni nu rosti cuvântul Wattesoon, dar ar fi fost de prisos.

Susan văzu că Groton privea cu atenţie ce se întâmpla acolo şi îi zise pe un ton scăzut:

— E de prost gust, dar e mai bine să o facă în felul acesta decât în realitate.

— Asta e o interpretare, răspunse el, puţin nervos.

Ea îşi dădu seama că nu era vorba de *propriile* ei viscere simbolice care erau aruncate în aer şi îi dădu dreptate, în sinea ei.

Emiţătorul lui radio prinse viaţă chiar în acel moment. Susan nici măcar nu ştiuse că avea unul, căci îl ţinuse ascuns sub cămaşa largă. El îşi ceru scuze şi vorbi pe limba lui. Deşi nu înţelegea o iotă, îşi dădu seama că tonul lui era calm şi profesional. Când termină de vorbit, îl întrebă:

— Aveţi soldaţi pregătiţi să intervină?

El o studie o secundă după care îi răspunse:

— Ar fi fost o prostie din partea noastră să nu luăm măsuri de precauţie.

Atunci ea avu revelaţia că el ar putea fi un fel de cercetaş, care profită de prietenia lor pentru a putea recurge la forţă împotriva oamenilor. La început se simţi puţin înfuriată, dar se linişti repede, gândindu-se că măcar căpitanul nu era chiar atât de uşor de provocat.

— Hei, căpitane!

Bărbatul de la standul cu cartofi îi observase şi, încurajat de camera de filmat, decisese să creeze o scenă.

— Vrei să arunci o rachetă în cartofi?

Oamenii din jur râseră nervoşi, aşteptând reacţia Wattesoonului. Susan îşi ţinu şi ea respiraţia, dar el o strânse ferm de braţ.

— Mă tem că mă consideri un ucigaş, spuse el, pe un ton vesel.

Toată lumea înţelese atunci că el pricepuse mesajul subliminal, dar că alesese să o ia ca pe o glumă şi nu ca pe o provocare.

— Nu e vorba de omucidere, ci sunt doar nişte cartofi, spuse proprietarul tarabei.

Era un bărbat îmbrăcat neglijent şi gras, cu o barbă de câteva zile. Tonul său glumeţ avea ceva agresiv în el.

— Haide, te las să tragi pe gratis.

Căpitanul Groton ezită o clipă, în timp ce toată lumea aştepta să vadă ce va face. În cele din urmă, acceptă.

— Foarte bine, spuse, îndreptându-se spre tarabă, dar insist să plătesc, nu doresc tratament preferenţial.

Proprietarul tarabei, acum comedian de ocazie, făcu spectacol, alegând un cartof lunguieţ care semăna remarcabil de bine cu clientul său. Apoi îi oferi o varietate de arme: un ciocan, un topor, artificii şi alte instrumente de tortură asemănătoare.

— Păi am să aleg artificiile, desigur, spuse căpitanul. Doar e o tradiţie a zilei de azi, nu-i aşa?

— La fel de americană ca berea.

Un segment al mulţimii nu era foarte bucuroasă de faptul că Wattesoonul le luase dreptul patriotic de a se îmbăta de Ziua Naţională.

Proprietarul îi înmână cartoful şi artificiile.

— Ţine, bagă-i-o în fund. Până la capăt.

După ce Căpitanul făcu ceea ce i se ceruse, bărbatul duse cartoful în spatele tarabei şi zise:

— Oricând eşti pregătit.

Când căpitanul dădu comanda, bărbatul aprinse fitilul. Cu toţii îşi ţinură răsuflarea; apoi cartoful explodă exact în faţa proprietarului. Privitorii izbucniră în râs. Căpitanul ieşi din mulţime, făcându-le uşor cu mâna, de parcă ar fi plănuit ca lucrurile să se întâmple aşa.

— Te-ai comportat excelent, îi spuse Susan, în timp ce se îndepărtau.

— Aş fi putut arunca în aer cartoful şi cu arma mea, dar m-am gândit că nu ar fi fost în spiritul petrecerii.

— Porţi armă? se miră Susan.

Armele Wattesooniene erau considerate îngrozitor de periculoase. Ar fi putut arunca în aer taraba şi pe toată lumea din jur.

El o privi fără nici cea mai mică urmă de umor.

— Trebuie să fiu în stare să mă apăr dacă e nevoie.

Parada era pe cale să înceapă şi lui Susan i se păru că însoţeşte o persoană deosebit de periculoasă, aşa că îi spuse:

— Hai să găsim un loc departe de toată lumea asta.

— Acolo, zise căpitanul.

Găsise deja un loc perfect pentru a putea supraveghea mulţimea: o terasă în faţa unei clădiri vechi, unde putea sta

cu spatele la zid. Urcă treptele puţin cam ţeapăn, mişcându-se de parcă nu ar fi fost obişnuit să-şi îndoaie genunchii.

Cei din Okanoggan Falls se depăşiseră pe sine. Era o paradă de-a dreptul obraznică, cu manifestanţi cu banjouri care cântau „Nu ne îngropaţi”. Şefa majoretelor purta un banner pe care scria mare „Nu vrem să plecăm”. Emiţătorul căpitanului continua să sune, iar el răspundea cu o voce hotărâtă şi poruncitoare.

În cele din urmă, totul se sfârşi cu bine, fără să fie nevoie de intervenţia soldaţilor. Când mulţimea începu să se împrăştie, ea descoperi că avea pumnii încleştaţi de frică şi fu bucuroasă că nimeni altcineva nu fusese conştient de pericolul prin care trecuseră.

— Ce se va întâmpla acum? întrebă căpitanul Groton.

Vorbise pe un ton milităros, îşi dădu ea seama. Nici măcar nu mai încercase să pară amabil.

— Toată lumea se desparte, îi răspunse. Unii se vor duce la balul de la şcoală, unde se ţine un picnic şi se strâng fonduri, dar cei mai mulţi nu se vor aduna din nou decât la noapte, pentru focul de artificii. Va avea loc pe la 9-9:30.

El dădu din cap.

— Atunci eu mă voi întoarce la bază.

Ea era străbătută de sentimente contradictorii dar, în cele din urmă, spuse:

— Îţi mulţumesc, căpitane.

El o studie foarte atent:

— Nu îmi fac decât datoria.

În acea noapte la ştiri, sărbătoarea din Okanoggan Falls fu prezentată în contrast cu cea din Red Bluff, unde focurile de artificii fuseseră interzise, totul era în beznă şi tancurile Wattesooniene patrulau pe străzile pustii.

După o săptămână, când Susan îl sună pe căpitanul Groton, adjunctul Agush îi răspunse în locul acestuia:

— Nu poate vorbi cu dumneavoastră, spuse el indiferent. E pe moarte.

— Cum? strigă Susan, crezând că nu a înţeles bine.

— A luat una din bolile voastre omeneşti.

— A chemat cineva vreun doctor?

— Nu. Va muri în curând. Nu are niciun rost.

O jumătate de oră mai târziu, Susan era la cartierul general al Wattesoonienilor, cu trusa ei de prim ajutor. Când adjunctul realiză că avea de a face cu o femeie atât de încăpăţânată, nu mai opuse rezistenţă şi o conduse la căpitan. Nu părea câtuşi de puţin afectat de faptul că superiorul lui avea să moară în curând.

Căpitanul Groton stătea pe un scaun în camera sa spartană. Transformarea din înfăţişarea lui era remarcabilă: acum era şi mai înalt şi mai subţire, iar trăsăturile faciale semănau tot mai mult cu cele omeneşti. Dacă l-ai fi privit în semi-întuneric, l-ai fi putut confunda cu un om.

Cu un om incredibil de nefericit. Ochii îi erau roşii, faţa nerasă (ea observă barba lui cu surprindere), iar vocea răguşită, când îi spuse:

— Susan, chiar vroiam să-ţi mulţumesc pentru amabilitatea ta înainte să…

Fu întrerupt de un strănut.

Încă preocupată de înfăţişarea lui, ea îl întrebă:

— Te transformi într-un om, nu-i aşa?

— Aşa se pare după microbii pe care i-am luat de la voi.

Tuşi cu flegmă.

— Am contractat o boală îngrozitor de scârboasă.

Ea îşi trase un scaun chiar lângă el.

— Care sunt simptomele?

El dădu din cap, părând că nu doreşte să discute despre aşa ceva.

— Nu-ţi fă griji. M-am resemnat cu gândul că voi muri.

— Te întreb ca asistentă medicală.

El răspunse, fără prea multă tragere de inimă:

— Am senzaţia că trupul mi se dizolvă. Ies lichide din el prin toate orificiile. Ţi-am zis că e o boală scârboasă.

— Te doare gâtul? Ai nasul înfundat? Tuşeşti şi strănuţi?

— Da, da.

— Dragul meu căpitan, nu ai decât o simplă răceală.

— Nu, protestă el. De fapt, mi-e chiar cald.

— Asta din cauză că ai febră.

Ea îi puse mâna pe frunte.

— Da, aşa e dar, din fericire, am adus ceva pentru asta.

Adusese un flacon de aspirine, nişte antihistaminice, ceva pentru nas şi un sirop de tuse. Şi, pentru orice eventualitate, un flacon de vitamina C.

— Nu eşti speriată, îi zise el, pe o voce nu foarte sigură.

— Nu prea. La noi, o astfel de boală se vindecă de la sine într-o săptămână. Dar, deoarece sistemul vostru imunitar nu e obişnuit cu asta, nu ştiu cât poate dura la voi. Va trebui să fii sincer cu mine, căpitane. Ai devenit uman şi dincolo de ce se vede?

El răspunse vag.

— Cât a trecut?

— Cât a trecut de când?

— De când te-am văzut prima oară?

Ea se gândi puţin.

— Cam şase săptămâni.

— Transformarea e foarte avansată. În trei săptămâni o să fiu exact ca unul dintre voi.

— Şi din punct de vedere intern?

— Va trebui să mergem la un laborator pentru a face diferenţa.

— Atunci nu e nicio problemă dacă te tratez ca pe o fiinţă omenească. Voi fi atentă, oricum.

Se uită în jur după un pahar de apă.

— Unde e bai…, dădu să întrebe dar se opri.

Era un apartament Wattesoonian, desigur că nu exista nicio baie. Aflase de acum că singurul lucru pe care îl excretau ei era un fel de bobiţe tari şi fără miros.

De unde pot lua un pahar de apă?

— Pentru ce? întrebă Groton destul de scârbit.

— Ca să poţi bea aceste pastile.

— *Să beau?*

— Vrei să-mi spui că voi nu folosiţi niciun fel de lichide?

— Nu avem nevoie de ele…

— Oh, Doamne. Cred că eşti şi deshidratat. Va trebui să-ţi schimbi unele dintre obiceiuri, căpitane. Rămâi unde eşti, trebuie să trag o fugă până la magazin.

La magazin, cumpără sucuri de fructe, sticle de apă, batiste şi, după un moment de ezitare, hârtie igienică – deşi nu era foarte fericită să-i explice la ce folosea. Mai cumpără săpun, un prosop, apă de gură, spumă de ras, un pachet de lame de ras şi un lighean. Îi va plăcea sau nu, trebuia să înveţe să se spele.

Avusese de-a face cu pacienţi cu diferite grade de nebunie, dar nu trebuise să înveţe pe niciunul să devină om. Când se întoarse la el şi îi arătă pastilele şi o sticlă de suc de portocale, trebui să-i explice la ce folosesc, într-un limbaj tehnic, profesionist. Îi arătă cum să-şi şteargă nasul şi îi mai explică cum funcţionează vezica urinară şi intestinul gros. Apoi îi spuse despre necesitatea de a se spăla, cu apă şi săpun. Când termină cu toate acestea, el arăta de câteva ori mai disperat decât când venise ea acolo.

— Noi nu ştiam că e ceva obişnuit la voi să ascundeţi aceste deficienţe trupeşti, spuse el. Cred că am făcut o gravă eroare de judecată.

— Eşti soldat, îi răspunse ea. Nu-ţi mai plânge de milă şi obişnuieşte-te cu situaţia.

Pentru o secundă, el rămase uimit de tonul ei poruncitor. Apoi îl văzu cum îşi adună curajul de parcă avea de înfruntat moartea.

— Ai dreptate să vorbeşti aşa cu mine. Nu am dreptul să mă plâng, eu am ales asta.

Curând, antihistaminicele îşi făcură efectul şi îl ameţiră, aşa că trebui să-l ducă în pat.

— Ar fi mai bine dacă ai dormi puţin, îi spuse. Ia pastilele o dată la patru ore şi bea o sticlă de apă sau de suc de fiecare dată când te trezeşti. Dacă simţi nevoia să elimini lichid, foloseşte plosca pe care ţi-am cumpărat-o. Nu te abţine, nu e sănătos. Sună-mă mâine dimineaţa.

— Pleci? o întrebă el, temător.

Asta intenţionase, dar când îi observase expresia de nenorocire de pe faţă, se răzgândi. Realiză că acum poate citi ceva pe faţa lui. Îşi trase un scaun şi se aşeză lângă patul lui.

— Trebuie să-ţi spun, dar camarazilor tăi de aici nu le pasă prea mult de tine.

El tăcu o secundă, privind în gol. Apoi îi răspunse:

— Le e ruşine.

— De cine? De tine?

— De ceea ce devin.

— Adică de faptul că te transformi în om? Atunci nu sunt decât nişte bigoţi.

— Aşa e, dar trebuie să înţelegi Susan că armata nu atrage întotdeauna oameni de calitate.

Ea îşi dădu seama că medicamentul ei, faptul că scăpase de moarte îl făcuseră să nu mai fie atât de reticent. Se trezise în poziţia ciudată de a-l îngriji pe căpitanul forţei de ocupaţie. Dacă ar fi încercat să afle acum secrete militare sau politice de la el, ar fi violat etica medicală. Dar oare avea voie să îl întrebe despre viaţa lui personală şi despre cultura lor? Luă o decizie scurtă: nu va întreba nimic ce ar putea să-i facă rău. Precaută, spuse:

— Nu ştiam că voi, Wattesoonienii aveţi acest talent… această abilitate de a vă schimba înfăţişarea.

— Nu o facem decât în cazul speciilor cu care suntem destul de înrudiţi, răspunse el, ameţit. Se pare că suntem un fel de rude cu voi.

— Şi cum are loc, propriu-zis, această transformare?

El făcu o pauză apoi îi răspunse:

— O să-ţi povestesc într-o bună zi. Dar această trăsătură ne-a fost de folos atunci când a trebuit să ne adaptăm la traiul pe alte planete. Planete chiar mai deosebite decât cea de aici.

— De asta vă schimbaţi? Pentru a vă putea adapta mai bine?

— Nu. Am considerat că e cea mai bună manieră de a urma ordinele.

Ea aşteptă ca el să se explice dar când văzu că nu o face, îl întrebă:

— Ce ordine?

— De a face evacuarea la timp şi fără turbulenţe. Am considerat că arătând ca un om, voi avea un avantaj în ceea ce priveşte cooperarea cu populaţia locală. Am vrut să mă consideraţi om. Dar atunci habar nu aveam de consecinţe.

— Păi, nu cred că ne-ai fi păcălit, oricum, spuse Susan, puţin sceptică. Îţi poţi schimba şi gândirea?

— Nu. Procesul cameleonic e parte a biologiei noastre reproductive. Dar nu ne putem schimba gândirea, în nicio privinţă.

Când auzi de reproducţie, ea îl întrebă, căci se întrebase de multe ori în sinea ei lucrul acela:

— Cum se face că nu aţi adus şi femei Wattesooniene cu voi?

Subiectul păru să îi trezească o emoţie puternică. Cu o voce sugrumată, el îi răspunse:

— Femeile noastre mor, în mod invariabil, atunci când nasc. Cele care trăiesc sunt foarte puţine la număr şi sunt cele care nu pot avea copii. Dacă nu ar fi natalitatea mare, am avea probleme în a ne menţine populaţia. Am văzut uşurinţa cu care, voi, femeile de pe Pământ, naşteţi şi suntem invidioşi pe voi, să ştii.

— Nu a fost întotdeauna aşa, îi spuse Susan. Într-o vreme mueam şi noi, destul de frecvent. Dar nu ne-am resemnat cu asta. Ne-am îmbunătăţit cunoştinţele medicale, până când am rezolvat problema.

Abia auzit, el răspunse:

— Nici noi nu ne-am resemnat.

Ea avu o revelaţie.

— Aşa a murit şi soţia ta?

— Da.

Ea îi studie faţa.

— Cred că ai iubit-o mult, nu-i aşa?

— Da. Poate prea mult.

— Nu te poţi învinovăţi pentru moartea ei.

— Atunci, pe cine ar trebui să dau vina?

— Pe doctori. Pe cercetătorii care nu pot găsi o vindecare. Pe societatea care nu consideră prioritară găsirea unei soluţii.

El chicoti:

— Acesta e un răspuns foarte omenesc.

— Da, dar *noi* ne-am rezolvat problema.

El se gândi la acest răspuns atât de mult, încât Susan crezu că a adormit. Dar, chiar când se ridica să vadă ce face, el îi spuse:

— Cred că e mai simplu să treci prin viaţă fără să-ţi pui prea multe întrebări, detaşat, atât de bine cât şi de rău. Mai ales de lucrurile bune, căci acestea nu durează niciodată prea mult.

Cu blândeţe, Susan îi răspunse:

— Nu chiar întotdeauna.

El spuse, fără să deschidă ochii:

— Ba da, întotdeauna.

După care adormi.

În seara aceea, după ce băieţii se duseră la culcare, Susan îi povesti totul lui Tom, la un pahar de vin. Câteva din detaliile medicale, îl făcură pe acesta să clipească încurcat.

— Aoleu. Amărâtul de el. Sună mai rău decât pubertatea, cu atâtea schimbări în doar nouă săptămâni.

— Tom, cred că ai putea să-l ajuţi, îi spuse Susan. Sunt lucruri care trebuie spuse, de la bărbat la bărbat şi pe care eu nu pot să i le spun…

— O, nu, n-aş putea face asta, în niciun caz.

Ea protestă:

— Dar sunt lucruri despre anatomia masculină – te aştepţi să i le zic *eu*?

— Mai bine tu decât eu, răspunse Tom.

— Laşule, îi strigă ea.

— Ai dreptate. Ascultă-mă, bărbaţii nu vorbesc despre aşa ceva. Cum aş putea să aduc eu discuţia despre asta? Şi, mai exact, de ce aş face-o? Şi-a făcut-o cu mâna lui. E o strategie militară. A recunoscut-o chiar în faţa ta: a vrut să

ne manipuleze să fim cât mai cooperativi şi să ne lăsăm cuceriţi cât mai uşor. Nu înţeleg de ce te porţi de parcă ai fi responsabilă pentru el.

Tom avea dreptate. Ea privi vinul din pahar, mirată de propria reacţie. Fusese îngrijorată de parcă Groton ar fi fost pacientul ei şi nu inamicul. El îi manipulase, în mod conştient, sentimentele şi strategia sa funcţionase.

Ei, bine, îşi spuse ea, pot să joc şi eu jocul ăsta.

Vara aceea nimeni nu merse la pescuit, la plajă şi nici măcar pe terenul de baseball. Cu toţii erau ocupaţi cu împachetatul şi sortatul lucrurilor, pregătindu-se de mutare. Susan îi pusese pe Nick şi pe Ben să se ocupe de mansardă şi de pivniţă, dar partea cea mai grea era să-şi împacheteze propriile lucruri; să se hotărască ce anume să ia cu ea şi ce să lase în urmă. Era ca un referendum al propriei vieţi, alegând ce merita salvat şi ce nu. Fiecare obiect avea o istorie a lui; amintirile răsăreau de peste tot, jucării vechi şi roase de timp, felicitări de ziua ei, seminţele de flori pentru grădină şi alte lucruri mărunte de felul ăsta, care, luate la un loc, îi spuneau povestea vieţii ei de până atunci. Într-un fel, trebuia să-şi separe sinele de locul care îl crease şi să devină o dezrădăcinată.

Vara fu, de asemenea, punctată şi de ceremonii triste, ca atunci când trebuiră să deshumeze morţii din cimitirul oraşului, ca ziua în care un buldozer dărâmase statuia eroului din Războiul Civil sau ca ziua în care se oficiase ultima slujbă la biserică. Paradoxal, după ce morţii fură mutaţi, oraşul păru şi mai plin de stafii.

Protestele nu dispăruseră cu totul. În Red Bluff, rebeliunea era pe faţă; un lunetist ascuns ucisese trei soldaţi Wattesoonieni şi armata acestora făcea percheziţii în fiecare casă pentru a dezarma populaţia. Din Walker se transmiteau la televizor întâlniri cu oameni furioşi, care strigau şi îndemnau, la rândul lor, la rebeliune.

În Okanoggan Falls se negocia. Wattesoonienii erau dispuşi să plătească mutarea a trei clădiri istorice, iar zona din jurul şcolii avea să rămână intactă după relocare. Căpitanul Groton fusese de acord chiar să prelungească

termenul limită până la jumătatea lui septembrie, astfel încât fermierii să-şi poată culege recolta – concesie pe care se văzură nevoiţi să o facă şi ceilalţi doi căpitani din Red Bluff şi Walker, deşi cu ceva mârâieli.

Căpitanul deveni o faţă familiară în oraş – nu mai ieşea cu limuzina acum, ci conducea un SUV închiriat, când supraveghea contractorii, se întâlnea cu grupurile civice sau se oprea doar ca să ia masa la Cafeneaua lui Earl şi să stea la taclale cu chelneriţa de acolo. Înfăţişarea lui nu mai avea nimic extraterestru acum, poate doar atunci când trebuia să-şi lege un şiret sau să prindă o minge de baseball. Se transformase într-un bărbat înalt şi distins, cu părul argintiu, ale cărui maniere erau la fel de impecabile ca şi hainele pe care le purta. La întâlnirile publice era rezervat dar, uneori, când se mai spunea câte o glumă, râdea vesel şi luminos. În acelaşi timp însă, se simţea autoritatea sa de fier.

Femeile din Okanoggan începuseră să-l remarce. Se apropiau şi intrau în vorbă cu el – agitate, foarte calde, râzând conştiente de ele; din partea lui, nu obţineau decât o politeţe impecabilă, dar niciun semn de afecţiune, ceea ce le scotea din sărite. Oamenii începură să discute despre faptul că lua cina în fiecare săptămână la familia primarului, chiar dacă Tom era acasă sau nu. Observară când Susan îl dusese la bărbier şi când plecaseră, împreună, până în La Crosse să viziteze mall-ul. Buna ei dispoziţie începuse să le enerveze pe femei într-un mod cum nu se mai întâmplase până atunci, şi toţi ochii stăteau pe ea când trecea pe stradă.

— Probabil că l-a sărutat pe broscoiul ăla, că văd că s-a transformat într-un prinţ, spusese Jewell Hogan la salonul de frumuseţe şi remarca fu considerată atât de inteligentă că fu repetată în tot oraşul.

Cât despre Susan, ea găsise încă un motiv pentru care îşi iubea viaţa în Okanoggan Falls, chiar înainte de a trebui să-l părăsească. Juca un joc care dăduse vieţii ei o turnură exotică, acea emoţie care îi lipsise până atunci. Era datoria ei patriotică să stea întinsă în pat, în fiecare dimineaţă,

gândindu-se la noi metode de a se apropia de un bărbat extrem de atractiv şi, evident, foarte puternic, căruia, se vedea cu ochiul liber, îi plăcea compania ei şi care se bizuia pe ea în anumite chestiuni, neobişnuit de intime. În ultima lună, în care totul se ducea de râpă, viaţa ei devenise aproape perfectă.

Ocupat între a-şi muta afacerile şi îndatoririle sale de primar, Tom era mai tot timpul plecat în serile când căpitanul Groton venea la cină. Susan auzise şi ea bârfele din oraş – un Nick roşu ca racul îi spuse că băieţii râdeau de el din cauza ei – dar nu se lăsa intimidată de micimea minţilor de acolo.

— Aşteaptă până ai să vezi rezultatul, îi răspunsese ea lui Nick.

Ceva îi spunea că era timpul ca strategia ei să înceapă să dea roade.

Căpitanul Groton se obişnuise deja, şi încă foarte bine, cu mâncărurile ceremoniale din Midwest – caserolă de păstăi, salate cu jeleu, cârnaţi cu fasole – şi cu toate evenimentele când acestea erau consumate, aproape ritualic. Aşa că Susan se distra prezentându-i tot mai multe şi mai variate feluri de mâncare. Gusturile sale erau mult mai puţin conservatoare decât ale lui Tom şi de fiecare dată o lăuda pentru orice fel de mâncare pe care i-l servea. Într-o seară când Tom urma să se întoarcă târziu, comandă pizza pentru băieţi, iar pentru ei doi găti creveţi cu smântână, piper Cayenne şi lămâie. Mâncară în sufragerie şi băură mai mult vin decât de obicei.

Căpitanul îi povesti cum savantul amator care se ocupa de arheologie în regiune, într-unul din nesfârşitele lui eforturi de a-i face pe Wattesoonieni să renunţe la planurile lor, încercase să-l convingă că sub pământ ar fi îngropat un important sit arheologic, care ar fi conţinut o comoară importantă. Ca dovadă, adusese o veche hartă franţuzească şi o fotografie a unui obiect metalic, pe care era gravat un desen misterios.

Susan râse, puţin ameţită de vin:

— Şi nu ai căzut în cursă, nu-i aşa?

— Nu am căzut în cursă? o privi el, întrebător.

Engleza lui era bună, de aceea ea crezuse că nu era expresie pe care să nu o cunoască.

— E o expresie, a cădea în cursă. Înseamnă că a încercat să te tragă în piept.

— Să mă tragă în piept? Iar eu trebuia să cad? Într-o cursă?

— Nu, nu, răspunse ea. E doar o expresie. A cădea în cursă înseamnă a fi înşelat. Pe de altă parte, a-ţi cădea cineva cu tronc înseamnă a-ţi plăcea de acea persoană, a te îndrăgosti de ea.

El se gândi o vreme apoi spuse:

— Deci folosiţi acelaşi verb pentru a fi înşelat şi a te îndrăgosti?

Ea nu se gândise niciodată la asta.

— Se pare că da. Poate şi pentru că trebuie să-ţi faci iluzii atunci când te îndrăgosteşti. Trebuie să te minţi destul de mult când faci una ca asta. Dar există şi mult adevăr în a te îndrăgosti.

Îşi dădu seama că el o privea foarte serios şi intens, de parcă se gândise mult timp la lucrurile acelea. Când ochii li se întâlniră, simţi un fel de reacţie chimică spontană; apoi el privi în altă parte.

— Şi când te gândeşti la Okanoggan Falls ce simţi: trădare sau iubire? o întrebă el.

— Iubire, fără îndoială.

— Dar, dacă ai simţi trădare nu mi-ai spune, nu-i aşa? zise el, cu un zâmbet discret.

— Nu te trădez, căpitane, spuse ea, încet.

Şi, cumva spre propria ei surprindere, spunea adevărul.

Între ei se lăsă tăcerea. Apoi Susan se ridică, aruncându-şi şervetul pe masă.

— Hai să ieşim în grădină, spuse ea.

El o urmă în noaptea fierbinte de afară. Era sfârşitul lui august; curţile din jur erau tăcute; nu se auzeau decât bondarii bâzâind printre copaci şi oftatul meditativ al aparatelor de aer condiţionat. Când ajunseră în iarba înaltă de sub copaci, căpitanul se opri, respirând adânc.

— Lucrul cel mai interesant şi la care nu m-am aşteptat deloc când m-am transformat în om, e pielea voastră. Este atât de sensibilă, atât de atentă la tot.

— Deci a început să-ţi placă să fii om? îl întrebă ea.

— Există anumite compensaţii, îi răspunse el privind-o în ochi.

Mintea ei îi spunea că ar trebui să schimbe subiectul şi să-l întrebe de lucruri de natură publică, dar era preocupată acum de lucruri mult mai intime şi asta o împiedica să gândească foarte clar. Probabil că era puţin beată, pentru că altfel nu ar fi rostit niciodată cuvintele acelea:

— La naiba. E atât de nedrept! Cum se face că bărbatul perfect e extraterestru?

Un bărbat de pe Pământ ar fi considerat asta ca pe o invitaţie. Căpitanul Groton ezită, apoi, cu mare fineţe, îi luă mâinile şi i le strânse, cast, într-ale lui.

— Susan. Trebuie să-ţi spun ceva, altfel ar însemna să te înşel.

Trase aer în piept pentru a se linişti, în timp ce ea îl privea, uimită de reacţia lui.

— Nu e un accident, mă refer la forma pe care am luat-o. Pe planeta mea, când o femeie îşi alege un partener, acesta devine tot ce îşi doreşte ea de la el. Este la fel cu trăsătura noastră cameleonică. Probabil că, fără ea, am fi dispărut cu mult timp în urmă.

Zâmbi uşor.

— Bănuiesc că natura a înţeles că bărbaţii nu pot fi niciodată ceea ce doresc femeile, decât dacă sunt creaţi chiar de ele.

Susan încercă să înţeleagă spusele lui:

— Creaţi de… Dar cine te-a creat pe tine?

— Tu, îi răspunse el.

— Vrei să zici…

— Din prima zi în care ne-am întâlnit când m-ai atins. De aceea ne şi ferim de contactul fizic cu oamenii. O atingere din partea femeii potrivite e de ajuns pentru a provoca reacţia. După aceea intervine partea fiziologică. De

fiecare dată când m-ai atins după aceea, feedback-ul biochimic a perfecţionat procesul.

Toată nefericirea şi şocul transformării în om… Ea făcuse toate astea?

— O, Doamne, cred că mă urăşti, spuse ea.

— Nu, câtuşi de puţin.

Normal că nu o ura. Bărbatul ei perfect nu ar fi fost capabil să o urască niciodată. Ar fi fost contrar logicii.

La gândul acesta, se simţi ca o pasăre care tocmai s-a izbit de geamul unei ferestre.

— Vrei să spui că tu eşti tot ce-mi doresc eu de la un bărbat?

— Evident.

— Credeam că Tom e tot ceea ce îmi doresc, spuse ea, abia auzit.

— Pe el deja îl ai, îi răspunse Groton. Nu mai ai nevoie de încă unul la fel.

Ea îi studie faţa, care exista numai datorită ei şi avu revelaţia propriului eu. Nu era o faţă perfectă, nu în genul actorilor la modă, ci era marcată de experienţe de viaţă şi de tristeţe.

— Şi cum rămâne cu personalitatea ta? îl întrebă. Tot eu am creat-o?

El negă din cap.

— Nu, personalitatea e întregime opera mea.

— Dar e partea cea mai bună din tine, spuse ea.

Nu-i putea vedea faţa în lumina slabă a amurgului, dar vocea lui sună foarte emoţionată când răspunse:

— Îţi mulţumesc.

Se purtau ca nişte adolescenţi. Dar chiar *erau* ca doi adolescenţi, mânaţi de o forţă hormonală neobişnuită, în momentul când înţelese asta, rămase şocată.

Niciodată nu intenţionase să îl înşele pe Tom, nici măcar o nanosecundă. Şi acum deja o făcuse, în inima ei. Îşi dorise un iubit fără măcar să fie conştientă de asta. Groton era dovada vie a infidelităţii minţii ei.

Încercând să redevină adult, ea spuse:

— Toată chestia asta e foarte ciudată, căpitane. Ce o să facem?

— Nu ştiu, răspunse el, poate…

Chiar în acel moment se aprinse lumina pe verandă şi ei săriră cât mai departe unul de celălalt, vinovaţi, de parcă ar fi fost surprinşi făcând ceva la care amândoi se străduiau să nici nu se gândească.

Pe terasă era Tom, care îi privea.

— Te-ai întors, strigă Susan, veselă, sperând că vocea ei nu sunase atât de încordată pe cât se simţea ea.

O porni pe pajişte înspre casă, cu căpitanul după ea.

— Ai mâncat ceva?

— Da, spuse Tom. M-am oprit la Burger King, în Walker.

— O, sărăcuţul de tine. Tocmai mă pregăteam să fac nişte cafea. Vrei şi tu una?

— Mă tem că trebuie să mă întorc la bază, răspunse căpitanul Groton.

— Nu rămâi la cafea? insistă Susan.

— Nu, e mai târziu decât mă aşteptam.

Râzând, stingherit, adăugă:

— Acum înţeleg de ce oamenii întârzie întotdeauna.

Ea îl conduse la uşa din faţă, lăsându-l pe Tom, singur, în bucătărie. Căpitanul se opri puţin pe scări.

— Mulţumesc, Susan, spuse şi ea ştiu că nu se referea la cină.

Îi răspunse încet:

— Femeile tale sunt norocoase, căpitane.

Foarte serios, el zise:

— Nu, nu sunt.

— Poate că viaţa lor e foarte scurtă, dar pun pariu că sunt fericite cu tine.

— Sper să ai dreptate, mai zise el şi plecă în grabă, fugind parcă de amintirile lui.

Când Susan se întoarse în bucătărie, Tom o întrebă, vrând să pară nepăsător:

— Ai făcut vreun progres cu el?

— Nu. E foarte secretos.

Se apucă să toarne cafea în ceşti. Când îi înmână ceaşca, văzu, pentru prima oară de când erau căsătoriţi, o urmă de îngrijorare în ochii lui. Lăsă ceaşca de cafea jos, îl cuprinse cu braţele de după gât şi îi spuse cu pasiune.

— Tom, te iubesc atât de mult.

El nu răspunse, dar o strânse disperat în braţe.

Şi, totuşi, în noaptea aceea, în timp ce stătea întinsă, ascultând respiraţia familiară a lui Tom, întrebările o năpădiră.

În viaţa ei exista un gol de care, până atunci, nici măcar nu ştiuse. Acum că aflase de el, nu putea să ignore durerea. Se mulţumise cu o viaţă de compromisuri, o viaţă de „e bine şi aşa”. Dar nu mai era bine.

Însă nu avea cum să obţină mai mult de la viaţă, nu fără a-l răni pe Tom. Ea nu-l iubea mai puţin pentru că avusese revelaţia că nu e perfect pentru ea; era om, la urma urmei, şi asta nu era vina lui.

Privi ridicătura acoperită care era soţul ei şi se gândi la toate lucrurile pe care i le datora în toţi aceşti ani de loialitate şi încredere. Trebuia să scape de dorinţă şi să meargă mai departe. Trebuia, cumva, să se mulţumească cu ce avea. Trebuia să-şi facă datoria.

* * *

Ziua mutării fusese plănuită până în cele mai mici detalii, aşa cum Wattesoonii se ocupau de orice. Flote de dubite, angajate din alte regiuni, urmau să descindă în Okanoggan Falls, începând cu ora 6:30 dimineaţa. După un popas la baza Wattesoon, trebuiau să fie la ora 8 în oraş şi să se prezinte la casele oamenilor. Orarul mutărilor pentru fiecare casă din oraş fusese publicat în ziar, lipit pe geamurile magazinelor şi trimis acasă la toată lumea. Exista chiar şi un website de unde fiecare putea afla ora la care urma să fie evacuat.

Protestatarii se organizaseră şi ei foarte bine. Se dusese vorba ca toată lumea să se adune la 7 dimineaţa în parcul din faţa Primăriei. De acolo trebuiau să mărşăluiască pe Strada Principală, până în locul în care şoseaua se bifurca

către dealuri şi către râu, unde urmau să blocheze accesul dubelor în oraş.

Când Susan şi Tom parcară în locul rezervat primarului, la 6:45, văzură mulţimea deja adunată. Poliţia locală dirija traficul şi avea grijă să se respecte regulile de parcare, dar, altfel, nu se amesteca deloc. Şiruri de oameni, cu pancarte făcute de mână, termosuri de cafea şi scaune pliante se îndreptau către parc, de parcă urma să înceapă o sărbătoare publică. Câţiva activişti, pe care Susan nu-i cunoştea, încercau să pună la punct un sistem de sonorizare.

Când cei doi ajunseră pe treptele Primăriei, Walt Nowaday, şeful poliţiei, îi văzu şi veni spre ei.

— Avem câţiva profesionişti sosiţi din alte oraşe, le spuse el. Cred că au venit din Madison.

— Ai destui băieţi?

— Da, atât timp cât lumea e paşnică.

— Ofiţerii tăi ştiu că nu trebuie să intervină?

— Da, am vorbit cu ei pe larg, seara trecută.

Veni spre ei o reporteriţă, care nu era nici ea din oraş.

— Domnule primar Abernathy, sunteţi aici pentru a-i sprijini pe manifestanţi? întrebă ea.

— Fiecare are dreptul la propria opinie. Le respect acest drept, chiar dacă sunt sau nu de acord cu ei, răspunse Tom.

— Dar sunteţi de acord cu oamenii care se opun mutării?

Susan îl sfătuise să răspundă „Fără comentarii” dar acum înţelese că el nu o va face.

— E greu pentru toţi. Oamenii îşi apără propriile case. Ştiu şi eu ce simt.

Susan îl strânse de mână, pentru a-l încuraja.

Începură să apară şi ceilalţi membri ai Consiliului Orăşenesc şi cu toţii se adunară pe trepte, în jurul lui Tom, urmărind mulţimea. Protestul fusese special anunţat, mai târziu, pentru ora 7:30; dar începu mai repede, când din boxe se auzi un pârâit puternic şi cineva dădu tonul unui cântec „Nu vom pleca de aici!” Oamenii începură să se alinieze în două rânduri, pentru marş, când, din direcţia

opusă, un SUV negru, cunoscut de toţi, trecu în viteză pe lângă baricadele poliţiei şi parcă în faţa Primăriei. O dubiţă care îl urmărise până acolo parcă la intrarea în parc.

Căpitanul Groton sări din maşină, urmat de trei gărzi Wattesooniene care păreau şi mai pătrăţoşi, pe lângă şeful lor, atât de zvelt acum. Cu toţii purtau uniforme militare, de culoarea nisipului. Căpitanul aruncă o privire înspre parc, unde oamenii realizaseră că apăruse opoziţia şi apoi se întoarse să urce scările. Când ajunse lângă Tom îi spuse pe un ton scăzut, dar ferm:

— Aş dori să discut ceva cu dumneavoastră, domnule primar Abernathy. Înăuntru.

Se întoarse, apoi, către membrii Consiliului.

— Şi cu dumneavoastră.

După care, continuă să urce scările. Toată lumea îl urmă.

Câţiva spectatori reuşiră să intre înăuntru înainte ca soldaţii Wattesoonieni să închidă uşile. Susan se număra şi ea printre ei. Stătea în spatele sălii. Căpitanul se întoarse către membrii Consiliului.

Nu-l mai văzuseră până atunci furios şi priveliştea nu era foarte plăcută. În toată înfăţişarea lui era ceva foarte rece şi o reţinere nefirească.

— Sunt obligat să vă consider responsabili pe toţi cei de aici pentru acţiunile oamenilor de afară, anunţă el. Trebuie să se întoarcă la casele lor imediat şi să nu se amestece în operaţiunea care e pe cale să înceapă.

Se întoarse spre Tom:

— Aş prefera ca ordinul să vină de la dumneavoastră, domnule primar.

— Nu le pot da un astfel de ordin, răspunse Tom. În primul rând, nu sunt de acord cu el. În al doilea rând, nu mă vor asculta, indiferent ce le-aş putea zice. Nu sunt comandantul lor, sunt doar primarul lor. Aşa cum m-au ales, aşa mă pot da jos.

— Dar aveţi la dispoziţie forţe de poliţie.

— Numai pe Walt şi încă trei alţi ofiţeri. Nu se pot opune unui oraş întreg. Cred că sunt vreo patru sute de oameni adunaţi afară.

— Atunci, gândiţi-vă la asta, zise Căpitanul Groton, eu chiar *am* forţa de partea mea. Două sute de soldaţi înarmaţi. Cu zece minute în urmă au început să înconjoare parcul. Nu aşteaptă decât ordinul meu pentru a interveni şi a începe să-i aresteze pe manifestanţi. Avem deja un loc sigur pentru a-i închide pe cei care nu se supun. E decizia ta, domnule primar.

Cumva, nu se aşteptaseră la o tactică atât de agresivă.

— Dar sunt copii şi bătrâni afară, protestă Tom. Nu-ţi poţi trimite soldaţii peste ei. Nu fac decât să-şi expună opiniile.

— Au avut trei luni la dispoziţie să o facă, timpul a expirat.

— Pentru aşa ceva, timpul nu poate expira, răspunse Tom.

Ochii li se întâlniră, preţ de o secundă; privirile li se încleştară; apoi căpitanul Groton îşi schimbă tonul.

— Sunt la capătul răbdării, spuse el. Ştiaţi de la bun început pentru ce am venit aici. Nu v-am minţit niciun moment şi nici nu v-am ascuns nimic. Am făcut tot ce mi-a stat în puteri să fiţi mulţumiţi. Am făcut atâtea compromisuri, încât superiorii mei au început să se întrebe dacă nu mi-am pierdut minţile. Şi voi continuaţi să mă sfidaţi.

— Nu e vorba de tine, căpitane, spuse Tom, pe un ton îmblânzit. Tu ai fost foarte corect şi pentru asta îţi suntem recunoscători. Dar acum e vorba de ceva mult mai important, e vorba despre dreptate.

— Dreptate, făcu căpitanul un gest de nerăbdare. Atunci e vorba de fantezii. Vorbiţi despre ceva ce nu a existat şi nu va exista niciodată. Spune-mi: crezi că un cutremur e drept? Sau o furtună?

— Cutremurele şi furtunile nu sunt responsabile pentru acţiunile lor. Ele nu au inimă sau conştiinţă.

— Ei bine, dacă asta vă ajută să vă împăcaţi cu ideea, gândiţi-vă că nici noi nu avem aşa ceva.

Cu o privire neutră, Tom spuse:

— Dar eu ştiu că asta nu e adevărat.

O clipă căpitanul se opri, de parcă Tom ar fi înscris un punct în mica lor bătălie. Dar apoi faţa i se înăspri.

— Înseamnă că v-am indus în eroare, zise el. Suntem la fel de implacabili ca orice forţă a naturii. Neutri şi de inevitabili. Nici dorinţa mea sau a ta sau a tuturor oamenilor de afară, nu pot avea niciun efect asupra rezultatului.

Afară, mulţimea se adunase pe trepte şi începuse să scandeze „Oamenii uniţi nu pot fi înfrânţi!”. Pentru câteva momente în sală nu se auziră decât vocile lor.

Pe un ton scăzut, căpitanul Groton îi zise lui Tom:

— Arată-le cine e şeful, Tom. Spune-le să plece şi să se salveze. Îţi dau zece minute să-i convingi, apoi trebuie să trimit ordinul de evacuare forţată. Îmi pare rău, dar trebuie să-mi fac datoria.

Tom îl privi lung, furios de trădare, furios că fusese transformat într-un colaboraţionist. Căpitanul îi răspunse cu o privire neutră. Apoi, o secundă, Tom o privi pe Susan. Fusese o privire rapidă, aproape involuntară, dar toată lumea din încăpere o observase. Şi cu toţii înţeleseră că aici era vorba de mai mult decât un simplu principiu.

Tom îşi îndreptă coloana şi redeveni omul înalt care era. În mod obişnuit, s-ar fi consultat cu Consiliul; de data asta se întoarse şi se îndreptă spre uşă, fără să zică nimic. Când trecu pe lângă Susan, aceasta i se alătură. Nimeni nu avea habar ce avea Tom de gând să facă. Îi făcură, însă, loc să treacă.

Afară, soldaţii Wattesoonieni care ţineau mulţimea la distanţă, se dădură la o parte, când îl văzură pe Tom. El îşi ridică mâinile şi scandările se opriră.

— Ascultaţi-mă, începu el, dar vocea nu-l ajuta, aşa că femeia cu portavocea se repezi să i-o aducă.

— Ascultaţi-mă, începu el din nou.

Mulţimea tăcuse, căci văzuseră cu toţii expresia mohorâtă de pe faţa lui.

— Soldaţii Wattesoonieni ne-au înconjurat şi în zece minute vor începe să facă arestări.

Un vuiet de protest şi de alarmă îi străbătu pe toţi cei prezenţi.

— Joacă la cacealma, strigă cineva.

— Nu, câtuşi de puţin, spuse Tom. Îl cunosc destul de bine pe căpitan. Acum, dacă doriţi să fiţi arestaţi, bătuţi şi duşi într-o închisoare Wattesooniană, eu nu vă pot opri. Dar mai bine mergeţi, cu toţii acasă. Luaţi-vă copiii şi plecaţi de aici. Nu vreau să păţiţi ceva rău. Ştiţi că sunt în stare să vă facă rău.

Pe margini, unii oameni începură să plece, dar cei mai mulţi rămaseră nemişcaţi, privindu-l pe Tom, dezamăgiţi, de parcă s-ar fi aşteptat la cu totul altceva din partea lui.

— Am făcut tot ce am putut, continuă el. I-am convins să cedeze mult mai mult decât am sperat. Dar acum am ajuns în punctul în care nu vor mai da înapoi niciun pas. E rândul nostru să facem asta. Nu mai e nimic de făcut. Vă rog, plecaţi acasă. Eu, unul, asta am să fac.

Dădu portavocea înapoi femeii şi începu să coboare scările. Susan îl luă de mână şi i se alătură. Un fel de dezumflare îi cuprinse pe toţi cei din jur şi mulţimea începu să se împrăştie. Deşi unul dintre agitatorii din Madison încercă să agite din nou lucrurile, momentul crucial trecuse. Oamenii nu vorbeau, nici măcar nu se uitau unii la alţii, ci se îndreptară, cu capetele plecate, spre casele lor.

Pe la jumătatea parcului, Susan îi şopti lui Tom:

— Maşina e în partea cealaltă.

— Ştiu, îi răspunse Tom. O să mă întorc şi am s-o iau mai târziu.

Ea înţelese gestul lui: imaginea lor, mergând pe jos spre casă, era simbolică şi era cel mai important lucru în acel moment.

Nu te uita înapoi, îşi spuse în sinea ei. Privirea ei ar fi fost ezitantă, plină de regrete. Şi totuşi, îşi dorea asta atât de mult. Când ajunseră la marginea parcului, nu mai rezistă

şi aruncă o privire peste umăr, înapoi. Spaţiul verde se golise, cu excepţia câtorva încăpăţânaţi care se porniseră să mărşăluiască spre autostradă, pentru a bloca accesul camioanelor. Pe treptele Primăriei, mai stătea doar căpitanul Groton. Dar nu supraveghea scena sau pe protestatarii rămaşi. O privea pe ea. Când văzu asta, gândurile lui Susan se umplură de regret, imaginea aproape că o lăsă fără respiraţie şi o făcu să se împiedice.

— Ce s-a întâmplat, întrebă Tom.

— Nimic, totul e în regulă, răspunse ea.

Până a doua zi, spre seară, totul se sfârşise pentru Okanoggan Falls.

În Red Bluff avusese loc o insurecţie; armata Wattesooniană încă lupta cu cei care opuseseră rezistenţă, luând fiecare casă la rând. Şi în Walker fusese o revoltă, din cauza excesului de zel al unui soldat extraterestru şi numărul victimelor era în creştere. Numai în Okanoggan lucrurile decurseseră rapid şi paşnic.

Camionul tocmai trăsese din faţa casei familiei Abernathy, iar Tom şi Nick îl urmau în camioneta lor, în timp ce Susan se întorsese în casă pentru a verifica dacă nu uitase ceva important. Atunci îi sună telefonul mobil; gândindu-se că e Tom, nu se mai obosi să verifice numărul.

— Susan.

Nu se aşteptase să-i mai audă vocea vreodată. Toate deciziile fuseseră luate, povestea se sfârşise. Wattesoonienii învinseseră. Okanoggan se predase inamicilor.

— Am putea să ne întâlnim cinci minute? o întrebă el.

Ea dădu să zică „nu”, dar un sentiment de dezamăgire o făcu să înţeleagă că între ei încă mai exista o legătură.

— Nu aici, îi răspunse.

— Unde atunci?

— Pe Strada Principală.

Ben era în curtea din spate, luându-şi rămas-bun de la singura casă în care trăise până atunci. Susan deschise uşa şi strigă:

— Trebuie să trag o fugă până în oraş. Vin să te iau în zece minute.

În centru luminile se aprinseseră automat, conferind un aer de melancolie străzii pustii. Vitrinele magazinelor erau goale, cu anunţuri de genul „închis pentru totdeauna” lipite pe geamuri. Când Susan parcă maşina, singurele creaturi vii care mai rămăseseră pe stradă erau o cioară, care scormonea prin gunoi, şi căpitanul Groton, acum comandantul suprem al unui oraş de stafii.

La început nu-şi spuseră nimic. Unul lângă altul, o porniră pe strada atât de familiară. Înăuntrul Băcăniei Meyer, raftul de pe care Susan îi cumpărase revistele de modă era gol acum. Ajunseră la terasa de pe care urmăriseră parada de la 4 Iulie şi căpitanul atinse zidul de cărămidă, care era cald.

— Nu o să-i uit niciodată pe oameni, spuse el. Poate că mă înşel, dar, în cele din urmă, am început să mă simt bine printre ei. De parcă, dacă aş fi avut îndeajuns timp, aş fi putut fi fericit aici.

— Dar nu te-am putut opri să ne distrugi, răspunse Susan.

— Nu. Dar sunt obişnuit să distrug lucrurile pe care le iubesc.

Dacă în vocea lui s-ar fi simţit auto-compătimire, ea s-ar fi înfuriat; dar el nu făcuse decât o simplă afirmaţie.

— Unde vei pleca de aici? îl întrebă.

El ezită.

— Trebuie să clarific nişte dispute legate de misiunea de aici.

Undeva, în spatele lor, se auzi uşa unei maşini trântindu-se şi căpitanul Groton aruncă o privire tensionată peste umăr. Urmărindu-i privirea, Susan văzu un Wattesoon în uniformă neagră care ieşise grăbit din maşina militară şi stătea în poziţie de drepţi, cu arma la vedere, pe piept, privindu-i fix.

— Şoferul tău e cam grăbit.

— Nu e şoferul meu. E gardianul meu. Am fost arestat.

Susan se simţi de parcă o lovise un trăsnet.

— Pentru ce?
El făcu un gest nepăsător.
— Superiorii mei nu au fost foarte mulţumiţi de felul în care mi-am îndeplinit misiunea de aici.
Ea înţelese că nu fusese arestat doar pentru că nu făcuse uz de forţă.
— Te referi la..., arătă ea spre corpul lui omenesc.
— Da, au simţit nevoia să ia poziţie şi au trimis cazul în faţa unei Curţi Marţiale.
Susan îşi dădu seama că asta dorise el să-i comunice.
— Dar ai reuşit! îi spuse ea.
El zâmbi ironic.
— Aici aş putea să te contrazic. Dar la mijloc e un principiu mult mai important. Ei sunt de părere că nu trebuie să ne transformăm în cei pe care îi cucerim. Lucrul acesta s-a întâmplat de atâtea ori în istoria noastră.
— În felul nostru, ni s-a întâmplat şi nouă acelaşi lucru, răspunse ea. Cred că ofiţerii voştri se luptă cu legea universală a cuceritorilor.
— Oricum, ei privesc mai departe şi îşi imaginează copii Wattesoonieni jucându-se în curţile şcolilor, din orăşele ca acestea, fără a putea fi deosebiţi de copiii voştri.
— Şi ăsta ar fi un lucru rău? întrebă Susan, care îşi putea imagina şi ea o astfel de scenă.
— Pentru mine, nu, răspunse el.
— Nici pentru mine.
Gardianul îşi pierdu, în cele din urmă, răbdarea şi o porni înspre ei. Susan îi prinse, strâns, mâna căpitanului între mâinile ei.
— Îmi pare rău că vei fi pedepsit pentru că ai încălcat acest tabu.
— Am ştiut de la bun început ce riscuri îmi asum, spuse el, strângându-i mâna cu putere.
Vocea lui avea un amestec remarcabil de hotărâre Wattesooniană şi de indignare omenească.
— E nedrept, mai spuse el.
Acela fu momentul în care ea ştiu că, în ciuda aparenţelor, era cea care învinsese.

———————————

Traducere: Emanuel Huţanu

„Okagoggan Falls” by Carolyn Ives Gilman

Ziua de dinaintea Revoluţiei

Ursula K. Le Guin

Este unul din cei mai importanţi şi respectaţi scriitori din science fiction. Născută în 1929, a absolvit Columbia University în 1951. Este printre primele femei scriitoare de SF premiate, primele premii venind pentru romanele „The Left Hand of Darkness” şi „The Dispossessed”, ambele traduse şi în română. Munca ei a fost apreciată, pe lângă admiraţia a generaţii întregi de cititori de science fiction, cu câte cinci premii Hugo şi Nebula, 16 premii Locus, două World Fantasy Award, trei premii James Tiptree Jr. şi multe altele, în total peste 50 de premii.

Aceasta este a treia povestire de Ursula K. Le Guin publicată în revistă. Premiată cu Nebula în 1974 şi Locus în 1975 este un fel de introducere la lumea descrisă în romanul ei premiat cu Nebula tot în 1974 „Deposedaţii” (Ed. Nemira) despre ultimele amintiri ale fondatoarei unei lumi.

————————————

Vocea oratorului răsuna ca un camion cu butoaie goale pe o stradă pietruită, iar oamenii de la adunare, înghesuiţi unul în altul, arătau exact ca pietrele de pe caldarâm. Taviri era undeva afară. Trebuia să ajungă la el neapărat. Începu să-şi croiască drum, împingându-se în oamenii îmbrăcaţi în negru şi strâns lipiţi unul de celălalt. Nu auzea vorbele oratorului, nu se uita la feţele participanţilor la adunare; auzea doar strigătele lor. Nu-l putea vedea pe Taviri, căci era prea scundă. O burtă imensă, acoperită de o vestă neagră, îi blocă drumul. Trebuia să treacă dincolo de ea, trebuia să ajungă la el. Transpirând din greu, îşi înfipse

mâinile în stomacul omului. În zadar, era ca şi cum ar fi vrut să împingă o stâncă. Omul nu se clinti din loc, dar plămânii săi, probabil la fel de mari ca burta, scoaseră un zgomot prelung şi puternic, ca un muget. Se făcu mică de frică. Apoi, îşi dădu seama că mugetul nu-i fusese adresat ei. Urlau şi alţii. Oratorul tocmai zisese ceva, ceva bine ticluit despre taxe şi impozite. Cuprinsă de emoţie, începu să strige şi ea: „Da! Da!” şi, împingându-se din nou, reuşi să iasă afară, pe câmpul unde se făceau recrutările în Parheo. Deasupra, cerul era înalt şi lipsit de culoare şi în jur puteai zări nişte flori înalte şi albe. Nu ştiuse niciodată cum se numeau. Florile se legănau deasupra ei, bătute de vântul care sufla în fiecare seară peste câmp. Începu să alerge printre ele; se înclinau mlădioase în faţa ei, pentru a se ridica, tăcute, la loc, după ce trecea. Taviri stătea în picioare, în iarba înaltă, îmbrăcat în costumul cel bun, de un cenuşiu întunecat, care-l făcea să arate ca un profesor sau actor de teatru. Nu părea foarte fericit, dar râdea şi-i povestea ceva. Sunetul vocii lui o făcu să plângă; se întinse să-l ia de mână, fără a-şi putea opri, însă, lacrimile.

— O, Taviri e chiar acolo!

Mirosul dulce şi greu al florilor o ameţea, dar continuă să meargă. S-a împiedicat de ciulinii uriaşi, a urcat câteva pante, a coborât nişte văi… Apoi i se făcu frică să nu cadă şi se opri.

Soarele îi cădea drept în ochi. Uitase să tragă storurile noaptea trecută. Se întoarse cu spatele, dar nu-i plăcea să doarmă pe partea dreaptă. Nu avea rost să încerce să adoarmă la loc. Era deja ziuă. Oftă de două ori, se ridică, îşi trecu picioarele peste marginea patului şi, îmbrăcată în cămaşa de noapte, se aplecă şi începu să şi le studieze.

Degetele, turtite de pantofii ieftini pe care-i purtase toată viaţa, erau aproape pătrate când se atingeau unul de celălalt şi umflate; unghiile îi erau decolorate şi diforme. Pe gleznele noduroase se puteau vedea nişte încreţituri fine şi uscate. Laba scurtă a picioarelor îşi păstrase delicateţea, dar pielea era cenuşie şi străbătută de vene mari şi proeminente. Dezgustător. Trist. Deprimant. Demn de milă.

Căută şi alte cuvinte asemănătoare şi toate i se potriveau ca nişte pălării hidoase. Hidos, alt cuvânt potrivit. Să te uiţi la tine însăţi şi să descoperi că eşti hidoasă. Ce porcărie! Dar stai, pe vremea când nu era hidoasă, stătuse ea vreodată să-şi contemple trupul, aşa cum o făcea acum? Nu prea! Un corp frumos nu e un obiect, nu e ceva pe care să-l admiri de una singură; e doar corpul tău; e ceea ce eşti. Doar că, atunci când nu te mai reprezintă şi se transformă în ceva hidos, începi să-ţi faci griji pentru el, începi să-ţi pui întrebări: e sănătos? Cât o să mai reziste?

— Cui îi pasă? strigă Laia, furioasă şi se ridică din pat.

Mişcarea, prea bruscă, o ameţi. Trebui să se sprijine de noptieră ca să nu cadă. De asta se temuse şi în visul ei cu Taviri. Să nu cadă.

Ce îi spusese oare? Nu-şi mai amintea. Nici măcar nu mai era sigură dacă îi atinsese sau nu mâna. Nu-l mai visase de atâta timp şi acum nu reuşise nici măcar să ţină minte ce anume visase despre el.

Uitase, uitase cu desăvârşire. Stătea aplecată, în cămaşa de noapte, sprijinindu-se cu mâna de noptieră. Cât trecuse de când nu se mai gândise la el sau de când nu-i mai spusese pe nume – Taviri?

Îi spusese şi Asieo. Când eram cu Asieo în închisoare, în Nord. Înainte încă de a-l cunoaşte. Asieo şi teoria lui despre reciprocitate. O da, atunci vorbea despre el, vorbea chiar foarte mult despre el, trăncănea vrute şi nevrute, îl pomenea mereu. Dar nu-i spunea Taviri, ci Asieo, acesta fiind numele lui de familie, numele pe care îl folosea în public. Omul privat dispăruse, rămăsese doar persoana publică. Mai trăiau puţini din cei care-l cunoscuseră. Majoritatea înfundaseră puşcăriile. Pe atunci râdeau de asta: toţi prietenii împrăştiaţi prin toate puşcăriile. Dar nu mai erau nici măcar acolo. Erau în cimitirele lor sau în gropile comune.

— O, Doamne, spuse Laia, cu voce tare.

Se lăsă din nou în pat, căci picioarele o lăsaseră iar la amintirea primelor săptămâni petrecute în Fort, în celulă, acele prime săptămâni din cei nouă ani pe care avea să-i

petreacă în Fortul din Drio, în celulă, acele prime săptămâni în care aflase că Asieo fusese ucis în lupta de la Capitol Square şi că fusese îngropat la un loc cu Cei O Mie Patru Sute, în şanţurile acoperite cu var, de după Poarta Oring. În celulă. Mâinile îi căzură în vechea poziţie, în poală, mâna dreaptă încleştată de pumnul stâng, cu degetul mare mişcându-se necontenit şi apăsat pe montura arătătorului stâng. Ore, zile, nopţi întregi. Se gândise la toţi, la toţi Cei O Mie Patru Sute, la felul cum zăceau în gropile acoperite cu var, var care le descompunea carnea rapid, la oasele lor, atingându-se unul de altul, în întuneric. Oare cine era lângă el? Unde îi erau oasele fine ale mâinii acum? Ore, ani întregi se gândise la asta.

— Taviri, nu te-am uitat, şopti ea şi prostia pe care o spusese o trezi la realitate, la lumina soarelui de dimineaţă, ce cădea pe patul cu cearşafuri mototolite.

Normal că nu-l uitase şi că nu avea să-l uite vreodată. Aşa ceva e de la sine înţeles între soţ şi soţie. Picioarele hidoase atinseseră podeaua din nou. Nu ajunsese nicăieri, se învârtise în cerc. Se ridică în picioare, cu faţa schimonosită de efort şi dispreţ şi se duse la dulap, după haine.

Tinerii treceau fără să o privească pe holurile Casei, dar era prea bătrână să-i mai pese. Nu vroia să le strice pofta de mâncare cu înfăţişarea ei. În plus, ei crescuseră în libertatea sexului şi a hainelor, pe când ea nu. Ea doar inventase acest principiu. Nu era acelaşi lucru.

La fel ca şi atunci când îi spunea „soţ” lui Asieo. Când o auzeau, tresăreau cu toţii. Cuvântul corect era Odonian, desigur, adică „partener”. Dar de ce trebuia ea să fie un bun Odonian?

Îşi târşâi picioarele pe hol, către baie. Mairo era acolo, spălându-se pe cap, într-una din chiuvete. Laia privi cu admiraţie trupul ei frumos, înalt şi subţire. Ieşea foarte rar din Casă acum şi nu mai ţinea minte de când nu mai văzuse un scalp ras corect, dar, cu toate astea, vederea unui cap acoperit cu păr îi făcea plăcere, o plăcere deosebită chiar. De câte ori nu fusese strigată „Pletoasa”,

„Pletoasa”? De câte ori nu fusese târâtă de păr de poliţişti, de câte ori nu fusese ea rasă până la piele, de către un soldat cu rânjetul pe buze, la fiecare închisoare nouă în care era transferată? Şi, de câte ori nu-i crescuse părul la loc, des, din ce în ce mai des, cârlionţat, căzându-i apoi pe umeri… Pe vremuri… O, Doamne, nu se mai putea gândi şi la altceva decât la acele vremuri, apuse demult?

După ce se îmbrăcă şi îşi făcu patul, coborî în sala de mese. Micul dejun era bun, dar ea nu-şi mai recăpătase apetitul de când suferise afurisitul acela de atac cerebral. Bău două ceşti de ceai de plante, dar nu reuşi să termine fructul pe care-i începuse. Şi cât de mult tânjise după fructe când era copil; atât de mult că nu se dăduse în lături să le fure. Iar în Fort… Of, pentru numele lui Dumnezeu! Opreşte-te! Zâmbi şi răspunse la saluturile şi întrebările binevoitoare ale comesenilor şi ale lui Avi cel mare, care servea la cantină în dimineaţa aceea.

El fusese cel care o tentase cu piersica.

— Uită-te la frumuseţea asta, am păstrat-o special pentru tine.

Cum ar fi putut să-l refuze? Oricum, fructele îi plăcuseră dintotdeauna şi nu se săturase niciodată de ele; pe când avea şase sau şapte ani furase chiar o piersică, de pe taraba unui vânzător de pe River Street. Dar acum nu-i mai venea să o mănânce, mai ales că toţi cei din jurul ei vorbeau cu atâta însufleţire. Primiseră veşti din Thu, veşti veridice. La început fusese înclinată să nu le dea crezare, nefiind prea entuziastă, dar, după ce citi ziarul cu atenţie, avu un sentiment straniu de siguranţă, deşi asta o lăsă destul de rece, că veştile erau adevărate. Sosise vremea. În Thu, nu aici. Thu avea să se revolte înaintea restului ţării, acolo Revoluţia avea să învingă. De parcă ar mai fi contat. Naţiunile vor dispărea. Şi, într-un fel, chiar conta. Poate de asta şi fusese atât de rece şi puţin tristă – mai bine zis, invidioasă. Pentru toate prostiile alea idealiste. Nu se amestecă prea mult în discuţie şi, la scurtă vreme, se ridică să se întoarcă în cameră, părându-i rău de ea însăşi. Pentru

că nu mai avea puterea să se entuziasmeze. Pentru că, pur şi simplu, nu-i mai păsa.

Nu e uşor, se justifică în sinea ei, în timp ce urca, cu grijă, scările, să accepţi că nu-ţi mai pasă, când timp de cincizeci de ani ai fost în mijlocul evenimentelor. O, Doamne, acum am început să mă smiorcăi!

Plângându-şi de milă ajunse în cameră. Era o cameră bună şi era bine că stătea singură. O adevărată binecuvântare. Deşi nu era foarte corect. Unii dintre puştii de la mansardă stăteau şi câte cinci într-o cameră nu mai mare ca a ei. Existaseră dintotdeauna mult prea mulţi oameni care doreau să locuiască într-o Casă Odoniană şi prea puţine locuri. Ea primise dreptul de a locui singură doar pentru că era bătrână şi pentru că suferise un atac cerebral. Şi, poate, pentru că era o Odo. Oare dacă nu ar fost o Odo, ci doar o simplă femeie bătrână, care a suferit un atac cerebral, ar mai fi primit camera? Puţin probabil. Dar, la urma urmei, cine ar fi vrut să împartă camera cu o babă bolnavă? Nu putea şti. Favoritismele, elita, nepotismele, cultul personalităţii reînviaseră şi le găseai peste tot. Dar nici nu se aşteptase să dispară atât de repede. Numai Timpul putea opera astfel de schimbări, în ceea ce o privea, era mulţumită că avea o cameră mare şi însorită doar pentru ea, o femeie bătrână şi bolnavă, care pornise o revoluţie mondială.

Secretarul ei urma să sosească în curând, să o ajute cu treburile zilnice. Se duse, târându-şi picioarele, spre masa de lucru, o masă mare şi frumoasă, primită cadou de la Sindicatul Producătorilor de Mobilă, după ce Noi o auzise spunând că singura piesă de mobilier pe care şi-o dorea cu adevărat era o masă mare cu sertare… la naiba, acum masa era acoperită de hârtii, de care atârnau notiţe scrise de mână de Noi: „Urgent – Provinciile din Nord – de consultat R.T.?”

Scrisul ei de mână se schimbase după moartea lui Asieo. Era ciudat, dacă stăteai să te gândeşti. Căci, la urma urmei, în primii cinci ani după moartea lui, scrisese întreaga *Analogie*. Acolo erau toate scrisorile acelea pe care

gardianul înalt, cu ochii apoşi, cum l-o fi chemând, nu mai contează, le strecurase pe ascuns afară din Fort, timp de doi ani. *Scrisori din închisoare*, aşa li se spunea acum, existau deja vreo doisprezece ediţii. Toate scrisorile acelea, despre care oamenii continuau să-i spună că erau pline de „forţă spirituală” – ceea ce nu putea să însemne decât că, atunci când le compusese, se minţise verde în faţă, pentru a nu-şi pierde curajul – şi *Analogia*, care era cu siguranţă cea mai solidă operă intelectuală a ei, din tot ce scrisese cât stătuse închisă în Fort, la Drio, în celulă, după moartea lui Asieo. Deţinuţii trebuiau să-şi ocupe vremea cu ceva aşa că li se permisese să scrie… Dar toate acestea fuseseră scrise cu scrisul acela de mână, grăbit şi aplecat, pe care nu-l recunoscuse niciodată ca fiind al ei. Scrisul ei era rotund şi aşezat, aşa cum fusese acum 45 de ani, când scrisese *O societate fără guverne*. Se pare că Taviri luase în groapa cu var nu doar inima şi trupul ei, ci şi scrisul clar şi aşezat.

Îi lăsase, în schimb, Revoluţia.

„Cât curaj din partea ta să continui să scrii în închisoare, chiar şi după înfrângerea grea pe care o suferise Mişcarea, chiar şi după moartea partenerului tău”, obişnuiau oamenii să-i spună. Erau probabil nebuni. Ce altceva putea să facă? Curaj – ce era curajul? Nu reuşise să afle niciodată. Să nu te temi, îi spuneau unii. Să te temi, dar să continui, îi spuneau alţii. Dar ce altceva puteai să faci decât să continui? Ar fi avut altă opţiune?

A muri înseamnă să continui, doar că în altă direcţie.

Dacă vroiai să te întorci acasă, trebuia să continui, asta vruse să spună când scrisese „Adevărată călătorie e cea de întoarcere”, dar nu fusese decât o intuiţie şi acum lucrul acesta îi era mai străin ca niciodată. Se aplecă, prea brusc, şi gemu uşor când îşi auzi oasele pocnind. Începu să caute ceva în sertarul de jos. Mâna îi dădu peste un dosar vechi pe care îl trase afară, neavând nevoie să-l privească pentru a şti despre ce era vorba. Manuscrisul se numea *Organizarea sindicatelor în perioadele de tranziţie revoluţionară*. Titlul era scris pe copertă, iar dedesubt era

numele lui, Taviri Odo Asieo, IX 741. Scrisul era elegant, cu fiecare literă bine formată şi scrisă apăsat. În rest, preferase să folosească o maşină de scris cu comandă vocală. Era un manuscris de bună calitate, ezitările sau ticurile verbale fuseseră şterse şi corectate. Tot ce mai rămăsese între coperte erau gândurile lui. Ei îi rămăseseră doar literele cu care scrisese titlul şi numele de pe copertă. Nu păstrase nici măcar scrisorile de la el, ar fi fost un gest prea sentimental. În plus, nici nu era obişnuită să păstreze un lucru mai mult de doi-trei ani, în afară, desigur, de trupul ei obosit şi bătrân, dar în cazul ăsta nu prea avusese de ales.

Dualiza, din nou. „Ea” şi „corpul” ei. Boala şi vârsta o transformaseră într-o dualistă; mintea îi tot spunea: *asta nu sunt eu, asta nu sunt eu.* Dar era. Poate că misticii puteau să-şi separe mintea de corp, fără speranţa de a le putea avea pe amândouă în acelaşi timp. Ea nu. Nu crezuse niciodată în evadare. Ea căutase libertatea, aici şi acum, atât a trupului, cât şi a sufletului.

Iată că mai întâi îşi plânse de milă şi, mai nou, se ridica singură în slăvi. Iar acum stătea cu manuscrisul lui în mână. De ce? Nu-i ştia numele şi fără să-l citească? Ce naiba era cu ea? Duse dosarul la buze şi-i sărută scrisul, apăsat şi pătrăţos, apoi vârî dosarul la loc în sertarul de jos, îl închise şi-şi îndreptă scaunul. Mâna dreaptă începu să o furnice. Se scărpină, apoi o scutură în aer cu duşmănie. Nu-şi revenise niciodată complet după atac. La fel păţea şi cu piciorul drept şi cu ochiul drept şi cu colţul gurii din partea dreaptă. Toate o furnicau, deşi erau inerte. O făceau să se simtă ca un robot căruia i se arsese un circuit.

Şi timpul trecea, Noi avea să sosească în curând şi ea nu făcuse mai nimic, în afară de micul dejun.

Se ridică atât de grăbită încât ameţi şi fu nevoită să se prindă de spătarul scaunului ca să nu cadă. Ieşi pe hol, se duse la baie şi se privi în oglinda mare, atârnată de perete. Cocul ei era nearanjat, cu şuviţele atârnând în toate direcţiile, nu şi-l făcuse prea bine înainte de micul dejun. Încercă să-l aranjeze la loc, dar îi venea greu să-şi ţină

braţele ridicate în aer pentru multă vreme. Amai, care intrase grăbită, se opri şi-i spuse: „Lasă-mă pe mine” şi îi făcu, imediat, un coc frumos şi corect, cu degetele ei lungi, frumoase şi puternice, zâmbitoare şi tăcută. Amai nu avea decât douăzeci de ani, era de trei ori mai tânără decât Laia. Părinţii ei fuseseră membri ai Mişcării. Unul fusese ucis în insurecţia din ’60, celălalt încă mai făcea recrutări în Provinciile din Sud. Amai se născuse la Revoluţie şi crescuse doar prin Case Odoniene, o adevărată fiică a anarhiei. Era o tânără atât de liberă, de tăcută şi de frumoasă, încât îţi venea să plângi când o vedeai: pentru asta luptaseră, asta era ceea ce-şi doriseră şi iat-o aici, plină de viaţă, cu viitorul luminos şi bun în faţă.

Ochiul drept al lui Laia Asieo Odo vărsă câteva lacrimi, în timp ce stătea între chiuvete şi WC-uri, lăsând-o pe fata aceea, pe care nu o născuse ea, să-i facă părul; dar ochiul stâng, ochiul bun nu lăcrima şi nici nu ştia ce făcea cel drept.

Îi mulţumi lui Amai şi se grăbi spre camera ei. Observase, în oglindă, că avea o pată mare pe gulerul rochiei. Zeamă de piersică, probabil, fir-ar bătrâneţea a naibii. Nu vroia ca Noi să o găsească cu gulerul pătat şi plin de salivă.

În timp ce-şi trăgea o cămaşă curată peste cap se întrebă: de ce era Noi atât de special?

Îşi aranjă, încet, cu mâna stângă, gulerul cămăşii. Noi avea înjur de treizeci de ani, un tip solid, cu voce domoală şi ochi negri şi vioi. Asta era ceea ce-l făcea deosebit pe Noi. Foarte simplu. Vigoarea lui de modă veche. Nu fusese niciodată atrasă de bărbaţii blonzi sau graşi sau de cei înalţi cu muşchii umflaţi, nici măcar când avea paisprezece ani şi s-ar fi îndrăgostit de oricine. Brunet, calm şi fioros, aşa îi plăcea ei. Ca Taviri, desigur. Băiatul ăsta nu avea, nici pe departe, mintea lui Taviri, nici nu arăta la fel de bine ca el, dar asta era: nu vroia ca el să o găsească cu gulerul pătat şi plin de salivă sau cu părul nefăcut.

Cu părul ei subţire şi cărunt.

Noi intră şi se opri în uşă – o, Doamne, lăsase uşa deschisă în timp ce se schimbase! Îl privi şi se văzu pe sine însăşi. Femeia cea bătrână.

Puteai să-ţi perii părul o oră sau să-ţi pui cea mai la modă cămaşă sau cea mai şic rochie, sau puteai să-ţi acoperi părul cu fire de aur şi cu pulbere de diamante. Toate astea nu însemnau nimic. O femeie bătrână ca ea nu putea decât să arate grotesc: mai mult sau mai puţin.

De obicei, oamenii se îngrijesc să arate bine din bună creştere, din decenţă, din grija de ce vor spune alţii despre ei.

În cele din urmă, până şi astea dispar şi nu-ţi mai rămâne decât să arăţi bătrân şi ruginit.

— Bună dumneata, spuse tânărul, cu vocea lui amabilă.

— Bună, Noi.

Nu, pentru numele lui Dumnezeu, nu era vorba de decenţă, aici, fir-ar ea a dracului de decenţă. Doar pentru că omul pe care îl iubise şi pentru care vârsta nu ar fi contat oricum, doar pentru că el era mort, trebuia să pretindă că nu-i păsa de sex? Pentru asta trebuia să reprime adevărul, ca o afurisită de puritană? Chiar şi în urmă cu şase luni, înainte de atac, bărbaţii se uitau după ea şi le plăcea ceea ce vedeau; şi acum, deşi nu mai putea oferi plăcere, se descurca de minune să-şi ofere singură.

Când avea şase ani şi prietenul tatălui ei, Gadeo, obişnuia să-l viziteze şi să facă politică împreună, după cină, ea îşi punea colierul aurit, pe care Mama îl găsise la o groapă de gunoi şi i-l adusese acasă. Era foarte scurt şi rămânea ascuns sub guler, unde nimeni nu-l putea vedea. Dar ei îi plăcea aşa. Era de ajuns că-l avea acolo. Stătea pe scările de la intrare şi asculta discuţiile lor şi ştia că arăta bine în faţa lui Gadeo. Acesta era brunet şi avea dinţii albi şi strălucitori. Uneori îi spunea „Laia cea frumoasă”. „Uite-o pe Laia mea, cea frumoasă.” Astea se întâmplau acum şaizeci de ani.

— Cum? A, părul meu e un dezastru. Am avut o noapte teribilă.

Era adevărat, dormise chiar mai puţin decât de obicei.

— Am întrebat dacă aţi văzut ziarele de dimineaţă.

Dădu din cap că da.

— Ce ziceţi de cei din Soinehe? Mulţumită?

Soinehe era provincia din Thu care îşi declarase independenţa faţă de Statul Thuvian noaptea trecută.

El era foarte mulţumit de ei. Dinţii albi îi străluciră pe faţa lui negricioasă şi mereu atentă.

— Da. Dar şi îngrijorată. — Vă înţeleg. Dar de data asta se va întâmpla. E începutul sfârşitului pentru Guvernul din Thu. Nici măcar nu au trimis trupe în Soinehe. Nu ar fi făcut decât să provoace o rebeliune printre soldaţi mai repede.

Ea fu de acord cu spusele lui. Simţise aceeaşi certitudine dimineaţă, la micul dejun. După o viaţă întreagă în care trăise doar cu speranţa, pentru că nu avea nimic altceva pe care să se bizuie, pierduse gustul victoriei. Adevăratul simţământ al triumfului trebuie precedat de o disperare neagră. Ea pierduse şi noţiunea de disperare, cu multă vreme în urmă. Pentru ea nu mai existau triumfuri. Trebuia doar să meargă înainte.

— Ne ocupăm de scrisori azi?

— Da. Care scrisori?

— Pentru cei din Nord, îi răspunse el, domol.

— Din Nord?

— Parheo, Oaidun.

Acolo se născuse ea, în Parheo, un oraş murdar, la malurile unui râu murdar. Nu venise în capitală decât atunci când împlinise douăzeci şi doi de ani şi se simţise pregătită să pornească Revoluţia, deşi, în acele zile, după ce ea şi alţii ca ea se gândiseră la asta, Revoluţia părea ceva amatoristic şi pueril. Greve pentru salarii mai bune, emanciparea femeilor. Voturi şi salarii – Bani şi Putere, pentru numele lui Dumnezeu. Aşa că, după cincizeci de ani, ajungi să înveţi unele lucruri.

Dar, la fel de bine, trebuie să înveţi şi să uiţi.

— Să începem cu Oaidun, spuse ea, aşezându-se în fotoliu.

Noi era deja la masă. Citea pasaje din scrisorile la care ea trebuia să răspundă. Încercă să fie atentă şi reuşi destul

de bine, pentru că tocmai terminase de dictat o scrisoare şi o începuse pe a doua.

— Amintiţi-vă că, în acest moment, frăţia voastră e vulnerabilă la ameninţarea… nu, la pericolul…

Aşteptă o sugestie de la Noi.

— Pericolul cultului personalităţii?

— Foarte bine. Şi mai amintiţi-vă că nimic nu e mai uşor de corupt decât altruismul. Nu, nu e bine. Că nimic nu corupe altruismul mai uşor decât…, nu. Of, pentru numele lui Dumnezeu, ştii ce încerc să spun. Noi, scrie tu. Şi ei ştiu, la fel de bine, e vorba de aceleaşi lucruri vechi, de ce naiba nu-mi citesc cărţile?

— Bine ţintit, răspunse Noi, cu zâmbetul lui amabil, citând una dintre temele Odoniene centrale.

— Ai dreptate, dar, sincer, m-am cam săturat. Scrie tu restul şi dă-mi să semnez. Nu mă pot ocupa de asta în dimineaţa asta.

El o privi întrebător şi puţin îngrijorat. Ea îi răspunse, iritată:

— Am altceva de făcut!

După ce Noi plecă, se aşeză la masă şi începu să răsfoiască hârtiile, fără un scop anume, prefăcându-se că lucrează, căci era puţin neliniştită, chiar speriată de cuvintele pe care le rostise. Nu avea nimic altceva de făcut. De multă vreme asta era tot ce făcea. Asta era viaţa ei, munca ei de o viaţă. Conferinţele şi întâlnirile şi străzile erau departe acum, dar încă mai putea scrie, şi asta era de fapt munca ei. Şi, chiar dacă ar fi avut şi altceva de făcut, Noi ar fi ştiut; el îi făcea programul şi îi amintea, cu tact, despre sarcinile ei, cum era şi vizita studenţilor străini din acea după amiază.

Fir-ar! Îi plăceau tinerii şi întotdeauna aveai ce învăţa de la străini, dar feţele noi o oboseau la fel de mult ca faptul că trebuia să fie în centrul atenţiei. Ea învăţa de la ei, dar ei nu învăţau nimic de la ea; aflaseră tot ce era de aflat cu multă vreme în urmă, din cărţile ei, de la Mişcare. Veneau doar să o vadă, de parcă ar fi fost Marele Turn din Rodarred, sau Canionul de la Tulaaeva. Devenise un

fenomen, un monument. Toţi o priveau căzuţi în admiraţie. Ea mârâia la ei: Gândiţi de unii singuri! Ăsta nu e anarhism! Ăsta e obscurantism. Voi încă nu aţi înţeles că libertatea şi disciplina sunt incompatibile? Îi acceptau cuvintele, cuminţi ca nişte copii, recunoscători, de parcă ea ar fi fost Mama Mamelor, Idolul, Minunea. Ea! Ea, care minase crescătoriile de oi de la Seissero şi îl blestemase pe premierul Inoilte, în faţa a şapte mii de oameni, spunându-i că probabil ar fi în stare să-şi taie testiculele, să şi le îmbrace în bronz şi să le vândă drept suveniruri, dacă ar fi crezut că îi iese profit din asta – ea care zgâriase şi se bătuse cu poliţiştii şi se pişase pe placa memorială din Capitol Square, pe care scria: AICI S-A NĂSCUT NAŢIUNEA NOASTRĂ etc, etc. La dracu' cu toate rahaturile astea! Şi acum devenise bunica tuturor, o bătrână simpatică, un monument, haideţi să mergem cu toţii la băbuţa aia revoltată. Nu mai am gloanţe, copii, vă puteţi apropia acum.

— Nu, n-am să fac asta, zise Laia, cu glas tare. Nu am s-o fac!

Nu îşi făcea probleme că vorbea de una singură, pentru că făcuse asta de când se ştia. „Audienţa invizibilă a lui Laia", obişnuia Tavari să spună, în timp ce ea se plimba, vorbind de una singură, prin cameră. „Nu trebuia să veniţi aici, nu o să fiu aici", se adresa ea unui public invizibil. Tocmai decisese ceea ce avea de făcut. Trebuia să iasă din Casă. Trebuia să iasă pe străzi.

Ar fi fost, totuşi, nepoliticos, să nu-i primească pe studenţii străini. Pe de altă parte, ar fi fost un gest tâmpit, senil. Ea era un Odonian. La dracu' cu toate astea. La ce bun să lupţi pentru libertate, dacă nu te poţi bucura de ea? Hotărî să facă o plimbare.

Ce este un anarhist? Cineva care face o alegere şi care îşi asumă responsabilitatea acelei alegeri.

Coborând pe scări, hotărî îmbufnată să rămână în Casă şi să-i întâlnească pe studenţi. Avea să iasă după aceea.

Erau nişte studenţi foarte tineri, cu ochii senini şi foarte cinstiţi; nişte creaturi fermecătoare din Emisfera Vestică, din Benbili şi regatul Mand; fetele purtau rochiţe albe; iar

băieţii kilturi războinice şi vechi de când lumea. Îi vorbeau despre speranţele lor. „Noi, cei din Mand, suntem atât de departe de revoluţie că, într-un fel, suntem, de fapt, foarte aproape de ea”, îi spusese una dintre fete, zâmbind melancolică. „Cercul vieţii”, continuă ea şi făcu un gest larg cu degetele ei, tuciurii şi lungi. Amai şi Aevi îi serviră cu vin alb şi pâine neagră, din partea Casei. Dar vizitatorii, fără să pară deranjaţi, se ridicară să plece după numai o jumătate de oră. „Nu, nu” le spuse Laia, „mai staţi şi vorbiţi cu Amai şi Aevi, problema e că înţepenesc dacă stau prea mult pe scaun, sper să mă înţelegeţi, dar trebuie să fac puţină mişcare. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc şi sper că mă veţi vizita cât de curând, fraţii şi surorile mele, nu-i aşa?” Inima îi tresări de bucurie şi le-o dărui din tot sufletul, la fel cum făceau şi ei, în timp ce-i sărută pe toţi, încântată de obrajii lor tuciurii, de ochii lor plini de afecţiune, de părul lor frumos mirositor. Plecă, târându-şi picioarele. Era, într-adevăr, puţin obosită, dar s-ar fi considerat înfrântă dacă ar fi urcat în cameră să tragă un pui de somn. Îşi dorise atât de mult să facă o plimbare. Trebuia să o facă. Nu mai fusese singură afară – de câtă vreme? Din iarnă, chiar înainte de atac. Nu era de mirare că devenise atât de morbidă. Parcă ispăşise o sentinţă obişnuită, la închisoare. Afară, pe străzi, acolo era viaţa ei.

Trecu, încercând să nu atragă atenţia, dincolo de zidul Casei, pe lângă grădina de legume, către stradă. Mica bucată de pământ, altfel nefolositoare pentru oraş, fusese transformată cu isteţime într-o grădină care producea fasole şi *ceea*, dar ochii ei neantrenaţi cu grădinăritul nu dădură nicio atenţie acestui amănunt. Era de la sine înţeles că până şi comunităţile anarhiste trebuiau să-şi producă singure mâncarea în vremurile de tranziţie, dar asta nu era treaba ei; nu ea trebuia să se ocupe de straturi şi alte lucruri din astea. Pentru asta existau fermieri şi agronomi. Munca ei era pe străzi, străzile acele rău mirositoare, unde crescuse şi trăise toată viaţa, în afară de cei cincisprezece ani de închisoare.

Privi cu dragoste faţada Casei. Fusese iniţial construită pentru a adăposti o bancă. Asta îi făcea foarte fericiţi pe actualii ei ocupanţi. Îşi ţineau sacii cu mâncare în seiful antibombă şi îşi îmbătrâneau cidrul, în sticle de plastic, ascunse în cutiile de depuneri. Pe coloanele impozante de la stradă se mai putea, încă, citi: „Investitorii Naţionali şi Asociaţia Bancară a Producătorilor de Grâne”. Mişcarea nu se pricepea la nume atât de bine. Mişcarea nu avea steaguri. Sloganele veneau de la sine şi în funcţie de necesităţi. La o adică, semnul anarhist, Cercul Vieţii, putea fi, oricând, desenat pe trotuare şi pe clădirile pe care autorităţile nu le verificau prea des. Când venea vorba de nume, lor nu le păsa, chiar dacă unele erau denigratoare; singurul lucru de care se temeau era să nu devină absurzi. Aşa că, această clădire, cea mai cunoscută şi a doua ca importanţă, nu avea alt nume decât cel iniţial, Banca.

Banca dădea către o stradă largă şi liniştită, dar, la doar un bloc depărtare, începea Temeba, care odată fusese centrul pieţii negre de psihogenice şi teratogenice, dar în care acum nu mai găseai decât legume, haine la mâna a doua şi spectacole de stradă de doi bani. Vitalitatea ei de dinainte dispăruse, lăsând în urmă alcoolici pe jumătate paralizaţi, drogaţi, ologi, peşti şi târfe de ultimă speţă, amanete, barbugii, ghicitoare, tipi care te tatuau pe nimic şi hoteluri ieftine. Laia se îndreptă spre Temeba, aşa cum un râu se duce spre fluviu.

Nu se temuse şi nici nu dispreţuise oraşul niciodată. Era ţara ei, la o adică. Când Revoluţia va învinge, astfel de mahalale vor dispărea, cu desăvârşire. Dar mizeria va rămâne. Întotdeauna vor exista nenorociri, cruzime, risipă. Nu pretinsese niciodată că încearcă să schimbe condiţia umană, că ar vrea să fie Mama, care încearcă să-şi ferească odraslele de orice necaz. În niciun caz. Atâta timp cât oamenii aveau libertatea de a alege şi alegeau să bea lichid de frână şi să trăiască în canale, era treaba lor. Dar asta nu însemna că trebuiau să plătească Marii Finanţe să le umple buzunarele celor care făceau parte din ea şi, astfel, să le întărească Puterea.

Ştiuse toate astea înainte de a şti cum o cheamă; înainte de a scrie primul pamflet, înainte să plece din Parheo, înainte de a afla ce înseamnă „capitalul”, înainte de a merge mai departe de River Street, unde obişnuia să joace, cu genunchii juliţi, şotron cu ceilalţi copii de vârsta ei, ştiuse totul dinainte: ştiuse că ea, părinţii ei, bunicii ei şi curvele şi beţivii şi toţi cei de pe River Street reprezentau fundaţia, realitatea, sursa. Dar cum să duci civilizaţia de râpă, îi strigară oamenii decenţi, şocaţi, mult mai târziu, când încercase să le explice că, dacă tot ce aveai era doar o râpă, chiar dacă asta îţi dăduse Dumnezeu, dacă erai om, trebuia să faci din râpă casă, o casă în care chiar şi oamenii aceia să poată trăi. Dar nimeni nu crezuse că aşa ceva era mai bun decât mizeria. Acum, ca râul care-şi caută fluviul, intră în mocirlă. Laia îşi târşâi picioarele pe strada nebunilor, plină de zgomote stridente şi înţelese că toată urâţenia bătrâneţii ei era aici la ea acasă. Curvele somnoroase, cu părul în dezordine şi machiajul curgând, femeia cu un singur ochi, care-şi striga marfa cu glas răguşit, cerşetorul pe jumătate nebun, care încerca să prindă muşte, aceştia erau concetăţenii ei. Arătau ca ea, erau cu toţii trişti, dezgustători, demni de milă, hidoşi. Ei erau fraţii şi surorile ei, poporul ei.

Nu se simţea prea bine. Trecuse multă vreme de când nu mai mersese pe jos atât de mult, cinci sau patru alei, de una singură, în îngrămădeala aceea şi în arşiţa verii. Vroise să ajungă la Koly Park, la triunghiul de iarbă aspră de la capătul străzii Temeba şi să stea acolo, pentru o vreme, cu ceilalţi bătrâni şi bătrâne, pe care îi putea găsi tot timpul acolo, să afle şi de la alţii cum e să fii bătrân. Era prea departe pentru ea, însă. Dacă nu se întorcea în momentul acela, avea să o apuce ameţeala şi ea se temea îngrozitor să nu cadă, să nu cadă şi să trebuiască să zacă neputincioasă, uitându-se în sus la oamenii care ar fi venit să se holbeze la bătrâna bine îmbrăcată. Aşa că făcu stânga-împrejur şi o porni către Casă, încruntată, din cauza efortului şi a scârbii de sine. Faţa îi ardea şi urechile începură să-i vâjâie. Nu mai avea mult, dar se temea să nu

cadă. Văzu nişte scări, de la intrarea unei clădiri şi se duse direct spre ele. Se aşeză cu grijă şi oftă.

În apropiere, un vânzător de fructe stătea, tăcut, în spatele tarabei lui prăfuite. Oamenii treceau înainte şi înapoi. Nimeni nu cumpăra nimic de la el. Nimeni nu se uita la ea. Odo, care Odo? Faimoasa revoluţionară, autoare a *Comunităţii*, a *Analogiei*, etc, etc. Adică, ea. Dar cine era ea, la urma urmei? O femeie în vârstă, cu părul cărunt şi cu faţa roşie, aşezată pe nişte trepte, vorbind de una singură.

Chiar aşa? Cine era ea? Cu siguranţă nu putea fi mai mult decât ceea ce vedeau toţi cei care treceau pe lângă ea. Dar cine era ea, care era eul ei, în afară de „revoluţionara faimoasă” şi toate alea... Ea nu era asta. Atunci cine era ea?

Era cea care-l iubise pe Taviri.

Da. Destul de corect. Dar asta fusese demult; el murise de prea multă vreme.

— Cine sunt eu? se adresă Laia publicului invizibil care ştia răspunsul şi care i-l şi spuse, pe o singură voce. Era fetiţa cu genunchii juliţi, care stătea pe scări, uitându-se curioasă la agitaţia de pe River Street, în arşiţa verii târzii, fetiţa de şase ani, apoi fata de şaisprezece ani, rea, hotărâtă, de neatins şi neatinsă. Ea era ceea ce era. Da, fusese o muncitoare şi o gânditoare neobosită, dar un cheag de sânge într-o venă o răpise pe acea femeie. Fusese amantă, înotase împotriva curentului, dar, Taviri, murind, o luase cu el. Nu mai rămăsese nimic în afară de fundaţie. Se întorsese acasă; de fapt, nu plecase niciodată de acolo. Mizerie, noroi, pe nişte trepte, în mahala. „Adevărata călătorie e cea de întoarcere.” Iar, undeva, în depărtare, maidanul cu flori înalte şi uscate, tremurând sub bătaia vântului, acum că se lăsa noaptea.

— Laia! Ce faci aici? Te simţi bine?

Era o femeie din Casă, normal, o femeie de treabă, cam fanatică şi puţin prea vorbăreaţă. Laia nu-şi putea aminti numele ei, deşi o ştia de ani buni. Se lăsă dusă acasă de femeia care nu se mai putea opri din vorbit. În holul imens de la intrare, care cândva fusese ocupat de casieri ce

numărau banii sub supravegherea unor soldaţi înarmaţi, Laia se aşeză pe un scaun. Nu se simţea încă în stare să urce scările, deşi i-ar fi plăcut să rămână singură. Femeia continua să vorbească şi, în jurul ei, începură să se adune şi alţii. Părea că plănuiseră un fel de demonstraţie. Evenimentele din Thu se desfăşurau cu atâta repeziciune că toată lumea era agitată şi cu toţii simţeau că trebuie să facă ceva. Poimâine, nu, chiar mâine, avea să aibă loc un marş, unul mare, din Oraşul Vechi până la Capitol Square, pe vechiul traseu. „O Altă Revoltă în Luna A Noua”, strigă un tânăr, privind-o pe Laia. Nici măcar nu se născuse atunci când avusese loc Revolta din Luna A Noua, pentru el asta însemna istorie. Acum venise timpul ca el să facă istorie. Holul era plin acum. Se hotărî ca, a doua zi, dimineaţa, să aibă loc o adunare generală.

— Va trebui să iei cuvântul, Laia.

— Când, mâine? Nu voi mai fi aici, mâine, răspunse ea, abrupt.

Cel care o întrebase zâmbea acum, un altul râse ca de o glumă bună, doar Amai o privi lung şi confuz. De ce dracu' spusese asta? Ce tâmpenie să spui în seara de dinaintea unei Revoluţii, deşi nu minţise!

Aşteptă până lumea din jurul ei se risipi, se ridică, cumva, în picioare şi, în ciuda neputinţei ei, reuşi să se strecoare neobservată printre tinerii aceia agitaţi şi preocupaţi cu planurile pentru a doua zi. Ajunse la scări şi începu să le urce, una câte una. „Grevă generală” strigă cineva, apoi altcineva, din ce în ce mai mulţi, în sala de la intrare, din spatele ei. „Grevă generală”, murmură şi Laia, oprindu-se pentru un moment. În faţă era camera ei. Ce o aştepta acolo? Un alt atac cerebral, unul privat, de data asta. Dacă te gândeai, era destul de amuzant. Începu să urce al doilea rând de scări, picior după picior, ca un bebeluş. Era ameţită, dar nu se mai temea că o să cadă. În faţă, florile albe şi uscate îşi înclinau capetele şi şopteau în înserare. După şaptezeci şi doi de ani tot nu aflase cum se numesc.

————————————

Traducere: Emanuel Huţanu

„The Day Before the Revolution” by Ursula K. Le Guin

Fă ceea ce-ţi doreşti!

Heather Lindsley

Locuieşte în Seattle, Washington şi spune într-un interviu că are un background eclectic, un pic de ştiinţă, un pic de tehnologie şi chiar un pic de teatru. Şi-a dat demisia din slujba de analist tehnologic şi a absolvit Clarion West în 2005. A publicat primele sale trei povestiri în 2006.

Povestirea care urmează a fost chiar prima publicată de ea şi e despre dorinţă, o zonă încă în ceaţă, atât din punct de vedere al minţii, cât şi al corpului. Biochimia este folosită aici pentru a manipula consumatorii, iar povestirea poate fi citită şi ca o satiră la adresa medicaţiei psihiatrice.

————————————

Uneori singurul avertisment pe care-i primeşti este strălucirea soarelui de pe lentila lunetei trăgătorului. Azi am noroc, l-am văzut.

Ciudat, îmi zic, în timp ce încerc să mă ascund după cea mai apropiată maşină din parcare, dar nu mă simt chiar aşa de norocoasă.

Maşina e foarte mică, o Honda hibrid, de un verde strident. Ceea ce e bine pentru planetă, dar rău pentru mine. În faţă e un Hummer 5 atât de mare şi de roşu că pare o maşină de pompieri. Ticălosul l-a parcat ilegal, blocând o alee, dar eu una îi sunt recunoscătoare.

Arunc rapid o privire spre acoperişul clădirii de peste drum înainte să o pornesc către Hummer. La jumătatea drumului, o femeie îmbrăcată în plastic, mă opreşte, împingându-mi un caiet cu semnături în faţă.

— Nu-vreţi-să-semnaţi-petiţia-noastră-în-favoarea-încheierii-blocadei-din-Florida?

La naiba, tipa se pricepe. Vorbeşte de parcă a urmat cursuri de oratorie.

O ocolesc prin stânga şi mă reped drept înainte, folosind-o drept scut în faţa lunetistului. „Am-semnat-o-deja!” îi răspund, ca să mă lase în pace. Nu e prima minciună pe ziua de azi şi probabil nici ultima.

Aflată în siguranţă pentru moment, în spatele Hummer-ului, mă sprijin de geamul bine consolidat din spate, fericită că pot sta în picioare, dar transpirând din greu şi dorindu-mi să nu mă fi îmbrăcat în costumul negru, pe care de obicei îl port la înmormântări şi la interviuri. Nanofibră pe dracu – nu face faţă nici la o zi călduţă de aprilie.

O iau repede la pas către bordul maşinii, care e undeva foarte departe, gândindu-mă că voi reuşi să ajung la alee şi de acolo să o tai printre blocuri. Planul meu e foarte bun, doar că un alt trăgător îmi sare drept în faţă, pe alee.

Ăsta are pistol. Dacă m-aş uita la ţeava pe care o ţine îndreptată spre mine, glonţul m-ar lovi drept în faţă.

— Hai, dă-o în mă-sa, îi zic, retrăgându-mă încet. Nu în faţă!

Îşi coboară pistolul. Oftez şi încep să-mi deschid fermoarul de la costum. Mă opresc, ruşinată că mi-ar putea zări sânii. E clar, împuţitul mă va împuşca înainte să apuc măcar să-l văd.

El ridică din umeri şi trage.

— Fir-ai al dracului, ticălosule, îi strig, în timp ce o ia la fugă.

Îmi scot săgeata din frunte.

— Am să-ţi iau numărul de identificare, să ştii!

Firesc, el continuă să fugă. Aşa fac întotdeauna.

Nu durează mai mult de o secundă şi mâncărimea se instalează. Cu un gest reflex, îmi duc mâna spre cucuiul proaspăt din frunte. Ştiu că nu trebuie să mă scarpin, dar nu mă pot abţine. Dacă te scarpini, corpul eliberează o serie de compuşi chimici care-ţi creează poftă de anumite mâncăruri, atât de puternică încât nu te poţi opune. Încerc să mă îmbărbătez de una singură.

Cartofi prăjiţi. Cartofi prăjiţi, de la automatul cu clovn, unde nici măcar nu se mai prefac că ar folosi cartofi naturali. Urăsc de moarte cartofii ăia prăjiţi, aurii şi crocanţi pe dinafară, atât de moi şi pufoşi pe dinăuntru.

Nu, nu, nu, nu, nu vreau cartofi prăjiţi.

Reuşesc să trec, destul de calmă, de umbra pe care clovnul de lângă automat o aruncă pe trotuar, dar, după numai doi paşi, mâncărimea e atât de puternică încât nu mă pot gândi decât la cartofi prăjiţi. Cartofi prăjiţi dezgustători, răi la gust dar, în acelaşi timp, îngrozitor de delicioşi.

Nu aşa te pregăteşti pentru un interviu, fir-ar al naibii de cartofi.

Ceasul de pe clădirea din faţă, în care am interviul, mai are puţin şi bate ora două... la doi paşi însă, observ un alt automat, care m-ar putea elibera de pofta de cartofi, care e din ce în ce mai mare. Continui să merg, încercând să nu mă gândesc la ketchupul plin de sirop de porumb – care mai devreme sau mai târziu te transformă într-un diabetic – şi care s-ar potrivi atât de bine cu cartofii prăjiţi în mult ulei şi săraţi – care, de asemenea, îţi ridică tensiunea la cer.

Trag o tură prin faţa uşilor glisante ale clădirii şi mă îndrept hotărâtă către obiectul dorinţei mele induse chimic, pe care se pare că nu am cum să o controlez.

Mirosul de mâncare e copleşitor şi aproape că simt moleculele pătrunzându-mi prin haine. Chiar dacă m-aş întoarce în acest moment, aş mirosi a fast food.

— Hai să-mi iau de-o grijă, îmi zic, în timp ce introduc cartea de credit în scanner, privind atentă, până ce începe să clipească, semnalându-mi că pot să-mi cumpăr mâncarea pe care, de fapt, nici nu mi-o doresc.

Niciunul dintre compartimentele automatului nu conţine cartofi prăjiţi – ceea ce e destul de neobişnuit – aşa că lovesc, cu toată puterea, eticheta pe care apar desenaţi cartofii. Urmele din panoul de comenzi îmi spun că nu sunt singurul client care nu e prea încântat să cumpere mâncare din acest loc.

Cartofii ar trebui să apară într-un minut, maxim două şi când văd că nu au de gând să o facă, încep să lovesc automatul cu pumnii.

— Haide, grăbeşte-te! urlu, frecându-mi cu furie cucuiul din frunte.

Uşiţa din spatele compartimentului pentru cartofi prăjiţi se deschide şi un ochi se holbează la mine.

— Ce e?

— Cartofi prăjiţi. Vreau cartofi prăjiţi!

— Nu mai avem, se aude vocea din spatele automatului.

— Cum adică nu mai aveţi? Aveţi lunetişti peste tot, care ne fac să ne pierdem minţile după afurisiţii ăia de cartofi!

— Păi exact din cauza asta nu mai avem.

— Nu ar trebui să aveţi un manager care să aibă grijă de asta?

Ochiul clipeşte de două ori şi uşiţa se închide cu un zgomot sec.

E 1:47; am îndeajuns timp să mă întorc la celălalt automat, dacă mă grăbesc. Dar nu o fac. Merg încet, vorbind de una singură, ca o nebună. După cinci minute însă pofta e aşa de mare că mă reped într-acolo.

Arunc o privire rea scannerului şi, după ce-mi verifică creditul, compartimentul pentru cartofi prăjiţi se deschide. Îmi pun repede ketchup peste ei. La ieşire dau peste un bătrân care-şi scarpină, cu furie, braţul în timp ce urlă la un compartiment gol: „Cum adică nu mai aveţi sandwich-uri cu peşte?”

— Încercaţi butonul trei, îi zic, cu gura plină de cartofi.

* * *

Birourile CraveTech sunt pluşate şi aşezate haotic, rezultatul combinat al unei oferte publice record şi al unui capriciu de design în stil retro. Ajung transpirată, plină de ulei, mi-e greaţă şi sunt a naibii de nervoasă. Îi zâmbesc, totuşi, secretarului, un băiat blond şi îmbrăcat corect, aşezat pe un scaun Aeron, în spatele unui birou în formă de potcoavă, pe mijlocul căruia se află o vază de cristal.

— Alex Monroe, am o întâlnire la ora două cu domnul Avery.

— La două? mă întreabă el cu subînţeles; e două şi două minute. Luaţi loc. Doriţi ceva de băut cât aşteptaţi?

— Nişte apă, mulţumesc.

Probabil că o să reţin fiecare picătură. Fir-ar ai naibii de cartofi prăjiţi şi săraţi. Există, desigur, pastile care reduc senzaţia de balonare – le vând la acelaşi automat – dar nu am avut chef să mai cheltui bani şi pe ele.

De-abia iau o înghiţitură de apă că un tânăr iese brusc, din birou. Arată ca un manager-începător: arătos, bine îmbrăcat şi foarte hotărât.

— Bine aţi venit, domnişoară Monroe!

Se apleacă spre mine, cu mâna întinsă. În timp ce ne strângem mâinile, îmi face semn că a văzut cucuiul din frunte.

— O, văd că folosiţi produsele noastre!

Gluma i se pare foarte bună, aşa că râde din toată inima. Râd şi eu. Am nevoie de slujba asta.

— E un moment perfect pentru a lucra în domeniul publicităţii pentru produse chimice, d-ră Monroe, îmi spune în timp ce mă mână în biroul lui. Avem câteva afaceri excelente în lucru. Excelente!

— Serios? îl întreb, preocupată mai mult de stomacul meu balonat.

— Da, da. Curtea Supremă a respins cazurile împotriva lunetiştilor, aşa că acum aceştia nu mai trebuie să se ascundă. A trebuit, totuşi, să facem o pauză în ceea ce îi priveşte pe fumători, dar în rest, e sezonul deschis la vânătoarea de clienţi.

Fac încă un efort şi râd şi eu odată cu el, şi, ducându-mi mâna la cucui, îi răspund:

— E o metodă eficientă, fără îndoială.

— Aşa e, zice el zâmbind de parcă el însuşi ar fi încărcat săgeata. Deci, continuă, luând-mi CV-ul, văd că aveţi experienţă în publicitatea scrisă.

— Da, dar am lucrat şi în industria parfumurilor şi sunt foarte interesată de potenţialul publicităţii pentru chimicale.

— Ei bine, e într-adevăr un domeniu în continuă dezvoltare, e loc pentru toată lumea, mai ales după succesul atât de impresionant al campaniilor actuale.

Pune CV-ul deoparte şi spune:

— Şi, desigur, încă ne folosim de publicitatea scrisă.

Scoate o săgeată-dorinţă, lungă de doi centimetri, şi o pune pe birou. Abia mă abţin să nu o iau razna la vederea ticăloşeniei acelea.

— Ce vedeţi? mă întreabă.

Nu văd decât o mare nenorocire, dar mă abţin şi îi dau răspunsul pe care-l aşteaptă.

— Spaţiu publicitar nefolosit.

Pare mulţumit, ca un profesor care tocmai a descoperit un elev inteligent într-o clasă plină de tâmpiţi.

— Exact, d-ră Monroe. Exact. Nu trebuie irosit niciun milimetru, asta e şi părerea mea.

Se apleacă peste birou şi-mi şopteşte, pe un ton conspirativ:

— Acum, căutăm să lansăm o campanie dublă: săgeţi care îţi induc pofta de cafea Starbucks şi un discount pentru sălile de fitness Forever Fitness.

— Măiculiţă!

— Da. Cupoanele de discount vor fi ataşate pe săgeţi. Cum vi se pare?

— Cupoane?

— Da, foarte mici, ca nişte buline. Înţelegeţi? Eşti lovit de săgeată, aşa că îţi doreşti produsul dar, în acelaşi timp, îţi faci griji şi pentru greutatea ta. Cuponul te ajută. Îţi spune că producătorul e şi el interesat de sănătatea ta. Cuponul îţi arată că producătorului chiar îi pasă de tine.

Se lasă pe spate în scaunul său. E momentul să vorbesc eu.

— Dar eu aş merge pe ideea de înscriere online la clubul de fitness decât pe discount cu buline. Acelaşi mesaj, aceeaşi acoperire, dar mult mai uşor de realizat.

Se apleacă, din nou, spre mine.
— Îmi place cum gândiţi, d-ră Monroe.

* * *

Sunt acasă la Sandra – pisicile ei încearcă, continuu, să mi se urce în poală, probabil ştiu că sunt alergică la pisici. Dar Sandra e cea mai bună prietenă din facultate şi, de asemenea, liderul celulei de rezistenţă, aşa că o dată pe săptămână vin să o vizitez.
— Mamă, te-a nimerit drept în frunte, îmi spune ea, când deschide uşa.
— Da, dar nici înţepătura de pe gâtul tău nu arată prea bine.
— Aia e o muşcătură.
— O, scuze. Sau felicitări.
— Mda, ridică ea din umeri în timp ce se îndreaptă spre bucătărie.
O urmez.
— Nu eşti puţin cam bătrână pentru aşa ceva?
— Poate, dar Liam se simte îndeajuns de tânăr să mi le facă.
Sandrei îi plac revoluţionarii tineri şi idealişti.
Pune de un ceai de plante şi o cunosc destul de bine ca să nu cer cafea.
Ne luăm ceştile de ceai şi mergem pe canapeaua plină de păr de pisici din living room.
— Cum a fost interviul?
— Am fost cam nervoasă la început. Săgeata aia m-a făcut să-mi ies din minţi. Dar am reuşit să râd la glumele lui şi, deşi îmi pare rău să o spun, sunt calificată pentru aşa ceva.
— Se vede. Vorbeşti pe limba lor.
Sandrei îi place să-mi reamintească, ori de câte ori are ocazia, că abia de curând am încetat să mai fac parte din sistem.
— Mi-a spus că mai are doar un interviu şi că mă va suna la sfârşitul săptămânii.
— Ai reuşit să afli ceva cât ai stat acolo?

— Mai nimic despre noile formule. Am aflat despre campania Starbucks, dar ştiam deja despre ea.
— Crezi că poţi obţine acces şi la alte informaţii? Slujba e la divizia care ne interesează?
— Destul de aproape. Cei de la Marketing stau tot timpul cu ochii pe cei de la Producţie. Nu o să pară ciudat dacă o să-mi vâr nasul pe acolo.
— Ce să-i zic omului nostru care se ocupă de antidoturi?
— Păi, presupunând că obţin slujba şi că o să încep imediat, hai să zicem trei săptămâni. Poate patru. Depinde şi de securitatea lor.
Pare mulţumită de răspuns.
— Şi ce se mai aude cu planul B? Cum se descurcă Mata Hari cu geniul răului?
— Nu e rău, e doar distrat.
Ea se încruntă când îmi aude răspunsul.
— Da, periculos de distrat.
— Ştiu, îi zic în timp ce îmi culeg părul de pisică de pe haine. Merge bine. Diseară e a patra întâlnire. Mergem la un restaurant scump. De fapt, ar cam trebui să mă grăbesc.
Mă ridic şi o iau către uşă. Ea mă opreşte, uitându-se fix la cucuiul din fruntea mea.
— Alex, să nu uiţi. El e inamicul nostru.
Mă abţin să nu dau ochii peste cap şi zâmbesc.
— Geniu periculos de distrat = inamic. Am reţinut. Îi fac cu mâna înainte să ies.
— La ce restaurant mergeţi? mă întreabă ea din pragul uşii.
— Prima.
Sprâncenele i se zburlesc.
— Dar ăia nu servesc carne adevărată?
— Ba da şi chiar am de gând să comand o friptură, îi răspund, bucurându-mă, pentru câteva secunde, de privirea ei descumpănită.

* * *

— Aş dori un muşchi de vită. În sânge, vă rog.
— Şi eu la fel, spune Tom. Dar eu îl vreau mai prăjit.

— Foarte bine, spune chelnerul. Vă aduc primul fel imediat.

Se înclină politicos şi pleacă.

Îmi pun cotul pe faţa de masă şi-mi reazem capul în palmă.

— Nu sunt sigură dacă pot iubi un bărbat care reuşeşte să distrugă un muşchi file de primă clasă.

Tom se apleacă peste masă.

— Nici eu nu sunt sigur dacă pot avea încredere într-o femeie căreia îi place friptura aproape crudă.

— Atunci bănuiesc că va trebui să rămânem împreună doar pentru partidele de sex.

— Şi copii, zice el, în timp ce-şi ridică paharul la gură.

— Eu nu fac sex cu copii, perversule, îi răspund.

Se îneacă cu vinul şi se întinde după şerveţel. Îmi place faptul că nu se uită în jur să vadă dacă nu m-a auzit cineva.

— Dacă aş fi ştiut că o să-ţi dea vinul pe nas, aş fi comandat Merlot, îi zic pe tonul cel mai inocent din lume.

— Cum naiba, tuşeşte el, am ajuns să mă întâlnesc cu cineva atât de periculos?

Ne-am cunoscut din greşeală la Expoziţia O Viaţă Mai Bună prin Chimie, sponsorizată de Dow-DuPont-Bristol-Myers-Squibb-PepsiCo, acum şase săptămâni.

Mai exact, ne-am cunoscut la barul hotelului care găzduia expoziţia.

Tocmai îmi scriam, mental, raportul, gândindu-mă la companiile care aveau cele mai multe veşti proaste pentru umanitate. El stătea la vreo două scaune mai încolo. Am făcut câteva schimburi de priviri, ne-am zâmbit timid în semiîntunericul barului.

— Pe care dintre ticăloşii ăştia de aici îi reprezinţi? l-am întrebat.

A râs.

— CraveTech.

— Oh, reprezinţi o revelaţie. Interesant.

— Dar tu?

— Eu? Eu reprezint un grup subteran al cărui scop este acela de a elibera omenirea de sub tirania produselor chimice adictive.

— Hm, subteran zici?

— Da, deşi nu ne pricepem prea bine la partea asta.

Începuse deja să-mi placă râsul lui, mai ales că nu-i trebuia mult să izbucnească în hohote.

— De fapt, sunt un freelancer în publicitate.

— Am văzut ceva făcut de tine?

— Poate campania pentru Junior Chemical Engineer.

— „Molecule Mari pentru Mâini Mici”.

— Exact, i-am răspuns, realizând că-mi răsuceam o şuviţă între degete.

M-am întins după paharul cu băutură.

— Nu a existat un proces răsunător împotriva lor? Printre ultimele procese de acest gen?

— Nu, acela a fost împotriva celor de la Union-Pfizer, pentru „Prima Mea Reacţie Exotermică”. Noi nu am făcut decât să reambalăm vechea lozincă „Fă-ţi Propriul Tău Parfum”.

— Inteligent.

Se ridică şi se aşează pe scaunul de lângă mine.

— Dezgustător. Şi cu ce te ocupi la CraveTech?

— Sunt proprietarul.

— Amuzant, i-am răspuns şi am râs cu poftă, până el a tras o lumânare mai aproape de faţa lui.

L-am privit şi l-am recunoscut. Îl mai văzusem pe copertele de la Time şi Newsweek.

— Unde îţi sunt ochelarii?

— În seara asta port lentile de contact.

— Bănuiesc că nu vrei să fii recunoscut.

— Cam aşa ceva.

— Psihologie inversată.

A zâmbit şi am simţit cum inima îi bate mai repede, la fel ca şi a mea.

În seara asta poartă ochelari şi îi stă bine aşa.

— Desigur, îmi spune el, în timp ce-şi taie friptura, provocarea cea mai interesantă e în ceea ce priveşte ModC.

— ModC?

E momentul să fac pe proasta.

— Modificarea Comportamentală. Formulele actualelor săgeţi te fac să-ţi doreşti să mănânci, să bei sau să fumezi. Asta e uşor.

— E uşor pentru tine, îi răspund, arătându-i cucuiul din frunte, care abia acum începe să se dezumfle.

Are, măcar, bunul-simţ să pară jenat.

— Da, îmi pare rău pentru asta. Dar, după ce trimitem săgeţile la producători, nu prea mai e treaba noastră. Şi eu am fost săgetat de vreo câteva ori, să ştii.

Repet, în minte, cuvântul „distrat” de câteva zeci de ori, până îmi trece cheful să-i trag una. Îmi ia ceva timp să fac asta aşa că ratez o nouă variantă a discursului de genul: „Nu E Vina Celor de la CraveTech, E Vorba de Alţii.”

— … în sfârşit, e vorba de cum să te foloseşti de inducerea chimică a poftelor, îi dă el înainte.

M-am calmat îndeajuns încât să pot participa şi eu la discuţie din nou.

— Faptul că trebuie să cumperi acel ceva de care ţi-e poftă e o consecinţă indirectă.

— O consecinţă indirectă foarte, foarte profitabilă.

Îmi înfig furculiţa într-un morcov.

— Da, dar vezi: aici e toată chestia: următorul mare pas în domeniu va fi să sari peste partea cu poftele şi să treci direct la cumpărături. Am făcut o serie de cercetări – destul de promiţătoare, de altfel – cu procesele chimice ce au loc în creierul cumpărătorului avid, atunci când urmăreşte reclamele de succes.

— Vrei să spui că încercaţi să obţineţi un drog care îi va face pe oameni să meargă şi să cumpere o anumită pastă de dinţi.

— Sau o pereche de adidaşi. Sau un Hummer 5.

— O, Doamne-Dumnezeule.

El afişează zâmbetul de copil-geniu.

— Da, destul de fain, nu?

* * *

Peste două săptămâni mă prezint la noul meu loc de muncă de la CraveTech. Nimeni nu pare să ştie că mă întâlnesc cu proprietarul, oricum bănuiesc că încă nu s-a aflat, deşi eu nu fac niciun secret din asta.

I-am zis lui Tom din prima că voi încerca să obţin o slujbă acolo. M-a încurajat, dar mi-a dat clar de înţeles că nu se va amesteca şi că-l va lăsa pe Avery să decidă. Tom nu vine niciodată la departamentul de marketing – se pare că e mai interesat să facă lucruri decât să le vândă, ceea ce mie mie nu-mi displace. Măcar dacă nu s-ar ocupa cu lucruri atât de îngrozitoare.

* * *

Mă aşez pe canapeaua Sandrei; cât pe ce să strivesc una dintre pisici.

Ea aşează cănile de ceai pe măsuţă, în vreme ce scot un plic din geantă. Când se aşează lângă mine, i-l dau.

— Informaţii, îi zic. Multe informaţii.

Scoate cardul de date din plic şi se uită lung la el, de parcă chiar l-ar putea citi.

— Asta e tot?

— Toate formulele programate să iasă pe piaţă în următoarele şase luni. Am inclus şi un orar cu lansările, ca să ştii în ce ordine vor apărea public.

— Echipa de la antidoturi o să se bucure.

— Foarte bine. Pentru că acolo e o lună din viaţa mea, în care am zâmbit la tot felul de glume tâmpite şi m-am prefăcut că-mi pasă de familiile celor care lucrează acolo.

— Deci eşti gata să-ţi dai demisia. Sandra pare uşurată.

— Mi-ar plăcea, dar nu am reuşit încă să aflu nimic despre chestia cu ModC, de care Tom vorbeşte într-una. Bănuiesc că încă nu a ajuns la departamentul de producţie.

— Nu ţi se pare curios că e atât de interesat de ModC, dar că nu se ştie nimic de asta la CraveTec?

Izbucnesc în râs.

— Deci crezi că are şi alte laboratoare în care produce chimicale cu care să conducă lumea?

— Poate nu chiar ca să conducă lumea… dar cu care să facă o grămadă de bani, ceea ce e cam acelaşi lucru.

— Vorbeşti serios, nu-i aşa?

Ea nu prea pare în apele ei.

— Zic doar că ţi-a dat atâtea detalii despre ModC, fără însă ca cei de la CraveTech să ştie ceva.

— Şi ce sugerezi?

— Cred că e timpul să te desparţi de el şi să-ţi dai demisia de acolo.

— Dar, dacă chestia asta cu ModC e în lucru undeva, într-un laborator ascuns, atunci trebuie să punem mâna pe ea şi să încercăm să îi găsim un antidot.

— E adevărat.

— Şi cum o să facem asta dacă încetez să mă mai văd cu el?

Liderul de celulă învinge prietena din facultate.

— Ai grijă, asta e tot ce-ţi spun, zice Sandra. Nu te ataşa prea mult de el.

Îi arăt cardul de date, doi giga de spionaj anti-corporativ.

— Ţi se pare că-s foarte ataşată?

Ajung acasă la Tom într-o dispoziţie nu tocmai bună. Bineînţeles că el nu observă nimic. Periculos de distrat.

Suntem încă pe hol când începe să-mi povestească iar de ModC.

— Am citit un studiu fascinant despre endorfine azi. Se pare că se poate simula…

— Nu vrei, te rog, să vorbim şi despre altceva decât despre bio-chimie? îi zic, aruncându-mi geanta pe jos.

Pare surprins şi puţin jignit.

— Scuză-mă. Nu mi-am dat seama că te plictisesc.

— Nu mă plictiseşti.

Îl iau de mână în timp ce ne îndreptăm spre living room.

— Dar cred că mai avem şi altele în comun decât ModC şi revistele cu desene animate.

Nu am reuşit încă să-i spun că nici măcar alea nu-mi plac.

Se opreşte şi mă trage înspre el.

— Te iubesc.

— Vezi, asta ziceam şi eu, şi eu mă iubesc pe mine, deci avem şi alte lucruri în comun.

— Of, Doamne, oftează el şi se trânteşte pe canapea. Şi eu care încercam să fiu serios.

— Ştiu. Mă aşez lângă el. Iartă-mă, dar mai am nevoie de ceva timp să mă obişnuiesc cu asta.

— În regulă, am timp, îmi spune în timp ce mă sărută pe frunte şi apoi pe ceafă.

Nu mi-e foarte greu să-i întorc sărutul.

* * *

Când mă întâlnesc cu Sandra din nou, ea îmi întinde un card de date.

— Ce-i asta?

— Un comunicat de presă. Spune că cei de la CraveTech au cerut, voluntar, retragerea de pe piaţă a tuturor săgeţilor, deoarece studiile lor au demonstrat că pot provoca atacuri de cord la un anumit segment de populaţie. Vrem să-l trimiţi din reţeaua lor.

Îi dau cardul înapoi.

— Mass media o să-şi dea seama că e un fals.

— Nu înainte ca acţiunile să scadă. Ne gândim să începem cu o mică scădere, iar retragerile celorlalţi acţionari vor face restul.

— Eşti conştientă că nu mă voi mai putea întoarce acolo după ce trimit datele. Mă vor descoperi imediat.

O privesc lung. Nici măcar nu clipeşte.

— Şi, în plus, va trebui să mă despart de Tom.

— Oricum trebuie să o faci, Alex. Au trecut deja şase luni. E deja prea mult. E mai mult decât orice relaţie reală de-a ta.

— Sandra, dacă trimitem acest comunicat de presă e ca şi cum am arunca cu o cărămidă într-o fereastră. Pe termen lung nu are nicio valoare. Vor înlocui fereastra. Preţul săgeţilor va scădea şi cam atât.

— Dar îi va încetini pentru o vreme.

— Sandra, dacă nu o să mai fie CraveTech, o să fie…

— Ce?
— Nimic, îi răspund şi iau cardul.
— Vei trimite comunicatul de presă?
— Da.

* * *

Îmi strâng puţinele obiecte personale de pe birou şi le pun în geantă. Nu am ţinut niciodată poza lui Tom pe birou. Am considerat că ar fi fost un gest indiscret.

Comunicatul de presă e gata scris. Dacă aş fi avut o poză cu Tom poate că aş fi privit-o o vreme şi aş fi şoptit un „îmi pare rău”.

Dar nu am, aşa că apăs „Send”.

* * *

Am venit să mă despart de el.

— Ai ajuns mai devreme, îmi spune la uşă. Plănuisem ceva special.

Îl urmez înăuntru.

— Cu ce ocazie?

— E cea de-a şasea lună de când suntem împreună. Pe terasă e o masă cu două scaune şi o sticlă de şampanie în mijloc. Peste douăzeci de minute o să apună şi soarele.

Spune chestia cu soarele de parcă ar fi plătit să se întâmple aşa ceva.

— Dar, continuă el, privindu-mă ca şi cum şi-ar cere scuze, ai venit mai repede.

— Tom, îmi pare rău, dar nu o să avem niciun fel de aniversare în seara asta.

Mă aştept la orice de la el, mai puţin la zâmbetul lui şmecheresc care îmi place atât de mult, de copil-geniu.

— Te referi la comunicatul de presă, nu-i aşa?

Mă aşez, nu foarte elegant, din cauza şocului.

— Ce comunicat de presă?

Râde.

— Poate că discuţia asta ar fi mai simplă dacă ţi-aş spune că toate email-urile de la CraveTech trec pe la mine, înainte de a deveni publice.

Aha.

— Am fost puţin surprins că ai avut curajul să-l trimiţi, dar te înţeleg. Îţi apreciez convingerile. Te iubesc tocmai pentru că ai curaj să crezi în ceva – am vrut să ştii lucrul ăsta.

Toarnă câte un pahar de şampanie.

— Şi, în plus, mi-ai fost de un real folos cu acele antidoturi.

Ridic paharul şi îl pun la loc.

— Cum adică ţi-am fost de folos?

— Păi echipa mea a făcut nişte corecturi la formulele antidoturilor. Grupul tău de acţiune nu a fost cine ştie ce secretos.

— Stai aşa. Adică vrei să-mi spui că ai de gând să vinzi antidoturile?

— Da, bineînţeles. Deja am început o campanie de marketing la una din companiile mele. Iar profiturile estimate – Alex – nu o să-ţi vină să crezi… Se pare că oamenii chiar urăsc săgeţile alea.

Oh, iubitul meu distrat!

— Oamenii sunt dispuşi să plătească dublul preţului mâncării ca să scape de pofte, continuă el.

— Dar nu vor trebui să o facă. Noi le vom da antidoturile gratis, zic eu.

— O să ţi se pară că glumesc, dar studiile noastre au demonstrat că oamenii preferă să plătească pentru a obţine antidoturile de la o companie serioasă decât să se încreadă într-un grup de anarhişti care aruncă autobuze în aer.

— Autobuze? Ce tot zici acolo?

— Eh, asta e ceva la care lucrăm pentru sfârşitul anului. O campanie de dezinformare. E gata şi acum, dar considerăm că oamenii vor fi mai înclinaţi să vă urască în timpul sărbătorilor de iarnă.

— Să mă urască? întreb în timp ce mă ridic să plec.

— Nu pe tine, pe grupul din care faci parte. Pe tine te vor iubi, Alex. Tu te vei ocupa de organizaţiile mele caritabile, vei împărţi bani pentru cauze nobile în dreapta şi-n stânga. Oamenilor le place asta. Mă vor iubi şi pe mine. În general, publicul îi iubeşte pe patronii ale căror soţii se ocupă cu aşa ceva.

— Soţii?

Scoate un pistol şi îmi trage o săgeată în gât. Scot săgeata şi o arunc pe podea.

— Ce era în ea?

Îmi răspunde la întrebare cu o altă întrebare, în timp ce deschide o cutiuţă de catifea.

— Alex, vrei să fii soţia mea?

— Tom, ticălos mic şi..., îi zic, pierdută de admiraţie şi de frică, în acelaşi timp. Dacă vreau să fiu soţia ta?

Normal că vreau.

* * *

Tom junior se trezeşte greu dimineaţa. Asta i se trage de la mine, nu de la taică-său, care e întotdeauna în picioare înainte de răsăritul soarelui, mai ales de când aerosolul ModC, cu dispersie largă, a intrat în producţie.

— Trezirea, Tommy, strig înspre camera lui, dar nu primesc drept răspuns decât un mormăit adormit.

Mă duc spre uşa de la cameră.

— Hai, Tom, trezeşte-te, o să întârzii la şcoală.

Se rostogoleşte în pat, oftând, dar nu dă niciun semn că ar vrea să se trezească. Îmi scot pistolul de părinte de la brâu şi intru în cameră, în timp ce-l încarc cu o săgeată „E Timpul Să Te Trezeşti!”.

— Trezirea, Tommy, îi spun, în timp ce ţintesc pistolul spre căpşorul lui. Nu am de gând să mai zic a doua oară.

———————————

Traducere: Emanuel Huţanu
„Just Do It!” by Heather Lindsley

S.O.S.

Mioara Musteaţă

Este administrator de firmă din Comăneşti cu studii de contabilitate. Acum trei ani a descoperit că ceea ce scrie este citit cu plăcere şi de altcineva. S-a lansat la început în scrierea unui roman, dar s-a oprit după 60 de pagini şi a revenit la texte mai scurte. A mai publicat o singura povestire şi a trimis şi altele două la romaniansf, povestiri publicate pe site, sub pseudonimul „moyra". Începe din nou să se gândească la romanul ei şi între timp a mai scris alte câteva povestiri, toate cu subiecte fantasy. Dintre scriitori, idolul ei este Frank Herbert, urmat de Orson Scott Card şi William Gibson.

Povestirea care urmează este despre salvatori. Chiar dacă aici acţionează la scară universală, salvatorii au aceeaşi problemă: pe ei nu mai are cine să îi salveze.

————————————

— Măi, ăla! Mişcă-ţi fundu' gras în direcţia mea!

Aşa-mi strigă, rânjind ca prostul şi crezându-se plin de duh, şeful de echipaj.

Doar că eu eram cam sensibil la subiectul ăsta, cel puţin de când respectiva parte anatomică îmi fusese serios deteriorată de focurile de pe Doral şi trebuise înlocuită. Înlocuirea se făcuse la repezeală – tâmpiţii nu fuseseră atenţi şi pierduseră nişte fişiere între care se afla şi matricea mea, aşa că îmi ajustaseră dimensiunile din ochi – şi mă trezisem cu un funduleţ rotund şi bombat, numai bun pentru o bombă sexi. Ca să-i pună capac, se terminaseră şi rezervele de implanturi – cei drept, fuseseră cam mulţi prăjiţi atunci – şi n-am avut de ales. Până ne întorceam la

bază, trebuia să defilez prin navă cu fundul cu care mă pricopsisem – combinezoanele mulate ajutând ca să nu-l ignore nimeni. Când mă văzuseră camarazii, se tăvăliseră pe jos de râs şi porniseră un concurs ad-hoc pentru cea mai haioasă poreclă – provocându-mă să-i liniştesc. Aşa se face că vedeam roşu numai când pronunţa cineva cuvântul fund.

M-am întors încetişor, să nu-l sperii pe glumeţ; i-am rânjit încurajator şi l-am întrebat:

— Ai vreo treabă cu fundul meu?

— Vai de mine, nu! Chiar îmi place, îmi spuse măsurându-l apreciativ.

Asta doar pentru o secundă, fiindcă în cea următoare el era la pământ şi eu deasupra lui, explicându-i amănunţit regulile bunei cuviinţe. Ne-au despărţit rapid, dar avusesem timp să-i umflu amândoi ochii aşa că mi-am petrecut următoarele zile la izolare şi mi-au luat şi-o parte din prima de risc ca să i-o dea lui. N-am prea înţeles de ce-au făcut asta, doar dacă nu s-a instituit vreo primă pentru prostie.

Izolarea a fost bună şi ea la ceva, m-am mai odihnit şi eu şi n-a mai trebuit să ascult glume tâmpite. Mai rău era c-aveam timp să-mi macin gândurile şi din cauza asta mi-au revenit coşmarurile.

Mai avusesem de-a face cu ele cât timp stătusem în infirmerie dar după aceea – ocupat cum eram să-mi apăr fundul – noaptea dormeam neîntors. Căutam să mă gândesc la lucruri mai plăcute – cum ar fi să-mi recapăt fizicul iniţial – dar cele văzute pe Doral îşi iţeau capul hidos făcând să mi se-ncrânceneze carnea.

* * *

Doral fusese o planetă minune, una din aia care părea special pregătită pentru oameni. Gravitaţie 0,90g, rotaţie în 26 de ore, steaua sistemului – din clasa G – pusă exact unde trebuie. N-avea – ce-i drept – ceva precum Luna, dar avea doi sateliţi care-i puteau ţine locul provocând mareele de cuviinţă. Avea vegetaţie şi ceva specii de animale, dar niciun fel de viaţă inteligentă.

Ălora de-au găsit-o, li s-a părut prea frumoasă pentru a fi adevărată. Au căutat-o de purici, dar n-au găsit nimic suspect. Au mai căutat o dată – oamenii învăţaseră de mult că universul îţi dă c-o mână şi-ţi ia cu amândouă – dar totul părea-n regulă.

Ispita era prea mare ca să-i poată rezista – o teraformare nu era la-ndemâna oricui – şi-au anunţat descoperirea.

Eu nu eram nici măcar în proiect pe vremea aia. La vremea când m-am angajat la SOS, Doral avea deja un guvern planetar şi o populaţie de vreo zece milioane. Avea acum şi vreo două institute de cercetări, care-şi băteau capul cu felul cum s-a dezvoltat viaţa pe planetă. Aveau ei o nedumerire – şi îşi tot dădeau cu presupusul – de când găsiseră un strat uniform de cenuşă, datat cu vreo două mii de ani în urmă. Cuiva i-a venit o idee deşteaptă şi a săpat mai departe. A mai găsit un strat, mai vechi cu două mii de ani decât primul. A bătut toba pe tema asta, dar ceilalţi nu l-au prea băgat în seamă. De când se ştia fuseseră discuţii cu privire la precizia datării şi, de altfel, se poate să fi fost ceva incendii locale. N-a stat nimeni să se-ntrebe cum de incendiile locale izbucneau fix la două mii de ani.

Totuşi, unii s-au sesizat. S-au apucat să găurească scoarţa în altă parte şi spre bucuria ăluia cu ipoteza, au găsit şi acolo cenuşă. Unii şi-au făcut bagajele şi-au plecat, ăştia au fost cei norocoşi. Alţii şi-au văzut de ale lor, pe ideea – nu cred până nu văd.

Ei bine, cea mai mare parte dintre ei au văzut, au crezut şi-au murit. Ceilalţi – prea puţini – au putut fi salvaţi. Iar pentru asta unii din camarazii mei şi-au lăsat pielea pe Doral.

Dar, dacă n-am fi gata să ne lăsăm pielea prin coclauri pentru a o salva pe-a altora, n-am avea ce căuta în SOS. Numai că de data asta a fost mai rău ca de obicei.

Nu mi-e frică de moarte. Dar, nu suport durerea. Nici a mea şi nici pe-a altora. Ba chiar, când îi văd pe alţii suferind, e mai rău. Şi pe Doral am văzut mai mult decât pot duce.

* * *

în timpul nopţii, sub lumina celui mai mare satelit al Doral-ei, au izbucnit din pământ focuri.

Un oarecare – ce tândălea prin parc – dă un apel disperat la poliţie şi-i anunţă că din pământ ţâşnesc focuri. Ăia îl întreabă prieteneşte cine-i furnizează drogurile, în timp ce scanerele se ocupă cu localizarea şi identificarea lui. Localizarea se face; dar confirmă şi existenţa unui incendiu în apropierea subiectului. Se dă alarma, trimit un apel şi la secţia psiho – convinşi că au de-a face cu un piroman – şi se grăbesc să-l salte. N-apucă să mai ajungă până în parc, pe la jumătatea drumului văd asfaltul înflorind şi flăcări ţâşnind spre stele.

Şi aşa a-nceput nebunia.

Echipa noastră era în drum spre bază când am primit cererea de ajutor. Eram destul de aproape şi-am avut parte de tot spectacolul; ba chiar cu locuri de favoare.

Când am ajuns noi, mai exista încă un oarecare control al incendiilor, dar n-au mai făcut faţă mult. Când ieşeau la suprafaţă focurile erau suficient de fierbinţi ca să aprindă materiale considerate relativ neinflamabile, cum ar fi siliciu – aflat în compoziţia şoselelor. Plantele ardeau ca hârtia, plasticul devenea un excelent combustibil şi totul arăta cam ca iadul vechilor creştini. Cel mai rău era că nu aveai de unde să ştii unde va ţâşni următorul foc.

Cum am pus piciorul pe sol, am şi organizat evacuarea. Aveam costume termorezistente, dar s-au dovedit o glumă în infernul de-acolo. Am balizat o duzină de locuri de adunare, dar n-am lăsat navetele pe sol. Acele focuri infernale n-ar fi reuşit să le vatăme, dar puteau exista dificultăţi cu accesul la ele. Noi, protejaţi cum am putut mai bine, am plecat după supravieţuitori. Cum adunam o grupă de cinci, cum chemam naveta.

Ca să fac aici o paranteză, de când cu noul nostru nume mi-am mai aruncat câte-un ochi prin istoria pregalactică. Am întâlnit multe chestii interesante, una din ele fiind ceva numit ruletă rusească. Ruşii erau locuitori ai Terrei (în era

prespaţială), iar ruleta era un joc de noroc care se baza pe forţa centrifugă. Totuşi, ruleta rusească avea de-a face cu norocul dar mai puţin cu forţa centrifugă. Unii plictisiţi de viaţă, foloseau o armă a acelor timpuri – cu încărcătura minimă – cu care încercau să se sinucidă. Din câte-am înţeles, poziţia încărcăturii era necunoscută celui ce apăsa declanşatorul – acesta având o şansă din şase să-şi ia viaţa. Mi-am amintit de ea fiindcă ce făceam noi pe Doral aducea mult cu acel joc, doar că aveam o şansă din două.

Cercetai terenul şi ţi se părea că-i liber. Te năpusteai spre locul unde scanner-ul îţi arăta o formă de viaţă şi – brusc – în faţa ta se căsca infernul. Sau te-ntorceai spre baliză, conducând sau cărând supravieţuitori, şi flăcările-ţi săreau în faţă. Sau în spate, chiar în mijlocul grupului pe care reuşeai – cu chiu cu vai – să-l aduni. Nimic nu era sigur, până nu ajungeai la adăpostul navetei.

Cei loviţi în plin, mureau pe loc. Cei care nu mureau, căutam să-i cărăm. Dar, de multe ori, când te uitai vedeai că duci un cadavru. N-aveai timp de milă. Îl lăsai jos şi plecai să cauţi altul mai norocos. Spre sfârşit observasem totuşi ceva oarecum sigur. Niciun foc nu ieşea prin locul prin care ieşise deja unul. Ne-am stabilit traseele cât de aproape puteam de punctele fierbinţi. Aşa a murit un prieten de-al meu. Un afurisit de foc i-a ţâşnit chiar de sub tălpi trecând prin el ca prin hârtie. Bine măcar că n-a suferit.

În coşmarurile mele, vedeam iarăşi şi iarăşi oameni cu picioare ori mâini carbonizate. Erau supravieţuitorii, pe care-i cărăm spre navete. Noi îi căram, iar ei urlau. Şi, mai ales, copiii. Unii urlau şi asta era suportabil. Dar, unii îşi priveau cioturile carbonizate şi plângeau încetişor. Nu puteam să nu plâng şi eu cu ei. Aşa mi-am pierdut dosul. Am simţit tremurul sub tălpi şi m-am întors cu spatele, căutând să mă îndepărtez şi să protejez copilul pe care-l duceam şi care avea o mână carbonizată. Nu suportam ideea c-ar mai putea fi rănit. Speram doar ca trupul meu să-l protejeze îndeajuns.

Şi aşa, punându-ne gaj viaţa pentru fiecare viaţă salvată, am luptat cu focurile iadului până când scanner-ele ne-au spus că nu mai era nimic de salvat.

Stând pe burtă în infirmerie şi luptându-mă noapte de noapte cu coşmarurile, mi-am spus că n-aş vrea să fac altceva pentru nimic în lume. Şi mă gândeam la faptul că n-ar fi fost niciun supravieţuitor dacă n-ar fi existat SOS.

* * *

Serviciul SOS a fost înfiinţat când s-a văzut că universul cel ordonat şi supus legilor fizicii nu-i deloc aşa.

O stea drăguţă şi de treabă care – conform legii – după enşpe ani va fi pitică roşie, se hotărăşte brusc să se facă supernovă. Brusc – la scară stelară, înseamnă suficient timp ca ghinioniştii ce vieţuiesc pe-acolo să aibă timp să-şi ia tălpăşiţa. Asta dacă există cine să-i ajute, o planetă n-are – de regulă – niciodată suficiente nave ca să-şi mute întreaga populaţie. Plus că nu-i nicio şmecherie să te trezeşti pe cap cu toată suflarea unei planete, fără strictul necesar de trai. Aşa că-i de preferat ca ăia să-şi poată lua cu ei şi ceva lucruri, iar asta înseamnă spaţiu de depozitare.

Sau – şi la acţiunea asta am participat şi eu – toţi vulcanii unei planete încep să scoată fum. Nu se aşteaptă nimeni la asta, până atunci era doar activitate vulcanică normală. Se apucă ăia să studieze fenomenul dar, până să-l studieze şi să-i dea de capăt, alţii fac un calcul rapid şi declară că atmosfera devine irespirabilă cam într-un an. Nu era vorba de vreun pericol iminent, n-au fost cutremure sau erupţii, dar nu se putea trăi cu masca de gaze pe faţă. Normal, au fost mutaţi, din fericire pentru ei doar temporar. A fost totuşi jale mare. Oamenii şi-au pus măşti, dar animalele au murit pe capete, başca mare parte din plante. Savanţii au zis că se formase nu ştiu ce anomalie în spaţiu şi planeta trecuse chiar prin ea. Şi-au dat apoi cu părerea că nu cred c-o să se mai întâmple iarăşi, aşa că planeta ar putea fi folosită din nou. Cât despre cum şi de ce se formase anomalia, deocamdată încă mai studiază.

Aşa că s-a pus bazele SOS. De fapt, numele întreg este: Forţa de Intervenţie Rapidă în caz de Catastrofe Planetare sau Anomalii Cosmice. Dar cineva şi-a adus aminte de un vechi semnal care era folosit în caz de pericol şi ne-a rebotezat. Noi ne-am însuşit rapid noul nume, mult mai scurt şi având şi ceva patină istorică.

În SOS intrai voluntar şi-l puteai părăsi oricând după terminarea unei misiuni. Dar pe durata misiunii erai sub legea marţială.

În învălmăşeala unei salvări – mai ales când gradul de pericol era mare – se mai găseau unii care să umble după profit. Se întâmpla că nu toţi mureau din cauza catastrofei, unii erau ucişi de tâlhari sau din cauza vreunei răzbunări. Te-ai fi gândit că mintea ar fi trebuit să le stea la salvarea pielii proprii, dar deşi psihologia a avansat destul de mult încă n-a reuşit să elimine minţile sucite. Cei ce erau prinşi, erau puşi la popreală şi apoi traşi la răspundere.

Dar dacă cel prins făcea parte din SOS, era judecat chiar de către camarazii lui şi pedeapsa era întotdeauna moartea. Fusese dată o lege specială pentru asta, în urma unei dezbateri extinse la tot spaţiul cunoscut. Până la urmă, toţi au căzut de acord că aşa e cel mai bine. Nu se putea permite ca tocmai cel pe care-l aşteptai să te salveze să fie cel ce-ţi lua viaţa.

Când mi-am terminat studiile normale, IQ-ul îmi deschidea porţile oricărei instituţii ce umplea universul cu savanţi. Doar că eu nu mă puteam vedea stând închis între patru pereţi, cu ochii pe monitoare. Deşi, ce-i drept, aveam o doză bună de curiozitate. Dar aveam şi un neastâmpăr care mă făcea să nu pot sta locului.

SOS nu era printre opţiunile mele; un glumeţ care avea diaree verbală îi dăduse o poreclă interpretabilă. I-a zis „mama răniţilor". Ce-i drept nu era o chestie jignitoare, doar interpretabilă. La prima vedere, aveai impresia că-i pentru femei. Şi, chiar sunt multe femei în SOS. Cei care se ocupă de angajare, preferă femeile fiindcă – după cum mi-au zis, când i-am întrebat – au instinctul de supravieţuire simţitor mai mare decât bărbaţii. Eu îi tot dau cu camarazi

în sus, camarazi în jos, dar numai pentru că am – ceea ce o tipă din echipă a denumit – misoginism verbal. O fi, dacă zice ea.

Ca să mă-ntorc la ce povesteam; îmi storceam creierii dându-mi cu părerea despre ce mi-ar place să fac, când vine la mine cel mai bun prieten al meu, cu faţa ca o lună plină.

— Ce-i, îi zic, ai câştigat la loterie?

— Ne, îmi răspunde – etalându-şi dinţii şi cu ochii strălucind ca nişte faruri. Am fost primit în SOS.

— SOS? Nu-i aia cu mama răniţilor? Parcă ştiam că angajează doar femei.

— Cei săraci cu duhul cred toate tâmpeniile, mă privi el dispreţuitor. Apoi, făcându-i-se milă de mine, îmi explică.

— Băieţică, doar cei mai buni ajung în SOS. Ca să te primească trebuie să le demonstrezi că-ţi fuge mintea ca o rachetă. De aia nici n-am spus nimic până nu m-am văzut admis. Nu voiam să râdă vreunul de mine că visez să valsez c-o nova.

Tot ascultându-l, mintea-mi râşnea. Din câte ştiam, ăia din SOS nu prea prindeau rădăcini pe undeva. Se fluturau de la stea la stea, văzând pe viu tot ce mişcă-n univers. Dacă el zicea că-i chiar aşa de greu să fii primit, poate că merita să-mi încerc norocul. De când mă ştiam mi-au plăcut provocările.

Acum, mă gândesc că n-aş vrea pentru nimic în lume să fac altceva. Chiar dacă asta înseamnă să am coşmaruri, când durerea pe care-am văzut-o depăşeşte ce pot suporta eu. Fiecare om pe care-l suflu din ghearele morţii este o izbândă, un ghiont dat universului. Pentru că – dac-am învăţat ceva – am învăţat că universul e ostil. Părerea lui este că trebuie să stai pe planeta ta şi să aştepţi cuminte renghiurile pe care ţi le pregăteşte. De ce te fluturi mai mult prin el, de ce-ţi întinde mai multe capcane. Şi oricâte legi ar emite savanţii, el demonstrează că i se rupe de ele.

Dar nici cu oamenii nu mi-e ruşine.

Ai gândi că – tot auzind atâtea şi-atâtea – le-ar trece gustul de hoinăreală. Aş, ţi-ai găsit! Cum aud de-o planetă

nouă, cum îşi pregătesc bagajele şi se mută pe ea. Au în ei un neastâmpăr, ceva ce-i îndeamnă să caute mereu ceva mai bun, care-i împiedică să se mulţumească cu ce au. N-am ce cârti la asta, şi eu sunt la fel.

Şi după ce mi-a venit ideea deşteaptă de a-mi folosi capul în scopul pentru care-a apărut – pentru a gândi adică – mi-am dat seama ce urmăreau camarazii mei cu glumele lor tâmpite. Ocupat cu propria mea nefericire, puteam să uit de durerea insuportabilă la care fusesem martor. Măcar pentru un timp, până aş fi putut să-mi amintesc fără s-o iau razna.

Dar asta tot nu-i dădea dreptul lichelei de şef de echipaj să se ia de fundul meu!

————————————

Acolo unde cresc merele aurii

Kage Baker

Scriitoare americană născută în Hollywood, California. Înainte de a deveni scriitor de science fiction a petrecut mulţi ani în teatru, predând chiar engleza elisabetană. Este cunoscută pentru scrierile sale despre „Companie”, o serie de povestiri science fiction unde călătoria în timp şi imortalitatea sunt folosite pentru profit comercial. Prima ei povestire a apărut în 1997, odată cu primul ei roman „The Garden of Iden”. Nuvela „The Empress of Mars” din 2003 a fost nominalizată la premiile Hugo şi Nebula, ca şi o altă nuvelă din 1999 „Son”, în timp ce „Observe the Time” a fost nominalizată doar pentru Hugo. Ultimele sale romane sunt „The Machine’s Child” (2006) şi „The Sons of Heaven” (2007).

Povestirea de faţă este despre Marte. Mai bine zis despre copiii de pe Marte, care devin adulţi mult mai repede decât ar dori.

————————————

Era al treilea băiat născut pe Marte.

Avea deja doisprezece ani. Şi-a petrecut cea mai mare parte din viaţă în cabina unui transportor de pe planetă. Numele lui era Bill.

Bill trăia cu tatăl său, Billy Townsend. Billy Townsend era Cărăuş. Făcea curse interminabile de-a lungul planetei, de la Depozitul din Nord la cel din Sud, cărând gheaţă de la un pol la celălalt. Bill îşi însoţise întotdeauna tatăl în aceste curse, de când era în scutece şi stătea pe locul din dreapta al vehiculului, şi până acum, când crescuse mare şi stătea aplecat deasupra minicomputerului său, în colţul cel mai

îndepărtat al cabinei, fără să dea atenţie vorbelor rostite de tatăl său vesel şi cu glas tare.

Nici nu ar fi avut unde altundeva să fie. Transportorul era casa lui de când se ştia. Tatăl său botezase nava *Frumoasa Evelyn*.

Din câte ştia Bill, mama lui murise. Acesta era unul dintre răspunsurile pe care i le dăduse tatăl lui; şi era foarte posibil să fi fost adevărat; pe Marte se putea muri foarte uşor, din cauza frigului, a atmosferei lipsite de umezeală şi a vânturilor sau, pur şi simplu, din cauza lipsei de aer. Dar, la fel de posibil era ca ea să se fi întors pe Pământ, dacă te luai după alte lucruri pe care i le spusese tatăl lui. Însă, oricum ar fi fost, Bill încerca să nu se gândească prea mult la ea.

Nu era foarte încântat de viaţa lui. În cea mai mare parte a timpului era plictisitoare – cu acele curse interminabile între depozite, în care, pe monitor nu se vedeau decât nesfârşite câmpuri, acoperite cu rocă roşie – sau înfricoşătoare, ca atunci când trebuiau să înfrunte furtunile puternice de pe planetă sau când *Frumoasa Evelyn* se strica, undeva la mama dracului.

Momentele mai fericite erau atunci când trăgeau în Mons Olympus. Oraşul, aşezat la poalele unui munte, era un loc în care puteai să vezi şi să faci o grămadă de lucruri (deşi tatăl său se ducea de obicei doar la barul *Empress of Mars*, de unde nu ieşea prea curând). Avea o grămadă de restaurante şi magazine, un terminal public de date, de unde Bill îşi downloada programele şcolare în minicomputerul său. Dar cel mai mult îi plăcea lui Bill să se urce în Dom şi să privească frumoasa privelişte oferită de *Long Acres*.

Long Acres nu semăna deloc cu oraşul, iar Bill şi-ar fi dorit să locuiască acolo. În locul nesfârşitelor câmpuri roşii şi reci, *Long Acres* era acoperit de verdeaţă, avea chiar şi un canal de irigaţie pentru recolte, care se întindea de-a lungul câtorva kilometri sub tunele de sticlă. Bill auzise că arăta ca nişte linii verzi, care se întretăiau pe podişurile planetei.

Oamenii de acolo nu prea îşi părăseau casele; aveau ferme întinse şi îşi lucrau pământurile. Lui Bill îi plăcea ideea.

Momentul preferat să urce în Dom pentru a privi această minunăţie era la apus. Atunci lumina cădea direct pe panourile de sticlă, iar câmpurile verzi erau pustii. Lui Bill îi plăcea să-şi imagineze familiile adunate în jurul mesei, pentru cină, tata şi mama şi copiii, care îşi duceau viaţa în siguranţă, de la un an la altul. Îşi imagina cum economiseau banii şi nu îi cheltuiau aiurea când, vreodată, ajungeau în oraş, aşa cum făcea tatăl lui. Îşi mai imagina şi cum nu uitau niciodată zilele de naştere ale copiilor. Nici nu făceau promisiuni pe care uitau să le respecte.

* * *

— Zi de salaaaariu! cânta Billy, fericit, bătând darabana în consola navei. Am să-mi cheltui banii cum vreau eu! Da, cum vreau eu! O să ne distrăm de minune, nu-i aşa, amice?

— Trebuie să-mi cumpăr şosete, îi răspunse Bill.

— Ce vrei tu, şoricel de bibliotecă! Şosete, bocanci, o să cumpărăm tot magazinul!

— Nu am nevoie decât de şosete, spuse Bill.

Se aflau pe ultima parte a Drumului Marţian, mergând cu viteză sub stelele strălucitoare şi în faţa lor începuseră să apară luminile puternice ale oraşului. Domul principal era frumos colorat de la reclamele luminoase de dinăuntru, până şi tunelurile de legătură dintre domuri erau luminate de costumele spaţiale ale oamenilor care umblau dintr-un loc în altul. Totul arăta ca în nişte poze vechi, despre corturile circurilor de pe Pământ. Bill îşi închise minicomputerul şi îl puse în buzunarul din faţă al costumului spaţial, după care închise fermoarul cu grijă.

— E timpul să-ţi pui masca, tată.

Dacă Bill nu îi amintea să şi-o pună, tatăl său prefera să tragă o gură de aer adâncă şi să alerge cât putea de tare prin tunelul de legătură; o dată sau de două ori se împiedicase şi căzuse; era cât pe ce să se sufoce până să-şi pună masca.

— Neapărat, îi răspunse Billy, întinzându-se după ea.

Reuşi să şi-o fixeze de unul singur până ce *Frumoasa Evelyn* intră în hangarul pentru transportoare, la docurile de descărcare. Tatăl şi fiul ieşiră din cabină şi începură să traverseze tunelul, cu picioarele înţepenite după atâtea ore de stat în scaun.

În acel moment, aşa cum mergeau, unul lângă altul, cei doi chiar păreau tată şi fiu. Bill avea aceeaşi coamă de păr sălbatică ca şi Billy şi, deşi nu era foarte înalt pentru un copil născut pe Marte, era îndesat şi puternic ca şi tatăl său. După ce ieşiră din tunel, îşi scoaseră măştile şi nu mai semănau aşa de bine: căci Billy avea ochii sălbatici şi luminoşi, faţa roşie de la vânt şi o barbă, la fel de roşie şi de sălbatică. Ochii lui Bill era negri şi nu erau câtuşi de puţin sălbatici.

— Ziua de salariu, ziua de salariu, nu mă pot gândi decât la bani, fredona Billy, vesel, în timp ce urcau spre birourile pentru transport. Ura, o să încep cu omletă mare cu sos, apoi cu două felii de friptură şi după aia, bine te-am găsit bere Ares Amber! Tu ce ai de gând să faci, băiete?

— Mă duc să cumpăr şosete, îi răspunse Bill, cu răbdare. Apoi, probabil, mă voi duce la terminalul public de date, am nevoie de următorul plan de lecţii, nu ştii?

— Aha, în regulă, dădu Billy din cap.

Dar băiatul înţelesese că taică-său deja uitase de el.

Intrară amândoi în birourile de la Transporturi, iar Bill rămase să aştepte în hol în timp ce Billy se duse să-şi prezinte foile de transport. Aşteptându-l, îşi scoase minicomputerul şi începu să tasteze pe el, accesând contul lor bancar. Urmări monitorul până când acesta începu să clipească şi să afişeze balanţa contului, care se dovedi a fi corectă, deşi Bill nu se aşteptase la aşa ceva.

Oftă, ceva mai liniştit acum. O mare parte din anul trecut, încasaseră mai puţini bani; tatăl său trebuise să plătească o amendă pentru că bătuse pe cineva. Billy era vesel şi nu începea niciodată o bătaie dacă nu era provocat, chiar dacă era foarte beat, dar era puternic şi curajos, aşa că atunci când totuşi intra în astfel de încurcături, avea

obiceiul să le termine în picioare. Cărăuşii nu se dădeau înapoi de la o bătaie sănătoasă; totuşi, de data aceea, bătuse un fermier şi respectivul îl dăduse în judecată.

Billy ieşi din birou, fluierând şi cu o sclipire în ochi care anunţa faptul că avea de gând să petreacă.

— Haide, şoricel de bibliotecă, noaptea de abia a început, spuse el.

Bill îl urmă prin tunelul de legătură spre Piaţa Comerţului.

Piaţa Comerţului era cea mai mare dintre structurile singulare de pe planetă. Cinci mile pătrate de aer respirabil. Schelele de oţel formau un arc, acoperit cu panouri de sticlă prin care străluceau stelele şi asteroizii. Dedesubt, se aflau domuri pline de case, magazine şi restaurante şi turnurile ascuţite ale *Centrului Memorial Artistic Edgar Allan Poe*. Acesta era construit într-un stil vechi, Pământean, numit stil *gotic*. Bill reuşise să reţină doar acest cuvânt.

— Ok, zise Billy, pocnindu-şi degetele, eu mă duc la bar. Tu ce vrei să faci?

— Mă duc să iau şosete, ai uitat?

— Ok, atunci ne vedem mai târziu, îi mai spuse tatăl său şi se pierdu în mulţime.

Bill oftă şi intră într-un supermarket.

La *Prashant* puteai cumpăra orice îţi trecea prin cap. Era singurul magazin de acest fel de pe Marte şi apăruse cam cu un an în urmă, dar Bill rămânea la fel de impresionat când intra acolo. O mulţime incredibilă de rânduri de rafturi, pline cu lucruri care străluceau de-ţi luau ochii! Lăzi cu sucuri de fructe, aparatură electronică, mobilă, tot felul de scule, haine, mici pachete cu delicatese – toate importate de pe Pământ. Un întreg raion cu jocuri, muzică, filme şi cărţi. Bill, cu un pachet de şosete de bumbac în mână, se îndreptă, aproape hoţeşte, spre acea zonă.

Să descarce nişte muzică? Nu că Billy şi-ar fi dat seama sau că i-ar fi păsat, dar astfel de downloadări erau destul de scumpe. Tot aia…

Bill observă un album nou al celor de la *Earth Hand* şi asta îl făcu să se hotărască. Îşi conectă minicomputerul la

terminal şi îl comandă. După douăzeci de minute se strecură afară din magazin, cu un sentiment de vinovăţie. Se duse apoi la terminalul public de date şi îşi scoase următorul plan de lecţii; bine că ăsta era gratuit. O porni în susul străzii, pe sub luminile verzi, roşii şi albastre ale hotelurilor de lux. Mâinile îi erau reci, dar în loc să-şi pună mănuşile, şi le vâri adânc în buzunarele costumului.

În vârful străzii era barul. Era un loc imens, o tavernă zgomotoasă, cu locuri de cazare şi un restaurant într-o parte şi o baie publică în cealaltă. Toţi Cărăuşii trăgeau aici. Pe Mama, patroana hotelului, lucrul acesta nu o deranja; Cărăuşii nu erau bine văzuţi în noile restaurante elegante, unde existau reguli stricte împotriva gălăgiei, a jocurilor de noroc sau a bătăilor. Aici, însă, erau bineveniţi.

Bill intră pe uşă şi se uită în jur. Înăuntru era întuneric şi gălăgie; singurele lumini veneau de la un glob mare, ce atârna deasupra barului şi de la ghirlandele de beculeţe din jurul separeurilor. Mirosea a bere şi a prăjeală, iar mirosul mâncării îl făcu pe Bill să saliveze. Cărăuşii şi muncitorii din construcţii stăteau peste tot, în picioare sau pe scaune şi cu toţii mâncau, beau şi vorbeau cât puteau de tare.

Dar Billy nu se zărea nicăieri. Nu era pe scaunul său obişnuit de la bar. Oare se dusese să facă o baie mai întâi? Bill se strecură printre oameni până la uşa ce dădea către sala de baie, dar înăuntru era atât de mult abur că nu se vedea nimic pe geam. Deschise uşa şi privi costumele aliniate pe cuierele din spatele băii, dar costumul lui Billy nu era acolo.

* * *

— Tinere Bill, îi spuse cineva, atingându-i umărul.

Se întoarse şi o văzu chiar pe patroana localului, Mama, o femeie solidă, de vârstă mijlocie, care vorbea cu un puternic accent PanCeltic. Purta o grămadă de bijuterii şi era, probabil, cea mai bogată persoană de pe Marte; deţine aproape toate proprietăţile din oraşul Mons Olympus. Ai nevoie de ceva, dragule?

— Unde e tatăl meu, strigă Bill pentru a se face auzit în hărmălaia de nedescris.

— Încă nu a venit, îi răspunse Mama. Trebuia să vă întâlniţi aici?

Bill simţi cum începe să-l doară stomacul, aşa cum se întâmpla de fiecare dată când tatăl său dispărea. Mama, văzându-i ochii, îl bătu liniştitor pe umăr.

— Probabil că s-a oprit să stea de vorbă cu cineva. Sunt sigură că asta e. E un tip prietenos, Billy al nostru, nu? Ar vorbi şi cu o piatră dacă i s-ar părea că o recunoaşte. Hai, vino la căldură dragul meu, să-ţi dau ceva de mâncare. Mâncărică de soia cu sos şi varză, asta e preferata ta, nu? Iar apoi avem şi prăjitură de orz, ca desert. Hai să-ţi tom nişte ceai mai întâi…

Bill se lăsă condus într-un separeu din colţ, iar ea se întoarse cu o cană de ceai. Era delicios, puţin sărat, puţin dulce şi aromat, iar căldura cănii îi plăcea. Dar nodul din stomac încă nu-i dispăruse. Bău din ceai, apoi începură privească oamenii care intrau şi ieşeau necontenit. Încercă să-l contacteze pe Billy pe staţia de recepţie a costumului său spaţial, dar se pare că acesta uitase să o pornească. Unde era tatăl său?

* * *

Era al doilea băiat născut pe Marte şi avea şase ani.

Asta după anii marţieni, desigur.

Anul marţian avea 24 de luni, dar majoritatea celor care locuiau în Mons Olympus şi în centrul administrativ Areco continuau să calculeze timpul ca pe Pământ, 12 luni pentru un an. Din cauza asta, o dată la doi ani, Crăciunul cădea în timpul verii marţiene, iar anii aceia erau numiţi ani australieni. Mulţi din emigranţii de pe Marte veniseră din Australia, aşa că le convenea.

Dar când Colectivul Agricultural Marţian venise pe Marte, aceştia hotărâră să schimbe această stare de lucruri. La urma urmei (ziceau ei), aici se forma o lume nouă; trebuiau să o rupă cu tradiţiile de pe Pământ pentru totdeauna. Aşa că alcătuiseră un calendar nou, în care anul

avea 24 de luni. Cele douăsprezece luni ce fuseseră adăugate la noul calendar fură botezate: Stothart, Engels, Hardie, Bax, Blatchford, Pollitt, Mieville, Attlec, Bentham, Besant, Hobsbawm şi Queleh.

Când li se născu băiatul, în a cincea zi a noii luni Blatchford, dnul şi dna Marlon Thurkettle îl botezară cu numele acestei luni. Prietenii lui, atâţia câţi avea, îi spuneau, însă, Blatt.

Îi displăcea numele, căci i se părea că sună stupid, dar şi mai mult îşi ura porecla deoarece te ducea cu gândul la alta, şi mai nesuferită, *Gândacul*.

Gândacii marţieni erau din specia *Blattidae* şi se adaptaseră foarte bine la condiţiile îngrozitoare de pe Marte, care le făceau oamenilor viaţa atât de grea. Mai mult, suferiseră nişte mutaţii genetice şi acum crescuseră în lungime şi puteau rezista şi în afara globurilor de sticlă. Din fericire, erau un îngrăşământ natural foarte bun şi, de aceea, Colectivul pusese o recompensă de trei penny marţieni pe cap de insectă. Copiii îi vânau cu ciocanele şi astfel îşi câştigau banii de buzunar. Ştiau tot ce se putea şti despre aceşti gândaci, aşa că Blatchford nici nu împlinise bine doi ani, că Hardie Stubbs începuse să-i spună Gândacul. Evident, toţi ceilalţi copii considerară că era lucrul cel mai amuzant pe care îl auziseră vreodată.

El însuşi îşi spunea Ford.

Locuiau – el, părinţii, fraţii şi surorile sale – înghesuiţi cu toţii, într-un adăpost partajat. Îşi descărca singur planurile de lecţii şi studia doar după ce-şi termina sarcinile pentru ziua respectivă. Dar acum, când crescuse la fel de înalt ca fratele său Sam şi ca tatăl său, acesta din urmă începuse să bombăne şi să-i spună că studiase destul.

La urma urmei, era o mulţime de treabă pentru un tânăr bine făcut: de muls vacile, de curăţat grajdurile, de împrăştiat bălegar de-a lungul câmpurilor de varză şi de sfeclă. Apoi trebuiau curăţate canalele, reparate panourile de sticlă care îi ţineau la adăpost de clima marţiană sau putea să lucreze în uzina de metan. Treaba începea odată cu răsăritul soarelui, care aici bătea slab, şi se termina

seara, la apariţia lunilor, la fel de palide ca şi soarele. Munca nu se oprea nici în timpul Sărbătorilor, nici dacă erai bolnav sau dacă îmbătrâneai şi nici măcar atunci când sufereai un accident.

Toate acestea trebuiau făcute căci cei din CAM (Colectivul Agricultural Marţian) considerau că, dacă munceau din greu, puteau să transforme Marte într-un alt Pământ, dar fără corupţia, nedreptatea şi sărăcia de acolo. Fiecare copil CAM trebuia să viseze la acel moment şi să-şi aducă propria contribuţie la împlinirea acestui vis.

Dar lui Ford, cel mai mult îi plăcea să se furişeze noaptea afară din adăpost şi să privească în sus, prin panourile de sticlă, la poalele lui Mons Olympus, unde oraşul strălucea în întuneric. Acolo vroia el să ajungă. Totul era luminat. Razele puternice ale transportoarelor veneau sau plecau dinspre el, străpungând întunericul rece, din şi înspre Drumul Marţian. Le-ar fi putut privi toată noaptea. Se întorceau din colţurile cele mai îndepărtate ale lumii şi, apoi, o porneau înapoi spre acestea.

Erau conduse de Cărăuşi. Aceştia erau bărbaţii şi femeile care călătoreau pe Drumul Marţian, prin furtuni, ajungând în locuri atât de neprietenoase încât nimeni altcineva nu s-ar fi încumetat să o facă, doar ei, care erau cei mai curajoşi dintre oameni. Ford auzise o mulţime de poveşti despre ei. Tatăl său spunea că sunt nişte ticăloşi şi că mai mult de jumătate dintre ei erau doar nişte infractori. Se îmbătau, se băteau între ei, câştigau bani necinstiţi, pe care îi cheltuiau aiurea, pe jocuri de noroc sau pe mâncare scumpă. Trăiau aventuros. Ford spera să trăiască şi el ca ei, într-o bună zi.

Dar, pe măsură ce creştea, începu să înţeleagă că lucrul acesta era puţin probabil să se întâmple.

* * *

— Îl iei şi pe Blatchford cu tine? îl întrebă mama lui pe tată, în timp ce-l rădea pe băiat pe cap.

Ford aproape că sărise de pe scaun, atât de emoţionat era. Dar, după atâţia ani, învăţase să-şi păstreze calmul,

aşa că se mulţumi să privească disperat în oglindă, pentru ca tatăl său să-i vadă expresia feţei. *Da, te rog, da, te rog, da, te rog!*

Tatăl ezită o secundă, căci nu era într-o dispoziţie prea bună.

— Păi, cred că da, răspunse el, în cele din urmă. E timpul să vadă cu ochii lui cum e acolo sus.

— Am să mai pregătesc un pacheţel cu mâncare atunci, spuse mama.

Spălă lama şi şterse capul lui Ford cu un prosop.

— Gata, dragul meu. E rândul tău, Baxine.

Ford se ridică şi o lăsă pe sora lui mai mică să se aşeze în locul lui, după care se întoarse către tatăl său. Avea o grămadă de întrebări pe care ar fi dorit să i le pună, dar ştia că era mai bine să nu facă prea multă gălăgie când tatăl era într-una din stările lui proaste. Se duse către fratele lui mai mare, Sam, care stătea amărât lângă uşă.

— Nu am fost niciodată acolo, îi spuse. Cum e?

Sam zâmbi scurt.

— Ai să vezi. E un loc care se cheamă Camera Albastră, înţelegi? Totul e albastru acolo, cu holograme cu Marea Pământului şi cu lacuri de acolo. Mie mi-au plăcut lacurile. Şi poţi asculta înregistrări cu sunetul ploii, exact ca pe Pământ…

— Tacă-ţi gura, îi strigă tatăl. Ar trebui să-ţi fie ruşine. Cum îţi permiţi să-i vorbeşti aşa unui copil?

Sam îi aruncă tatălui său o privire veninoasă.

— Nu începeţi iar, spuse mama, mai mult obosită decât furioasă. Duceţi-vă şi vedeţi-vă fiecare de treaba lui.

Ford rămase tăcut lângă Sam până veni ora plecării, când toţi trei îşi puseră costumele şi măştile pe faţă, se aşezară pe rucsace şi începură alunecarea prin tunel.

Trebuiau să se furişeze, căci excursiile membrilor CAM la Mons Olympus nu erau privite cu ochi buni de Consiliu. Nu era nevoie de ele, cel puţin asta susţineau cei din conducere; tot ce avea nevoie un membru bun al Colectivului se putea găsi în magazinele CAM şi, dacă nu

găsea acolo ceva, înseamnă că nu era cu adevărat nevoie de acel lucru şi, cu siguranţă, nici nu-l dorea cineva.

Problema era că magazinul CAM nu avea ghete pe mărimea lui Sam. Tatăl lor încercase să dea comandă, dar erau prea multe acte de completat şi vânzătorul de la magazin îl privise pe Sam de parcă era vina lui că avea picioare atât de mari, ca şi cum, dacă era un membru *bun* al Colectivului ar fi trebuit să-şi mai taie din degete, astfel încât să-i vină ghetele pe care magazinul CAM le avea în stoc.

Dar la *Prashant*, în oraş, găseai ghete pe mărimea oricui, şi când Sam avea nevoie, acela era locul în care se ducea tatăl său să-i cumpere unele noi.

Enervat parcă de faptul că trebuia să îndure o asemenea ruşine, el îi ţinu tot drumul o predică lui Ford, în timp ce Sam tăcea încruntat.

— Asta o să fie o lecţie pentru tine, Blatchford, să ştii. Vei vedea acolo hoţi, beţivi şi pisici grase care trăiesc de pe munca altora. Acolo sunt toate lucrurile pentru care am plecat de pe Pământ. Magazine pline de nimicuri care te fac slab. Restaurante pline de otrăvuri. Un adevărat cuib de viespi, asta e acolo!

— Şi ce se va întâmpla cu ei când vom transforma Marte într-un paradis?

— O, nu o să reziste până atunci! îi răspunse tatăl. Vor dispărea tocmai pentru că e un loc atât de corupt, ascultă-mă ce-ţi spun.

— În cazul ăsta, bănuiesc că va trebui să mă întorc pe Pământ ca să-mi pot lua ghete murmură Sam.

— Tu să taci, păduche nerecunoscător, îi strigă tatăl.

Ieşiră din domul vechii Aşezări, unde se aflau birourile Areco şi magazinul CAM, ca şi sala de sport şi Biserica Efesiană. Până aici ajunsese Ford cel mai departe de casă şi, până în ziua aceea, reprezentase şi cel mai exotic loc pe care-l văzuse vreodată. Din Biserică venea o aromă dulce şi slabă şi se auzeau incantaţii. Tatăl îi mână, grăbit, când trecură pe lângă Ceainăria Efesiană, pufnind dispreţuitor şi ignorând semnele luminoase care îi invitau pe trecători la o

masă caldă şi la broşuri edificatoare care explicau ce era de explicat despre Zeiţă.

— Ignoranţă şi superstiţii, nimic altceva, îi spuse el lui Ford. Un alt lucru de care am vrut să scăpăm când am venit încoace, dar uite, au ajuns şi aici şi încearcă să controleze minţile oamenilor.

Trecură în fugă pe lângă magazinul CAM şi, când ajunseră în tunelul ce ducea în sus, către Mons Olympus, de-abia mai puteau respira.

Ford privi în jur. Tunelul acesta era mult mai larg şi mai bine întreţinut, decât cel care trecea pe la adăpostul părinţilor lui. Panoul de sticlă probabil că era foarte scump, căci era aproape la fel de transparent ca şi apa. Ford putea acum să vadă foarte clar muntele, cu întinderile lui de nisip şi roci de culoarea scorţişoarei. Privi în sus la oraş, uimit de mărimea lui. Apoi se întoarse şi privi în jos, la podişurile pe care-şi dusese viaţa până atunci şi, pentru prima dată, zări câmpurile verzi ale *Long Acres*, întinzându-se către orizont în linii bine conturate. Se dădu puţin înapoi, cu răsuflarea tăiată, se împiedică şi ar fi căzut, dacă nu l-ar fi prins tatăl lui.

— E greu să te uiţi la ele de departe, nu-i aşa? îi zise acesta. Nu-ţi fă griji, ne vom întoarce acolo în curând.

— Da, în curând, spuse Sam, cu un glas trist.

După ce trecură de uşa de la portul spaţial, tunelul se aglomera, cu străini îmbrăcaţi în costume spaţiale, împingându-se în toate direcţiile, cărând bagaje după ei sau mergând încet şi holbându-se la fel de tare ca şi Ford; îşi dădu seama că aceştia erau, cel mai probabil, imigranţi de pe Pământ, care aveau parte de primul lor contact cu lumea nouă.

Dar pentru Ford lumea nouă începu abia după ce ieşiră din port şi dădu cu ochii de Piaţa Comerţului.

— Uau…, fu tot ce putu el să mai zică.

Chiar şi la lumina zilei, totul strălucea. De-a lungul străzii principale era un şir de *copaci* adevăraţi, ca aceia de pe Pământ; undeva în stânga se vedea un fel de parc verde, unde creşteau flori adevărate. Lui Ford i se păru că

recunoaşte trandafirii, pe care îi văzuse în imaginile din lecţiile lui. Mirosul lor plutea în aer ca o muzică. Mai erau şi alte mirosuri plăcute, ce veneau de la mâncarea condimentată, de la duzina de chioşcuri şi tarabe aşezate pe trotuare şi de la marile magazine care miroseau a marfa scumpă.

Şi apoi erau *oamenii*! Atât de mulţi şi de diferiţi, încât Ford nici nu crezuse că pot exista. Erau muncitorii Sherpa şi cei Incan, care lucrau în construcţii şi care vorbeau limbi pe care Ford nu le putea înţelege. Erau bişniţarii care vindeau suveniruri şi nanoprocesoare ieftine, pe care le ţineau în nişte cutii. Apoi erau misionarii efesieni, vorbind cu nişte oameni slabi, îmbrăcaţi în haine ponosite.

Şi Cărăuşii – pe aceştia Ford îi recunoscuse imediat, femei şi bărbaţi voinici cu barbă, îmbrăcaţi în costume spaţiale, cu părul lung. Unii aveau tatuaje pe faţă. Toţi aveau ochii injectaţi. Vorbeau tare şi râdeau mult şi păreau că nu dau doi bani pe ce credea restul lumii despre ei. Tatăl lui Ford nu-i plăcea prea mult:

— Nebuni tâmpiţi, îi spunea el lui Ford. Cei mai mulţi au ieşit din spitalele de pe Pământ, ştiai asta, fiule? Nu spun prostii. Singurii pe care Areco i-a putut folosi pentru munca pe care o fac ei. Exploatare, aşa o numesc eu.

Sam murmură ceva. Tatăl se întoarse spre el.

— Ai zis ceva Samuel, îl întrebă.

— Da, am zis că am ajuns la magazin, asta am zis, răspunse Sam, arătându-le semnul luminos.

Ford trase aer în piept când intrară şi simţi aerul cald şi frumos mirositor. Nu se putea compara cu magazinul CAM, care avea rânduri întregi de rafturi goale şi marfa prăfuită; totul aici era curat şi nou. Pe cele mai multe dintre lucrurile de acolo nici măcar nu le putea numi. Oameni frumoşi şi eleganţi zâmbeau din spatele tejghelelor.

Le zâmbi şi el până ce trecură pe lângă o altă tejghea unde văzu trei oameni care păreau că se furişează – nişte sperietori de ciori cu capetele rase lucind şi noroi pe ghete. Roşi violent când îşi dădu seama că se uita într-o oglindă. *El* era persoana aceea pricăjită care stătea între fratele şi tatăl

său? Chiar aşa de ascuţite îi erau urechile? Ford îşi trase căciula pe cap, atât de îngrozit că ar fi fost în stare să nu se mai oprească din alergat până acasă.

Dar îşi ţinu ochii pe haina tatălui, urmându-l până ajunseră la raionul de încălţăminte. Acolo fu zăpăcit de diversitatea de sute şi sute de pantofi de pe pereţi, care păreau că plutesc în aer. Se opri să-i privească mai atent. Erau în toate culorile care existaseră vreodată şi nu păreau făcuţi pentru a fi purtaţi în timp ce râneai bălegarul.

Se apropie să privească mai bine, în timp ce tatăl şi fratele său se certau cu unul din oamenii aceia frumoşi de după tejghea, şi atunci văzu că un băiat cu ochii mari îl privea fix, de după pantofii de dans. Era doar o altă oglindă: oare chiar îi atârna gura în halul acela? Şi, vai, uită-te la nasul acela, roşu de la frig, şi la ochii albaştri şi apoşi, înroşiţi şi ei, şi la mâinile alea mari şi murdare, cu monturile roşii şi imense!

Ford se întoarse încercând să scape de propria imagine. Îi văzu pe tatăl şi pe fratele său, arătau ca şi el, doar că tatăl său era bătrân. Aşa avea să arate şi el? Ce cap mic şi urât avea şi ce meschin părea, încercând să vorbească elegant cu vânzătorul.

— Uite care e treaba, nu avem nevoie de marginile alea şmechere şi de curelele lucioase, nu, mulţumesc foarte mult, nu vrem decât nişte încălţări decente, în care băiatul să poată lucra. Sper că poţi înţelege măcar atâta lucru, nu?

— Dar îmi plac curelele alea, tată, spuse Sam.

— Nu ai nevoie de ele – asta e vanitate curată, nimic altceva, îi răspunse tatăl.

Sam încleştă fălcile şi nu mai spuse nimic.

Ford stătu acolo, sfâşiat de ruşine, până ce din mulţimea de ghete aduse una fu, în sfârşit, îndeajuns de urâtă şi de ieftină ca să fie pe placul tatălui său. Dar ruşinea nu se termină acolo; tatăl său încercă să plătească ghetele cu un cupon CAM, deşi acestea nu erau acceptate decât în magazinul CAM. Mai mult, el scoase apoi un teanc de bani marţieni, de hârtie, mototoliţi. Sam şi cu Ford văzură amândoi cum vânzătorii schimbă priviri mirate: ce

fel de oameni erau ăştia de nu aveau conturi în bancă? Sam încercă să salveze situaţia, bravând:

— Acolo, în Vale, noi încă suntem în Epoca de Piatră, ştiţi, spuse el, cu glas tare şi luând ghetele sub braţ. Bănuiesc că o să avem şi noi o bancă cândva, peste câteva secole.

— Băncile sunt nişte instituţii corupte, scuipă tatăl său cuvintele ca dintr-o carabină, ducându-se spre el. Degeaba ai crescut aşa de înalt, că nu ai învăţat nimic din ce ţi-am zis eu…

— Sam? îi opri peroraţia o voce de fată.

Ford se întoarse uimit şi văzu una dintre cele mai frumoase vânzătoare de acolo, grăbindu-se spre ei, zâmbind de parcă ar fi vrut să spună „Sam, unde ai fost săptămâna trecută? Te-am aşteptat la petrecere…

Am vrut să-ţi arăt noul meu…" Se opri şi îşi mută privirea de la Sam spre tatăl lor şi apoi spre Ford. Ford simţi cum inima îi bate să-i iasă din piept. Avea părul auriu, purta machiaj şi zâmbea drăgălaş.

— Ă, asta e familia ta? îmi pare bine să vă cunosc începu ea veselă, dar tatăl i-o tăie, scurt:

— Cine e vopsita asta? strigă el la Sam, care se înroşi ca ars.

— Nu vorbi aşa despre ea! Numele ei e Galadriel şi – dacă vrei să ştii, deşi nu e treaba ta – e prietena mea.

— *Ce e?* urlă tatăl, furios, strângându-şi pumnii noduroşi. Deci aici te furişai noaptea, aşa-i, vrei să trăieşti în înalta societate? Nu degeaba nu eşti bun de nimic dimineaţa! Fetele CAM nu-s de nasul tău, nu? Crezi că manechinul ăsta slăbănog o să-ţi fie de vreun folos când o să te aşezi la casa ta? Ia zi, ştie măcar să conducă tractorul?

Sam aruncă ghetele pe podea:

— Am veşti pentru tine, tată, strigă el, furios. Nu voi rămâne pe Marte. Urăsc planeta asta! O urăsc din ziua în care ne-ai târât aici şi din momentul în care am crescut. Mă întorc pe Pământ. Pricepi?

Deci Sam se pregătea de plecare. Ford simţi un şoc dublu: de tristeţe şi de trădare. Cine avea să-i mai spună poveşti, dacă Sam urma să plece?

— Ticălos egoist, urlă tatăl. Cum poţi fi atât de nerecunoscător după ce CAM ţi-a dat de mâncare şi te-a îmbrăcat în toţi anii aceştia – vrei să scapi de îndatoriri, nu-i aşa?

Galadriel începu să se retragă prin mulţime, arătând de parcă şi-ar fi dorit să devină invizibilă, la fel cum îşi dorea de altfel şi Ford. Toţi cei din jurul lor se opriseră să caşte gura la ei.

— Nu am cerut niciodată să fac parte din CAM, ştii foarte bine, răspunse Sam. Nu m-a întrebat nimeni ce vreau eu cu adevărat.

— Asta pentru că sunt lucruri mai importante pe lumea asta decât dorinţele unui răsfăţat egoist.

— Atunci îţi spun eu chiar acum, tată, dacă tu crezi că am de gând să-mi petrec viaţa făcând aceleaşi lucruri idioate, zi de zi, te înşeli amarnic!

— Serios? tatăl sări şi îl apucă pe Sam de ureche, trăgându-l cu putere. Îţi arăt eu ţie…

Sam, strâmbându-se de durere, îl împinse înapoi. De frică, Ford îşi muşcă mâinile, ca să nu ţipe. Tatăl se dădu înapoi cu ochii măriţi de furie.

— Până aici! Nu mai eşti fiul meu de azi înainte, mă auzi? Te dezmoştenesc! Colectivul nu are nevoie de un trădător leneş ca tine!

— Nu mă fă tu pe mine trădător! strigă Sam şi, cu capul în piept, se repezi către tatăl său.

Acesta sări într-o parte şi-l lovi puternic peste faţă. Nasul lui Sam începu să sângereze abundent. Căzură la pământ, lovindu-se unul pe altul. Sam plângea de furie.

Ford se îndepărtă de ei. Era speriat şi disperat, dar, pe lângă astea, un sentiment nou începea să-l cuprindă: un fel de uimire. Era posibil ca tatăl lui să înceteze să mai fie şi tatăl lui Sam? Cum era posibil să devină altceva, să renunţe la îndatoririle sale şi să înceapă o nouă viaţă? Cine ar fi putut să devină el, Ford, dacă ar fi avut şansa să devină

altcineva? *Trebuia* să fie băiatul acela de fermier, cu nasul roşu şi cu ghetele murdare?

Oamenii se adunau curioşi, privind lupta amuzaţi sau dezgustaţi. Unul dintre ei strigă: „Nu poţi lăsa niciun CAM în locurile curate.” Urechile lui Ford se înroşiră de ruşine.

Apoi se auzi un alt strigăt:

— Vin Băieţii Mamei!

Speriat, Ford se întoarse şi văzu câţiva bărbaţi uriaşi, în uniforme de securitate, facându-şi loc prin mulţime. Securitatea!

Poliţaii nu sunt decât o adunătură de brute, îi spusese tatăl. *Nu-s buni decât să ne bată până la sânge, băiete, pe tine şi pe mine!*

Ford îşi pierdu cumpătul. Se întoarse şi o luă la fugă, împingându-se cu coatele, prin mulţime, până reuşi să iasă din magazin şi să dispară de acolo.

Habar nu avea unde se ducea, dar în curând intră pe o stradă care nu era nici pe departe la fel de elegantă ca cea de pe care tocmai ieşise. Era un cartier industrial, murdar şi înghesuit, cu muncitori şi tehnicieni de la uzina electrică, grăbindu-se dinspre şi înspre locurile de muncă. Dacă promenada cu grădinile şi magazinele ei elegante erau partea frumoasă a Mons Olympus, aici găseai partea urâtă a oraşului. Nesimţindu-se prea la locul lui, Ford încetini puţin pasul să-şi tragă răsuflarea. Rătăci fără ţintă, privind lucrurile din jurul său.

Se uită lung, prin uşa deschisă a unui atelier mecanic, cum doi lucrători sudau ceva. Sculele lor aruncau scântei fioroase, care apoi cădeau cuminţi pe podea. Mai erau încă doi bărbaţi care priveau şi ei, dar, pe măsură ce treceau minutele, aceştia îşi întoarseră privirea spre el şi îl studiară curioşi. Apoi se apropiară de el, zâmbind:

— Hei, Colectivistule, joci cărţi? îl întrebă unul dintre ei.

— Nu, îi răspunse Ford.

— Nu-i nimic, ăsta e un joc uşor.

Îşi deschise haina şi Ford putu să vadă un fel de cutie legată de pieptul său. Avea cuvântul NEBULIZER pictat pe ea, dar când bărbatul apăsă pe un buton, cutia se deschise

ca un sertar. Celălalt bărbat scoase şi el un pachet de cărţi din buzunarul de la spate.

— Uite-le, spuse el, nu ne trebuie decât trei cărţi.

Asul, zecele şi dama de caro. Le vezi? Am să le amestec şi apoi, uite, le pun aici, una după alta. Le aşeză cu faţa în jos, în cutie. Bun! Acum tu trebuie să ghiceşti care e dama. Ce zici, crezi că poţi?

Lui Ford nu îi veni să creadă că putea să existe un joc atât de uşor. Numai trei cărţi? întoarse dama fără să clipească.

— E greu să te păcălească cineva, băiete, îi spuse bărbatul cu cutia. Ai un talent înnăscut, zău aşa. Mai încercăm o dată?

Celălalt începuse deja să amestece cele trei cărţi.

— Da, zise Ford.

— Ai vreun ban? Nu vrei să facem un mic pariu?

— Nu am niciun ban.

— Niciun ban? Asta nu e bine, zise bărbatul cu cutia, pe care o închise imediat. Un băiat atât de norocos ca tine, păcat, ai fi putut câştiga bani buni. Dar cei din Colectiv nu se îmbogăţesc niciodată, nu-i aşa? Muncesc ca robii toată ziua şi la sfârşit nu se aleg cu nimic. Asta am auzit eu, cel puţin.

Ford îl încuviinţă, dând trist din cap. Nu doar Sam, îşi zise el, toată lumea îşi bătea joc de CAM.

— Nu ţi-ai dori ceva mai bun? întrebă bărbatul cu cărţile.

Cu o mişcare abilă, făcu să dispară cărţile şi scoase o placă de texte. Cutia era ruginită şi crăpată, dar ecranul era în stare bună şi pe el străluceau o grămadă de cuvinte mici.

— Ştii ce am aici? Asta te poate face căutător de diamante. Gândeşte-te! Ai putea da lovitura şi ai face într-o singură zi cât pentru o viaţă de muncă în *Long Acres*. Ştiu ce vrei să-mi spui – că nu ai unelte şi că nu ştii ce trebuie să faci. Dar ştii ce *ai* în schimb? Eşti *tânăr*. Eşti în formă bună şi rezişti la vremea de Afară.

— Aşa că uite cum stă treaba: Domnul Agar are sculele şi te poate învăţa ce trebuie să faci; ce nu are el, e

tinereţea ta. Dacă eşti de acord să lucrezi pentru el, îţi va da tot ce ai nevoie. Îl vei plăti după ce descoperi primul mare diamant şi apoi poţi avea propria afacere. Cea mai uşoară cale să devii bogat. Tot ce trebuie să faci e să-ţi pui degetul mare pe acest ecran.

Întinse placa spre Ford.

Ford clipi la vederea ei. Auzise poveşti cu oameni care săpau după diamante roşii în argilă – la urma urmei, Mons Olympus fusese clădit de o femeie care se îmbogăţise exact în felul acesta. Tocmai îşi ducea degetul spre ecran, când auzi o voce în spatele lui:

— Ştii să citeşti, puştiule?

Ford se întoarse. Un Cărăuş îl privea, zâmbind.

— Da, puţin…

— Cară-te, strigă furios bărbatul cu cutia.

— Eu nu ştiu, continuă Cărăuşul, dar, în schimb, cunosc genul ăsta de oameni. Lucrează pentru Uzinele de Oţel Agar. Ştii ce înseamnă dacă îţi pui degetul pe placa aia? Că semnezi un contract, prin care te angajezi, legal, să lucrezi in minele de fier ale lui Agar, timp de 15 ani.

— Ce ştii tu, tâmpitule, strigă bărbatul cu placa, sărind într-o parte.

Ridică o mică bâtă de fier şi o flutură ameninţător înspre Cărăuş. Ochii acestuia sclipiră.

— Cauţi bătaie? întrebă el, încleştându-şi pumnii. Crezi că mă tem de tine, golan de doi bani! Vino încoace!

Bărbatul îşi făcu vânt, încercând să-l lovească, dar Cărăuşul se feri şi îi smulse bâta din mână. Cei doi o luară la fugă, dispărând pe o alee lăturalnică. Cărăuşul rânji când îi văzu fugind şi aruncă bâta departe, pe stradă.

— Răpitorii lui peşte, îi zise el lui Ford. Câţi ani ai, doisprezece? Am un băiat de aceeaşi vârstă cu tine.

— Vă mulţumesc, şopti Ford.

— Nu ai de ce. Totuşi, trebuie să te fereşti de tipii ăştia de la Resurse Umane, amice. Au păcălit o mulţime de băieţi CAM ca tine până acum. Căutători de diamante, pe dracu'! Nimeni în afară de Mama nu se poate îmbogăţi în felul ăsta, spuse Cărăuşul după care căscă şi se întinse. Du-te la cel

mai apropiat post de Securitate şi spune-le ce ţi s-a întâmplat.

— Nu pot, îi răspunse Ford şi, spre ruşinea lui, simţi cum îl apucă tremuratul. Eu… ei… a fost o bătaie şi, ă, tipi de la Securitate au venit şi… ă, a trebuit să mă ascund.

— Eşti în vreun fel de necaz?

Cărăuşul se aplecă şi îl privi pe Ford cu atenţie.

— Bătaie, zici? Băieţii Mamei nu permit astfel de purtări, asta e clar. Ai nevoie de un loc în care să te ascunzi? Poate ar fi mai bine să dispari din oraş pentru o vreme? îi făcu complice cu ochiul lui Ford.

— Da, dacă s-ar putea.

— Vino cu mine, atunci. Ştiu eu un loc foarte sigur.

Fără să mai privească în urmă să verifice dacă Ford îl urma, se întoarse şi plecă. Ford aproape că trebui să fugă după el.

— Nu vă supăraţi, dar cine sunteţi?

Cărăuşul îl privi peste umăr.

— Billy Townsend, îi răspunse. Dar, te rog, nu-mi spune numele tău. E mai bine aşa, ok?

— Ok, spuse Ford, călcându-i pe urme.

Fusese demult cucerit de salvatorul său. Billy era înalt şi solid şi şchiopăta puţin, dar nu părea să-i pese deloc de ce ar fi putut zice lumea despre el. Faţa lui şi părul lung şi barba erau toate roşii, de un roşu care nu putea să apară decât după mulţi ani petrecuţi Afară, de la praful pe care niciun săpun nu l-ar fi putut spăla. Mâinile şi faţa îi erau brăzdate de cicatrici. Pe spatele costumului său spaţial negru, avea scrise nişte cuvinte, cu litere albe, înscrise într-un cerc.

— Ce scrie pe spatele tău? întrebă Ford.

— Scrie *Băieţii şi Fetele Bipolare*, îi răspunse Billy. Pentru că, în fond, cu asta ne şi ocupăm, mergând la ambele poluri după marfă, înţelegi? Şi, desigur, pentru că, măcar jumătate din noi, suntem duşi.

— Cum e în minele de fier?

— Frig, zise Billy, chicotind. Acum, pune-ţi masca pe faţă că pornim. Iat-o şi pe *Frumoasa Evelyn*.

Ieşiră pe uşă şi frigul îi pătrunse până în oase lui Ford. Încercă să tragă aer în piept şi îl urmă pe Billy în hangarul gol. Era hangarul din care plecau încărcăturile de la uzina de gheaţă. Acum era pustiu, dar la docul de încărcare se afla un transportor. Ford îşi recapătă suflul.

Nu văzuse niciodată un transportor de aproape şi acum acesta i se părea mult mai mare decât era în realitate. Lung de şapte metri, părea foarte înalt, pe cauciucurile sale mari şt butucănoase. Învelişul de oţel fusese nou, dar arăta ca o husă jerpelită, din cauza vântului şi a nisipului. La unul din capetele sale se afla o cocoaşă galbenă, cu o mulţime de lentile şi maşinării. Ford presupuse că aceea e, probabil, cabina pilotului. Billy se întinse şi trase de un mâner. Cocoaşa galbenă scoase un fel de fâsâit, se deschise şi o trapă coborî.

— Intră, îi zise Billy. Hai, curaj, urcă. Nimănui nu-i va da prin cap să te caute aici. Mă întorc mai târziu. Fă-te confortabil.

Ford urcă cât de repede putu. Privi în jur în timp ce cocoaşa se închise în spatele lui şi aerul se repezi înăuntru. Îşi scoase masca de pe faţă.

Se afla într-o cămăruţă, în care se aflau două paturi, pe margine. Singura lumină venea dintr-un tavan de sticlă murdară. În camera mică nu se mai afla nimic, decât un fel de dulap, ascuns sub unul dintre paturi şi trei uşi amplasate pe peretele opus. Camera era teribil de comună şi de curată.

Ford deschise prima dintre cele trei uşi şi dădu de cel mai mic WC pe care îl văzuse în viaţa lui. Era atât de mic că nici măcar nu-şi putea da seama cum ar putea să-l folosească. Deschise a doua uşă şi dădu peste o bucătărie la fel de mică, care arăta mai degrabă a cămară, decât a bucătărie. A treia uşă se deschidea către un spaţiu mult mai larg decât primele două. Intră şi se trezi în cabina pilotului.

Timid, parcurse distanţa de la uşă până la consolă. Se uită la panoul cu butoane de deasupra şi la ecranele mari care încercuiau cabina. Acum, acestea erau închise: dar

gândeşte-te cum trebuie să arate când transportorul va porni pe Drumul Marţian!

Pe panoul din faţă era lipită o mică figurină. Era o chestie ieftină, de genul suvenirurilor pe care le văzuse în Piaţa Comerţului. O femeie, aplecată, de parcă ar fi alergat sau ar fi zburat. Sculptorul îi făcuse părul de parcă ar fi fost în bătaia vântului. Femeia rânjea ca o nebună, aşa cum o făceau cam toţi Cercetaşii. Nu avea decât un ochi, din sticlă roşie. Ford se gândi că celălalt ochi îi căzuse. Se aplecă şi îl căută pe podea, dar nu era acolo.

Zâmbi, căci nu era nimeni acolo să-l vadă şi îşi puse mâinile pe volan. „Vruuum”, şopti el şi privi monitorul de parcă ar fi încercat să vadă unde se afla. I se păru un gest destul de copilăresc.

Dar, în fiecare dintre monitoare, propria reflecţie îi zâmbea. Ford nu-şi amintea de când nu mai fusese atât de fericit.

* * *

Cina lui Bill se răcise, deşi mâncase din ea, din când în când, atunci când observa că Mama îl privea. Nu-şi putea lua ochii, însă, de la uşa de la intrare. *Unde era Billy?*

Poate că se băgase într-o bătaie şi Băieţii Mamei îl duseseră la Secţia de Securitate; dacă s-ar fi întâmplat asta, mai devreme sau mai târziu, Mama ar fi venit la el, ar fi tuşit cu subînţeles şi i-ar fi zis ceva de genul: „Tata tocmai a intrat într-o mică belea, dragule, şi cred că cel mai bine ar fi să dormi aici în seara asta, până, hm, până îşi revine. Mâine îi dăm drumul.” De obicei, faţa lui Bill se înroşea ca focul în astfel de situaţii, pentru că ştia foarte bine ce se întâmplase cu el.

Sau poate că Billy dăduse peste vreun cunoscut şi pierduse noţiunea timpului… sau poate că se dusese să bea ceva în alt bar…

Bill era atât de ocupat să-şi imagineze locurile în care tatăl său s-ar fi putut duce, încât aproape că se sperie când îl văzu intrând pe uşă. Înainte ca Billy să-l zărească măcar

şi să înceapă să-şi facă loc spre el, frica din stomacul lui Bill se transformă în mânie.

— Pe unde ai umblat? Trebuia să ne întâlnim aici! îi strigă el.

— Am avut nişte treabă, îi răspunse Billy, vag şi se strecură în separeu.

Îi făcu semn cu mâna Mamei, care îi răspunse, înclinându-şi capul şi trimise pe una dintre fiicele ei, să ia comanda. Bill îl privi suspicios. Nu avea nicio vânătaie pe faţă, nicio zgârietură pe mâini. Deci nu fusese implicat în nicio bătaie. Poate că doar cunoscuse vreo femeie. Bill se mai relaxă puţin la gândul acesta, dar furia încă nu-l părăsise.

Când berea lui Billy ajunse pe masă, Bill îl întrebă:

— Mi-am făcut griji pentru tine. De ce e transmiţătorul tău închis?

— Serios, e închis? Billy îşi verifică transmiţătorul. O, da, ai dreptate, îmi pare rău, amice. Cred că l-am închis, din greşeală, când mi-am scos masca.

Billy luă o înghiţitură de bere. Bill strânse din dinţi. Putea realiza că, din punctul de vedere al lui Billy, incidentul era considerat închis. Fusese doar o greşeală, ok? De ce să ne mai enervăm pentru asta? Nu conta că Bill rămăsese speriat şi singur…

Bill a oftat necăjit şi a dat deoparte cina care se congela.

— Mi-am luat şosete, spuse cu voce tare.

— Ce bine de tine, răspunse Billy absent.

Ridicându-şi paharul pentru a doua gură de bere, atenţia îi fu distrasă de holograma de deasupra barului. Se uită lung la ea. Bill, care-l privise cu atenţie, se întoarse să vadă despre ce era vorba. Era o imagine cu unul dintre Băieţii Mamei, un sergent în uniformă, care se uita drept în cameră şi făcea un fel de anunţ. Dar spusele lui nu puteau fi auzite, căci erau acoperite de râsetele şi ţipetele din local.

Bill îl privi din nou repede pe Billy. De ce îl interesa raportul Poliţiei? Intrase, totuşi, în vreun bucluc? Billy

zâmbea pe sub mustaţă, apoi nu s-a mai abţinut şi a zâmbit cu toată gură. De ce făcea asta?

Bill îşi mută iar privirea spre hologramă, putând să jure că tatăl său avea probleme, dar acum imaginile prezentau doi bărbaţi care se băteau. Niciunul dintre ei nu era Billy. Bill simţi că durerea din stomac i se estompează, căci cei doi bărbaţi erau colonişti CAM, care se loveau încontinuu, în timp ce se rostogoleau pe stradă. Lui Bill nu-i veni să creadă; nu înţelegea cum doi membri ai Colectivului puteau să facă un lucru atât de stupid.

Apoi, apăru un prim-plan cu un băiat slăbănog, cu capul ras – CAM şi el, se gândi Bill. Dădu din umeri şi îşi întoarse privirea de la ecran.

Lui Billy îi fu adusă mâncarea şi el se apucă să o mănânce cu poftă.

— Cred că în seara asta va trebui să o luăm din loc, din nou, spuse el, ca din întâmplare.

— Dar abia am venit aici, îi răspunse Bill, tremurând.

— Păi, ştii..., zise Billy, tăindu-şi o bucată de carne prăjită, pe care o duse la gură şi o mestecă vesel, înainte de a-i răspunde până la capăt. Ştii, există un bonus consistent, în acest moment, pentru CO2, înţelegi? CAM tocmai au recoltat ceva şi cineva a oferit o recompensă destul de frumuşică pentru chestia asta. Aşa că ne-am putea dubla depozitul bancar, dacă fac încă o cursă până la sfârşitul lunii.

Bill nu ştiu ce să răspundă. Era acel gen de lucru care-l uimea la tatăl său totdeauna căci, de obicei, Billy cheltuia tot ce primea, în aceeaşi zi. Bill îl privi cu atenţie, din nou, întrebându-se dacă nu se băgase totuşi în vreo prostie. Dar dădu din umeri încă o dată şi îi zise că totul e ok.

— Hei, Mona, îi făcu semn cu mâna Billy celei mai apropiate dintre fetele Mamei. Se poate şi la pachet, dulceaţă? Crochete din soia şi varză? Şi o sticlă de tărie?

— De ce luăm mâncare la pachet? îl întrebă Bill.

— Păi..., Billy îşi luă o figură nevinovată. Mi-e foarte foame, de aia. O să vreau o gustare mai târziu. Va trebui să conduc toată noaptea.

— Dar azi ai mers doisprezece ore, protestă Bill. Nu ai de gând să mai tragi şi câte un pui de somn?

— Somnul e pentru fraieri, îi răspunse Billy. O să iau un Freddie.

Bill se încruntă. Freddie erau nişte pilule care te ţineau treaz şi în formă câteva zile. Cărăuşii obişnuiau să le ia, căci uneori trebuiau să conducă fără încetare. Era o prostie să le iei tot timpul căci te puteau ucide, dar Billy nu-şi bătea capul cu aşa ceva. Probabil de asta întârziase, să cumpere nişte Freddie. Deci *acolo fusese*.

Se lăsase deja noaptea până ce plecară de la bar şi o porniră la vale. Frigul pătrunsese printre panourile de sticlă; Bill începu să tremure şi termostatul costumului său spaţial se declanşă de la sine putere. Pe străzi încă mai putea zări oameni, deşi nu foarte mulţi. Unele dintre lumini fuseseră stinse. De obicei, în astfel de momente, când nu se grăbeau nicăieri, Bill s-ar fi aflat într-o cadă cu apă fierbinte, aşteptând o noapte în aşternuturi curate şi calde. Gândul acesta îl făcea morocănos şi încercă să-l uite.

— Pune-ţi masca, tată, zise el, fără să se gândească.

Billy îl aprobă, dând din cap şi îşi mută cartonul cu mâncare în cealaltă mână, pentru a-şi putea ridica masca. Ajunseră la *Frumoasa Evelyn*.

Bill sări primul spre cabină. Billy îl prinse de mână şi îl trase înapoi.

— Stai aşa, îi zise şi se întinse să apuce mânerul.

— Hei, puştiule, pune-ţi masca. Intrăm!

— Ce? sări Bill ca ars. Cine e înăuntru?

Billy nu răspunse, dar Bill auzise deja o voce piţigăiată, strigând dinăuntru, *ok*, şi îl văzu pe Billy trăgând trapa şi căţărându-se pe ea. Nu avu nimic de făcut decât să-l urmeze. Trapa se ridică în spatele lor şi uşile se blocară. Bill îşi scoase masca şi văzu un băiat care făcea acelaşi lucru. Se uitară lung, unul la celălalt, clipind.

Billy întinse cartonul cu mâncare.

— Ia amice, mâncare caldă.

— Mulţumesc, răspunse băiatul, pe care Bill îl recunoscu a fi acelaşi cu băiatul CAM din imaginile pe care le urmărise la bar.

— Ce face *ăsta* aici? întrebă el.

— Eh, ştii şi tu, se dă puţin la fund, îi răspunse Billy. A intrat în nişte mici probleme şi trebuie să se ascundă o vreme, până se liniştesc lucrurile. M-am gândit că l-am putea lua cu noi, tura asta. Nu-ţi fă griji!

Acestea fiind spuse, intră în cabina pilotului, se aruncă pe scaunul pilotului şi începu să pornească motoarele.

— Dar, dar… zise Bill.

— S… salut, zise celălalt băiat, fără să-l privească în ochi.

Era mai înalt decât Bill, dar părea mai tânăr, cu ochii săi mari şi urechile ascuţite. Capul ras îl făcea să semene cu un bebeluş.

— Cine eşti? îl întrebă Bill.

— Sunt, ă, ă, ezită el, în momentul în care îl văzu pe Billy intrând, ca o furtună.

— Niciun nume, niciun nume! Cu cât ştiu mai puţin, cu atât nu pot scoate mai multe de la noi.

Billy ieşi, aşa cum intrase, râzând şi strigând. Zgomotul produs de motoare îi acoperi ultimele cuvinte, dacă le-o fi rostit vreodată. Bill îşi strânse pumnii şi făcu un pas înainte, apropiindu-se de Ford şi privindu-l în ochi.

— Ce se întâmplă? Ce a făcut taică-meu?

— Nimic!

Ford se dădu cu un pas înapoi.

— Atunci, ce ai făcut *tu*! Sunt sigur că ai făcut ceva pentru că ai apărut pe holograma publică. Te-am văzut. Te băteai cu cineva!

Ford înghiţi în sec, speriat. Ochii lui deveniră şi mai mari când răspunse:

— Păi, da. Le-am tras vreo câteva tipilor ăia. Vroiau să mă păcălească să lucrez în minele lor de fier. Şi a trebuit să fug, căci dacă Securiştii ăia Nazişti mă prindeau, m-ar fi bătut până la sânge. Aşa am ajuns să mă ascund aici. Cum te cheamă?

— Bill. Eşti un membru CAM, nu-i aşa? De ce vă băteaţi?

— Nu am început eu bătaia, ceilalţi tipi au făcut-o, răspunse Ford.

Privi cartonul cu mâncare, pofticios.

— Miroase bine. Ce drăguţ din partea tatălui tău să-mi aducă şi mie ceva de mâncare. E vreun loc aici unde aş putea să stau jos să mănânc?

— Acolo, îi arătă Bill, dispreţuitor, cabina.

— Mulţumesc. Vrei şi tu? îl întrebă el, timid, întinzându-i cartonul.

— Nu, îi răspunse Bill. Vreau să dorm acum, aşa că e timpul să te cari.

— Ok, spuse Fred, pornind-o spre cabină, mi-a făcut plăcere să te cunosc, Billy.

— Bill, strigă Bill şi îi închise uşa în faţă.

Murmurând ceva în sinea lui, Bill stinse luminile şi se întinse pe pat. Apăsă pe butonul care trebuia să-i umfle salteaua şi aceasta sări în jurul lui, înghesuindu-l spre perete, căci transportorul tocmai o luase din loc. Nu înţelegea de ce se simţea atât de furios, dar, cumva, avea impresia că Ford, băiatul pe care tocmai îl cunoscuse, avea o mare parte de vină pentru starea lui.

Închise ochii şi încercă să adoarmă aşa cum o făcea de obicei, imaginându-se coborând prin Tunel, către *Long Acres*, pas cu pas, spre locurile acelea verzi şi călduroase. Dar, în seara aceea nu-i venea în minte decât imaginea celor doi colonişti CAM de la ştiri, care se băteau ca doi clovni, şi de care toată lumea din magazin râdea.

Ford, cu cina în mână, intră în cabină şi începu să-şi caute un loc. Datorită ecranelor aprinse, avea lumină destulă să mănânce.

— E ok dacă stau şi eu aici? îl întrebă pe Billy, care-i făcu semn cu mâna, prietenos.

— Da, băiete, unde vrei. Nu-ţi fă probleme pentru micul Bill. Aşa e el uneori, mai morocănos.

Ford deschise cutia de carton şi privi înăuntru.

— Aveţi cumva vreo furculiţă? întrebă el.

— Da, trebuie să fie una pe undeva. Vezi în buzunarul scaunului.

Ford deschise cutia din scaun şi găsi o furculiţă de ceramică care părea destul de curată. Îi era prea foame să-i mai pese de amănunte din astea, aşa că începu să înfulece. Nu ştia prea bine ce mânca, dar putea jura că nu mai mâncase niciodată ceva la fel de bun.

În timp ce mânca, privea monitoarele. Unele nu arătau decât nişte numere, care reprezentau datele primite de la motoare şi de la senzorii externi. Patru dintre ele transmiteau imagini de la camerele transportorului, din faţă şi din spate, din stânga şi din dreapta. Transportorul nu avea geamuri transparente – chiar şi Ford ştia că parbrizele de sticlă, de genul celor de pe Pământ, nu ar fi putut face faţă nici măcar de-a lungul unei călătorii mai periculoase printr-o furtună de nisip de-a lungul Drumului Marţian, decât dacă ar fi fost protejate de un scut special, şi la o adică, deşi erau foarte scumpe, nici acestea nu erau foarte sigure în faţa bucăţilor de rocă pe care le-ar fi putut întâlni din întâmplare.

Cel mai tare îl fascina ecranul principal. Prin el putea să privească direct la Drumul Marţian, care se desfăşura la nesfârşit în faţa lor, către orizontul întunecat, luminat doar de stele. Acest aşa-zis drum se desfăşura între două şiruri de munţi, marcate luminos, de-a lungul anilor, de către Cărăuşi, astfel încât să nu-şi bată capul prea mult, când era vorba să ajungă cât mai repede la poli.

Din când în când, Ford zărea câte o imagine sau un număr pe marginea Drumului, încriptate în stânci, şi care păreau luminoase în întunericul de afară.

— Alea sunt..., Ford încercă să-şi aducă aminte lecţiile despre drumurile de pe Pământ. Alea sunt semnele care măsoară kilometrajul sau aşa ceva?

— La ce te referi? La semnele de pe stânci? Nu, alea sunt ca nişte cruci, îi răspunse Billy.

— Ce e aia o cruce?

— Un semn pe care îl laşi în locul în care a murit cineva, îi zise Billy, sau un semn pentru cineva care ar fi trebuit să moară acolo, dar Mama Marte i-a salvat fundul.

Se întinse şi bătu cu degetele în mica statuetă de pe consolă.

Ford nu se grăbi să răspundă. Privi figurina cu atenţie.

— Deci, statueta asta e ca un fel de... e ca Zeiţa Efesienilor?

— Nu, se strâmbă Billy. Nu Mama Marte. Ea a venit de pe Pământ, la fel ca noi toţi şi, ca şi noi, era la fel de nebună. Considera că Marte e un fel de soţ pentru ea. Şi, când a început o furtună foarte puternică, ea a ieşit afară, fără mască şi nu a murit! Marte a luat-o şi transformat-o în aşa fel încât, cumva, ea putea să trăiască Afară. Mă rog, aşa zic oamenii...

— Adică a suferit o transformare genetică? întrebă Ford, privind statueta.

— Cam aşa ceva.

— Dar e moartă acum, nu?

— Păi, aşa ar fi de aşteptat, spuse Billy, privindu-l. Doar că sunt tipi care pot să jure că au văzut-o vie, în vânt. E roşie ca nisipul şi are în loc de un ochi un rubin, şi, dacă te rătăceşti şi vezi o lumină roşie în depărtare, atunci să ştii că ea e. Şi, dacă o urmăreşti, atunci ea te duce acasă în siguranţă. Iar eu, unul, *ştiu* că e adevărat ce se zice pentru că mi s-a întâmplat chiar mie.

— Serios?

Billy ridică mâna, ca şi cum ar fi jurat.

— Nu te mint. S-a întâmplat chiar lângă Staţia Doi-Cinzeci-K. Furtuna era atât de puternică încât smulgea semnele indicatoare de pe marginea drumului şi le arunca în aer înţelegi? Iar *Evelyn* părea ca o pană luată de vânt. În plus, mi s-a stricat şi sistemul de navigaţie. Eram doar eu şi micul Bill şi ne-am trezit atât de departe de drum că habar nu aveam unde suntem şi eram sigur că vom muri amândoi acolo, la mama dracului. Dar am văzut lumina roşie şi m-am gândit că trebuie să fie cineva care ştie unde se află

aşa că am urmărit-o. După o oră lumina a dispărut, iar noi eram chiar la Staţia Doi-Cinzeci-K.

— Uau, zise Ford, întrebându-se ce o fi însemnând Doi-Cinzeci-K.

— Sunt şi alte poveşti despre ea. Tipi care au văzut-o alergând prin furtună şi când îţi apare aşa înseamnă că trebuie să te adăposteşti căci vine Căpşunica.

— Ce e o Căpşunica?

— E un fel de ciclon. O furtună mare, mare de tot, cu nisip şi pietre. Ca un con roşu şi mare care se învârte deasupra solului. Un astfel de ciclon a spulberat primul templu construit de Efesieni şi a distrus jumătate din tunelurile de acces. Nu apar foarte des dar, omule, dădu Billy din cap, când apar, mor o grămadă de oameni. Atunci au murit şi mulţi dintre ai tăi. Nu ai auzit nimic de asta?

— Nu, răspunse Ford. Dar noi nu vorbim despre lucrurile rele, după ce acestea au loc.

— Serios? Billy era uimit.

— Da, pentru că nu ne permitem să ne temem de trecut, spuse Ford ceea ce auzise la fiecare din întâlnirile Consilului la care era dus de ai săi. Căci frica te face slab. Muncind, fără frică, pentru viitor, vom deveni puternici.

Spuse această ultimă replică cu acelaşi ton cu care o zicea şi tatăl lui.

— Hm, zise Billy. Asta nu e o idee chiar aşa de rea. La urma urmei, nu poţi trăi temându-te tot timpul. Asta îi spun şi eu lui Bill.

Ford privi cartonul de mâncare şi fu surprins să vadă că mâncase totul, până la ultima firimitură.

— Dar e bine să asculţi poveşti, continuă el. Sam, fratele meu, are întotdeauna probleme pentru că spune poveşti.

— Aha, spune minciunele?

— Nu, răspunse Ford. Poveşti adevărate. Despre Pământ. El încă îşi aduce aminte cum era pe Pământ. Mi-a spus că totul era foarte frumos acolo. Vrea să se întoarcă pe Pământ.

— Să se întoarcă? Billy îl privi, surprins, pe Ford. Dar copiii nu se pot întoarce acolo. Mă rog, bănuiesc că, de vreme ce era destul de mărişor când a venit încoace, ar putea s-o facă. Dar am auzit că e destul de greu pentru cei care se întorc acolo. Gravitaţia e foarte ridicată.

— Dumneavoastră v-aţi întoarce?

Billy dădu din cap că nu.

— Tot ce-mi amintesc de pe Pământ e interiorul camerelor. Cine are nevoie de aşa ceva? Aici nu-mi zice nimeni ce trebuie să fac, omule. Dacă vreau să plec undeva, plec şi atât, cât de departe şi cât de repede vreau. Pot gândi ce doresc, pot simţi ce doresc, nisipului sau pietrelor nu le pasă. Orizontului nu-i pasă. Vântului nu-i pasă. De aia se cheamă că suntem în *spaţiu*. Nu, nu m-aş întoarce niciodată acolo.

Ford privi monitoarele şi îşi aminti nopţile în care vedea luminile transportoarelor venind sau plecând din oraş. Luminile acelea îl făcuseră, întotdeauna, să-i fie dor de ceva, şi acum înţelese despre ce fusese vorba.

Tânjise după *spaţiu*.

Merseră toată noaptea şi, la un moment dat, poveştile lui Billy despre furtuni, bătăi şi evadări la mustaţă deveniră confuze; în ele apăruseră, cumva, şi Sam şi o cameră albastră plină cu apă. Apoi, dintr-odată, Ford se ridică în şezut şi privi în jurul lui.

— Unde suntem, întrebă el.

Pe monitorul principal nu se vedea decât o întindere imensă şi cenuşie, mărginită de stânci. Drumul ducea către… ce era acolo? Nu putea zări decât nişte umbre îndepărtate.

— Acuşi ajungem la Staţia Cinci-Sute-K, îi răspunse Billy, de deasupra volanului. Vom opri în curând.

— Securitatea poate ajunge până aici?

Billy râse şi dădu din cap.

— Nu-ţi fă griji, băiete. Aici nu există altă lege decât legea lui Marte.

Uşa cabinei se deschise cu putere şi în ea apăru Bill.

— Neaţa, micule Bill.

— Bună dimineaţa, răspunse acesta cu o voce supărată. Nu ai oprit toată noaptea. Nu ai de gând să faci o pauză şi să dormi şi tu puţin?

— Ba da, Cinci-Sute-K, promise Billy. Ce-ai zice să pregăteşti micul dejun?

Bill nu răspunse. Plecă şi, după câteva clipe, Ford simţi căldura din aer, ceea ce însemna că apa aburea. Aproape că-i putea simţi gustul şi îşi dădu seama că îi era îngrozitor de sete. Sări din scaunul său şi se luă după aburi, până în bucătăria minusculă în care Bill pusese o oală cu apă la fiert.

— Faci ceai?

— Mda, răspunse acesta, atent la apa care clocotea.

— Îmi dai şi mie o cană, când e gata?

Bill se încruntă, dar scoase trei ceşti din dulap.

— Obişnuiţi să vă bateţi deseori în Colectiv? întrebă el.

Ford clipi surprins.

— Nu, răspunse el. Nu eu m-am bătut, ci tatăl şi fratele meu. Se urăsc. Dar mama mea nu-i lasă să se bată acasă. Sam l-a anunţat pe tatăl meu că ne părăseşte şi el a luat-o razna. Când au venit cei din Securitate, am fugit.

— Aşa, spuse Bill, mai puţin ostil de data asta. Oricum, a fost o prostie din partea ta. Băieţii Mamei te-ar fi ţinut doar până tatăl tău s-ar fi liniştit. Ai fi fost acasă acum, în siguranţă.

Ford ridică din umeri.

— Şi care e numele tău adevărat?

— Ford.

— Ca tipul din *Ghidul autostopistului galactic*, zâmbi Bill pentru prima dată de când se cunoscuseră.

— Ce e aia?

— O carte pe care o ascult tot timpul. Îl face pe Billy să cânte, zise Bill, fără să mai zâmbească acum.

Ceainicul electric scoase un bip, ceea ce arăta că apa era îndeajuns de fierbinte şi Bill se întoarse şi îl luă de pe foc. Turnă o chestie neagră în trei căni şi luă, dintr-unul din sertarele îngheţate, o bucată de ceva galben, de pe o farfurie. Puse câte o linguriţă din acel ceva în fiecare cană.

— Uau, spuse Ford. Ăsta nu e zahăr.

— E unt, zise Bill, mirat că Ford nu ştia ce e.

Luă o înghiţitură de ceai şi, nevrând să pară pretenţios, Ford bău şi el. Nu era aşa de rău pe cât se aşteptase. De fapt, era chiar gustos. Bill, care-l privise, curios, îi zise:

— Nu ai mai băut niciodată ceai cu unt, nu-i aşa?

Ford dădu din cap că nu.

— Dar voi sunteţi cei care produceţi untul. Ăsta e unt CAM. Ce beţi atunci?

— Păi… fiertură şi ceai cu zahăr, uneori, răspunse Ford, întrebându-se ce importanţă avea ce bea el acasă. Mai luă o gură de ceai. Era din ce în ce mai bun.

— Şi zahărul provine de la sfecla pe care o creşteţi tot voi, nu? continuă Bill.

— Cred că da. Nu m-am gândit niciodată la asta.

— Şi cum e să trăieşti acolo, la voi?

— Cum e? se miră Ford, privindu-l lung.

De ce naiba ar fi fost cineva interesat de *Long Acres*?

— Nu ştiu. Eu mulg vacile şi curăţ grajdurile. Plictisitor, cum să fie?

— Cum să fie *plictisitor*? aproape că strigă Bill. Doar e atât de frumos acolo. Eşti nebun?

— Nu, răspunse Ford, făcând un pas înapoi. Dar, dacă tu crezi că o lopată plină cu bălegar şi gândaci uriaşi e ceva frumos, atunci *tu* eşti nebun!

Billy strigă ceva din cabină şi, după câteva secunde, *Frumoasa Evelyn* se balansă puternic. Amândoi băieţii îşi pierdură echilibrul, se clătinară puţin, uitându-se unul la altul, apoi, îşi reveniră în momentul când nava se opri.

— Am ajuns la Cinci-Sute-K, îşi dădu Bill cu părerea.

Se auzi un alt bip. Se întoarse să tragă sertarul cuptorului, în timp ce Billy intră, clătinându-se.

— Mons Olympus – Cinci-Sute-K într-o singură noapte, chicoti el. Asta da cursă. Unde e ceaiul?

Se înghesuiră toţi trei în spaţiul strâmt, bând ceai şi mâncând o chestie maro, cu cocoloaşe, pe care Ford nu reuşi să o identifice. După aceea, Billy se căţără în patul său, gemând, şi trase de coarda care îi umfla salteaua.

— Frate, acum chiar că-s pregătit să trag un pui de somn. Voi, băieţi, mergeţi în faţă şi staţi de vorbă, în regulă?

— Mă rog, zise Bill, luându-şi minicomputerul şi ieşind.

Billy se făcu că nu a observat privirea dispreţuitoare pe care i-o aruncase fiul său, zâmbi şi îi făcu, somnoros, semn cu mâna lui Ford. Ford îi zâmbi şi el, dar zâmbetul îi pieri, după ce ieşi, închizând uşa după el. Se duse după Bill, care, decisese el în sinea lui, era un tip urâcios, de genul ştie-tot.

Bill se aşezase într-un colţ, privind, concentrat, monitorul minicomputerului. Îşi pusese pe urechi o pereche de căşti şi asculta ceva, destul de tare. Îl ignoră pe Ford, care stătea în faţa monitorului principal, privindu-l, cu o expresie de zăpăceală pe faţă.

— Asta e Staţia? întrebă el, uitând că Bill nu putea să-l audă.

Se aşteptase la un dom, dar tot ce putea vedea era o întindere imensă, la marginea Drumului, încercuită de stânci albe.

Bill nu-i răspunse. Ford îl privi înciudat. Studie butoanele de pe trapa de ieşire. Când reuşi să-l descopere pe cel de deschidere, îşi trase masca pe faţă. Apoi se aplecă spre Bill şi-l lovi, uşor, în umăr.

— Pune-ţi masca, eu ies afară, strigă el.

Bill îşi puse masca înainte de a termina Ford de vorbit şi putu să-i vadă ochii măriţi de frică, în timp ce apăsa butonul de deschidere a trapei. Se întoarse şi sări în aerul îngheţat de afară.

Se lovi de pământ mai tare decât se aşteptase şi aproape căzu. Înghiţind în sec şi frecându-şi braţele de frig, privi uimit împrejurimile întunecate.

Nu exista niciun fel de tavan sau de ziduri. În jur nu mai exista nimic în afara transportorului, atât cât putea vedea el, şi întinderea nesfârşită, străjuită de cerul la fel de nesfârşit, de un albastru foarte rece, cum nu mai văzuse niciodată. În rest, doar nisip roşu şi stânci. Se rotea căutând un dom sau tunele de acces, dar, în orice direcţie s-ar fi

uitat, nu se zărea nimic altceva în afara întinderii nesfârşite de nisip şi roci.

Şi, brusc, la orizont apăru o lumină roşie, roşie ca sângele sau ca un rubin şi atât de strălucitoare că aproape îl orbi. Se întrebă, pentru o clipă, dacă nu cumva era ochiul de rubin al Mamei Marte. Umbre lungi, purpurii apărură lângă stânci şi se întinseră până la ghetele lui. Îşi dădu seama că tocmai asista la răsăritul soarelui.

Deci aici veneau luminile acelea, îşi zise, *din nopţile în care le priveam dispărând în întuneric. Veneau aici. Acesta e locul cel mai frumos pe care l-am văzut vreodată.*

Ajunsese în locul pe care îl visase toată viaţa.

Dar frigul îi intrase până în oase şi realiză că, dacă avea să mai stea acolo visând, avea să îngheţe, ca o statuie, în picioare. Se repezi la cea mai apropiată stâncă, încercând să-şi desfacă fermoarul de la pantaloni.

Cineva îl prinse de umăr şi îl roti.

— Tâmpitule, îi strigă Bill. Nu ştii ce se întâmplă dacă încerci să te pişi aici?

După spaima care se citea pe faţa lui Bill, chiar şi cu masca pusă, Ford înţelese că trebuie să se întoarcă la navă cât mai repede posibil.

După ce ajunseră în navă şi sigilară trapa şi după ce Bill termină de ţipat la el, Ford se aşeză, tremurând violent, nu doar din cauza frigului.

— Vrei să spui că fierbe şi după aia explodează? întrebă el.

— Nu pot să cred că eşti chiar aşa de prost, îi răspunse Bill, neîncrezător.

— De unde vroiai să ştiu? Nu am mai fost niciodată Afară! Acasă folosim canalele de irigaţie…

— Aici nu e *Long Acres*, tăntălăule! Aici e mama dracului şi e al dracului de frig şi poţi să mori în două secunde, ne-am înţeles?

— Dar unde vă faceţi nevoile?

— La toaletă! Unde altundeva?

— Dar nu am vrut să-l trezesc pe tatăl tău.

— Nu ai să-l trezeşti, crede-mă, îl asigură Bill.

Roşu de ruşine, Ford se duse la WC şi, după câteva încercări nereuşite, înţelese cum funcţiona acesta. Billy sforăia nepăsător. Se întoarse în cabina din faţă, închise uşa şi spuse:

— Şi… ă, ă, unde se poate face o baie *aici*?

Bill care îşi deschisese computerul din nou, nu ridică ochii când răspunse:

— La Bar, în oraş.

— Nu, am vrut să spun, unde vă spălaţi?

În sfârşit, Bill ridică privirea. Părea perplex.

— Ce tot vorbeşti acolo? Nimeni nu se spală aici.

— Adică vrei să spui că vă spălaţi doar când sunteţi în oraş?

Fu rândul lui Bill să se înroşească de jenă.

— Da.

Ford încercă să nu-şi arate dispreţul, dar nu se pricepea prea bine să-şi ascundă sentimentele.

— Deci nu o să pot să mă spăl până ne întoarcem?

— Nu, nu o să poţi. Bănuiesc, că voi, cei din *Long Acres*, vă spălaţi în fiecare zi, nu? îi răspunse Bill, furios.

Ford dădu din cap că da.

— Trebuie. Miroase urât dacă nu o facem. Pentru că trebuie să lucrăm cu… ă, ă, bălegar şi alge şi la uzina de metan şi… lucrăm mult şi transpirăm din greu. De aceea ne radem şi ne spălăm în fiecare zi, înţelegi?

— De asta voi cei din CAM nu aveţi păr pe cap?

— Da, îi răspunse Ford. În plus, tatăl meu spune că păr pe cap înseamnă vanitate. Înseamnă să te dai mare, să vrei să ieşi în evidenţă.

— Ştiu ce înseamnă „vanitate”, îi răspunse Bill.

După un moment de tăcere, continuă.

— Ei bine, aici nu o să transpiri prea mult. Mai degrabă, ai să îngheţi. Aşa că va trebui să te înveţi cu gândul că nu o să te speli până nu ajungem înapoi în oraş. Nu o să dureze decât două săptămâni.

Două săptămâni? Ford se gândi la ce vor spune mama şi tatăl său când se va întoarce la ei, după atâta timp. Gura i se uscă, iar inima începu să-i bată mai repede. Încercă,

disperat, să găsească o minciună plauzibilă, care să-l scoată din necazuri. Să zică oare că a fost răpit? În fond, era cât pe ce să se întâmple una ca asta. Răpit şi dus să lucreze în minele de fier de unde, cumva, a reuşit să evadeze…

Bill lucra ceva la minicomputerul său, iar Ford tot mai căuta o minciună care să poată fi crezută, cât de cât. Poveştile sale deveneau din ce în ce mai aventuroase şi mai elaborate, şi, desigur, mai greu de crezut. Încetul cu încetul uită de ce le inventase şi începu să viseze cu ochii deschişi. Ce-ar fi oare dacă nu s-ar mai întoarce deloc, la urma urmei?

Sam plecase deja. Sam era deştept şi amuzant şi curajos şi părăsea Colectivul pentru o nouă viaţă. De ce nu ar fi căutat şi Ford să-şi croiască o nouă viaţă? Ce-ar fi dacă ar fi devenit Cărăuş, ca Billy, şi şi-ar fi trăit restul vieţii aici, unde lumea nu avea sfârşit? Blatchford, băiatul CAM, ar fi dispărut şi ar fi rămas doar Ford, Ford cel independent şi LIBER.

* * *

Le luă o săptămână ca să ajungă la Depozitul de Sud. Ford se bucură de fiecare clipă petrecută pe navă, se obişnuise până şi cu ideea că nu avea să se spele timp de două săptămâni. Majoritatea timpului şi-o petrecea cu Billy, în cabina pilotului, în timp ce Bill se arăta pe acolo foarte rar. Billy îi povestea tot felul de întâmplări, care de care mai interesante şi îl învăţă manevrele de bază, pentru a conduce transportorul; era mai dificil decât să conduci un tractor, dar nu chiar atât de greu pe cât se aşteptase Ford.

— Uită-te la tine, se distra Billy, cum o conduci tu pe *Evelyn*! Eşti un copil puternic, pentru vârsta ta, vreau să zic. Micu’ Bill nu ştie să conducă deloc.

— Sunt un navigator de zece ori mai bun ca tine! strigă Bill din spate, cu glasul plin de furie.

— De fapt, să ştii că este, spuse Billy. Cel mai bun navigator pe care l-am văzut vreodată. Dacă vreodată te rătăceşti în furtună, e bine să-l ai pe micu’ Bill lângă tine.

Se uită grijuliu în spate, să vadă dacă Bill îl urmărea, şi apoi deschise repede fermoarul unui buzunar, din care scoase o sticluţă şi două pastiluţe roşii, pe care le aruncă expert în gură.

— Ce-s alea? întrebă Ford.

— Întăritoare Freddy, răspunse Billy în şoaptă. Te ajută să rămâi treaz, iar eu tocmai mă pregătesc de tura de noapte. O să stabilim un nou record de viteză până la Depozit, băiete.

— Dar nu trebuie să ne grăbim chiar aşa de tare, spuse Ford.

— Ba da, trebuie, îi răspunse Billy, şi, pentru prima oară de când îl cunoscuse, păru puţin încurcat. Distracţia e distracţie, dar ai tăi sunt probabil foarte îngrijoraţi şi se întreabă probabil ce s-a întâmplat cu tine, nu crezi? Nu zic, a fost o idee bună să dispari o vreme şi să te ascunzi de Băieţii Mamei, dar nu vrei să creadă că ai murit, nu-i aşa?

— Nu, bănuiesc că nu, spuse Ford.

Privi trist prin monitor la lumea nesfârşită din faţa lui. La gândul că trebuia să se întoarcă acasă, în întunericul mirositor al grajdurilor şi în mizeria de acolo, îl apuca disperarea.

Depozitul de Sud începu să apară, în sfârşit, în faţa lor, o ridicătură de gheaţă, deasupra câmpiei. La început, Ford fu puţin dezmăgit, se aşteptase la un munte alb şi strălucitor, dar Billy îi spuse că gheţarul era acoperit de praful roşu, adus de furtunile de nisip. Pe măsură ce orele treceau şi se apropiau din ce în ce mai mult, Ford zări un fel de ceaţă albă, din mijlocul căreia se ridica gheţarul, ca o insulă. Mai târziu, apărură alte două astfel de insule, mai mici, câte una de fiecare parte a drumului.

— Uite-i pe Jack şi Jim, strigă Billy. Când îi vezi, să ştii că aproape am ajuns.

Ford privi ridicăturile cu interes. Când se apropiară de ele, izbucni în râs, căci arătau ca doi uriaşi cu barbă. Unul dintre ei stătea în picioare, cu ochii goi privind în zare şi ţinând ceva ce semăna cu o cană, lipită de stomac. Celălalt

stătea parcă aşezat pe spate, cu mâinile împreunate pe piept.

— Cum au ajuns aici? întrebă el, încântat.

— S-au desprins din gheţar, îi răspunse Bill, care venise din spate să-i privească şi el.

— Nu, nu! Trebuie să-i spunem şi lui povestea, strigă Billy, vesel. Ascultă aici: Jack şi Jim au fost doi Cărăuşi, care au venit aici din Australia. Lor le plăcea berea rece. *Rece de tot!*

— Aşa că se duc la Bar şi Mama le zice: *Bine aţi venit, dragii mei, hai să vă înveseliţi puţin, ce-aţi zice de nişte bere fierbinte, nu costă mult, dragii mei.* Dar şi lui Jim şi lui Jack le plăcea berea rece. Berea foarte rece! Aşa că unul dintre ei îi zice celuilalt, ca de la frate la frate, trebuie să fie vreun loc pe aici unde un australian poate bea ceva rece, dacă îi place berea rece. Foarte *rece*. Îşi cumpără ei un butoi de bere şi dă-i, cu toată viteza înainte, spre Pol, la Pol unde e frumos şi frig. Aici fac o gaură în gheaţă şi îşi pun butoiul de bere acolo, până ce berea se face rece, foarte rece. Şi beau şi beau, un rând şi încă un rând până se fac praf şi pulbere şi uită unde se află. Şi, astfel la rândul lor, devin şi ei reci, foarte reci. Aşa au rămas ei aici până în ziua de azi, iar morala la poveste e: nu muri în felul acesta. Căci ceea ce e bun pentru unul, e rău pentru altul, căci aici e rece, *foarte rece*!

Billy râse ca nebunul, lovind cu pumnul în consolă. Bill îşi dădu ochii peste cap.

— Nu-s decât două bucăţi de gheaţă, spuse el.

— Parcă îţi plăcea cântecul despre ei, îi răspunse Billy, făcând-o pe supăratul.

— Da, când aveam trei ani, poate, zise Bill, întorcându-se şi plecând în spate. Mai bine i-ai da şi lui un costum spaţial. Unul de al tău, ale mele sunt prea mici.

— Obişnuia să-mi cânte cântecul acela, îi spuse Billy lui Ford, cu o privire jucăuşă.

Ajunseră la Depozitul de Sud şi, încă o dată, Ford se aşteptă să zărească vreo clădire. Nu era nimic nici acolo,

doar o adunătură de stânci. Privi spre Billy, care îl ajută să intre în costum.

— E frig afară? îl întrebă.

— Tu ce crezi? îi răspunse Bill, care apăruse cu trei căşti în mână. Eşti la Polul Sud, nătărăule.

— Ei, hai, de unde vrei să ştie, doar nu a fost niciodată aici, interveni Billy, care făcea ultimele ajustări la costumul lui Ford. E bine aşa?

— Cred că da – uau, strigă Ford, căci în momentul în care fermoarele fuseseră închise ermetic, costumul începu să se umfle, înfăşurându-se în jurul lui, şi, deşi era cald în el, avu o senzaţie ciudată, neplăcută. Ce face?

— Se programează singur pentru a te cunoaşte mai bine, îi explică Billy, luând o cască de la Bill. Aşa o să te poată ţine în viaţă, înţelegi? Pur şi simplu îşi montează nişte senzori, dar nu-ţi fă griji, nici nu ai să-i simţi. Dacă se întâmplă ceva, va începe să semnalizeze, sunt nişte leduri roşii pe el, care-ţi vor da de ştire dacă ceva nu e în regulă.

— Ca acela? întrebă Ford arătând cu degetul unul dintre ledurile de pe costumul lui Billy.

Billy se uită la el.

— A, nu, ăla trebuie să fiu vreun scurt-circuit sau aşa ceva. În ultima vreme clipeşte tot timpul, deşi nu are de ce.

— Sunt oameni care, atunci când costumele li se defectează, le duc la reparat, interveni Bill, punându-şi casca pe cap. E doar o idee, tată. Sper că nu e prea radicală pentru tine.

În timp ce Billy îl ajuta să-şi închidă casca, Ford îl privi pe Bill şi se gândi: *Eşti un ticălos mic şi rău! Aş da orice să am şi eu un tată ca Billy!*

Dar când ieşiră afară, uită de Bill şi chiar şi de Billy. Nici măcar nu simţi frigul, deşi aproape că-i tăiase respiraţia, dar costumul pornise deja termostatul. Nu-l interesa decât Depozitul de Sud.

Erau înconjuraţi, din trei părţi, de nişte pereţi înalţi, albi ca norii şi străbătuţi de straturi verzi şi albastre, albastre, albastre, abrupţi şi cu găuri mari în ei. Sub picioarele lui era un amestec de pietre sparte sau zdrobite, pietriş de

mărimea unor boabe de mazăre şi bucăţi de gheaţă amestecată cu un praf cenuşiu. Gleznele îi erau învăluite într-o ceaţă albă.

Din loc în loc pereţii fuseseră scobiţi şi acoperiţi cu diverse inscripţii: *Cărăuşii sunt cei mai tari* sau *Barsoom Bruce a ajuns aici cu bine* sau alta care zicea doar *Mulţumesc, Mama Marte*, deasupra unei nişe în care cineva lăsase o statuetă mică la fel cu cea din cabina lui Billy. Erau şi desene sculptate în gheaţă, în partea unde aceasta avea culoarea verde. Pe Ford îl impresionă cel mai mult unul care reprezenta un uriaş cu patru braţe şi mustăţi.

Auzi cum în spatele lui Bill şi Billy deschiseră o trapă laterală a transportorului şi cum scoteau ceva din el. Se întoarse şi văzu ceva între ei. Billy ţinea un fierăstrău cu laser şi, imediat, auzi un zgomot, ceea ce însemna că-l pornise.

— În regulă, strigă Billy, cu vocea subţiată de microfonul prin care vorbea, hai să tăiem nişte gheaţă!

Se duse la cel mai apropiat zid, îndreptă laserul spre el şi dispăru într-un nor de pulbere albă. După câteva clipe, o bucată uriaşă de gheaţă căzu cu zgomot şi se rostogoli la picioarele lui Bill. Acesta o ridică şi imediat sosi şi un al doilea bloc.

— Ia-l tu pe ăla, îi spuse el lui Ford. Dacă nu începem să le încărcăm, tata va fi îngropat în gheaţă până la gât.

Ford îl ascultă şi, cu bucata de gheaţă în mână, îl urmă în spatele transportorului, unde fusese coborâtă un fel de rampă mobilă. Ford îl văzu pe Bill aruncând blocul de gheaţă pe ea. Acesta începu să urce încet către un fel de intrând care înghiţi blocul de gheaţă cu un scrâşnet, aruncând înapoi un curcubeu de mici bucăţele de gheaţă şi de vapori, care străluceau în lumina soarelui. Fascinat, Ford puse bucata lui de gheaţă pe rampă şi urmări procesul din nou.

— Ce se întâmplă?

— Facem conuri de zăpadă, din dioxid de carbon, ce crezi că se întâmplă? îi răspunse Bill. Le ducem la Baza Colonială şi le-o vindem celor de la CAM.

— Serios? întrebă Ford, şi mai uimit. Şi la ce ne trebuie nouă aşa ceva?

— ALO, la formarea pământului, îţi aminteşti, îi răspunse Bill. Pentru a face Marte la fel de verde ca şi Pământul? Ce naiba vă învaţă pe voi CAM acolo?

Se întoarse şi o luă spre partea cealaltă a transportorului şi Ford îi calcă pe urme gândindu-se: *Nu cred că ţi-ai mai ţine nasul ăla aşa de sus dacă ţi-aş trage un cap în el!*

Dar nu spuse nimic şi timp de o oră lucrară în continuu, ca nişte roboţi, cărând blocurile de gheaţă la rampa din spate. Rezervorul era aproape plin, când auziră fierăstrăul cu laser oprindu-se.

— Nu e de ajuns, tată, strigă Bill, dar nu primi niciun răspuns.

Se întoarse şi o luă la fugă spre locul unde era tatăl său. Ford ieşi şi el din spatele transportorului şi îl văzu pe Bill, îngenuncheat lângă Billy, care căzuse şi zăcea, acoperit de ceaţa albă de deasupra solului.

Ford simţi că nu mai poate respira şi fugi spre ei. Întreaga parte din faţă a costumului lui Billy strălucea, de la ledurile care se aprinseseră, semnalând că ceva nu e în regulă. Bill stătea aplecat peste tatăl său, încercând să împrăştie ceaţa cu mâna, pentru a citi informaţiile de pe panoul de comandă al costumului. Ford îngenunche şi el şi văzu faţa speriată a lui Bill, cu ochii mari şi goi.

— Ce a păţit?

— A avut un atac, îi răspunse Bill, pe un ton scăzut.

— Ce e ăla?

— E atunci când vasele de sânge explodează. Li se întâmplă mai ales celor care ies Afară destul de des.

Bill îşi puse mâna pe pieptul tatălui său. Simţi ceva în unul dintre buzunare, îl deschise şi scoase cutia de energizante Freddie. După ce o privi lung pentru câteva momente, faţa i se strâmbă de furie. Aruncă cutia într-unui din pereţii de gheaţă. Aceasta se deschise din cauza şocului şi micile pastile roşii se împrăştiară peste tot, ca nişte picături de sânge.

— Eram sigur! Eram sigur că va face asta! Eram sigur că aşa se va întâmpla până la urmă! strigă el.

Lui Ford îi veni să plângă, dar se abţinu şi întrebă:

— O să moară?

— Tu ce zici? îi răspunse Bill. Suntem la Polul Sud, la mama dracului, la o săptămână distanţă de spital.

— Dar, dar nu am putea să-l ţinem în viaţă până ne întoarcem acolo?

Bill se întoarse spre Ford şi o parte din furia incandescentă din ochi i se mai topi.

— Am putea încerca, răspunse el. Costumul îşi face cât de cât treaba. Cred că avem şi o trusă medicală. Dar ce nu ştii tu e că creierul lui se transformă într-o legumă acum.

— Poate că nu. Te rog, hai să încercăm.

— Va muri oricum, spuse Bill, dar îl apucă pe Billy de braţe şi încercă să-l ridice.

Ford veni şi îi luă locul, ridicându-l pe Billy fără prea mare efort; Bill îl apucă de picioare şi, astfel, îl cărară în cabina lui.

Acolo îl aşezară pe pat, iar Bill începu să caute, prin sertare, trusa de prim ajutor. Scoase trei pungi de plastic, sigilate, care conţineau un lichid colorat şi aveau nişte tuburi ieşind din ele. Înfipse tuburile în braţul lui Billy şi le legă de tavanul de deasupra patului lui Billy.

— Nu ar trebui să-i scoatem casca? întrebă Ford.

Bill dădu din cap că nu, fără să zică nimic. Apoi se întoarse şi ieşi din cabină. Ford îl mai privi o dată pe Billy, aşa cum zăcea cu luminiţele sclipindu-i pe piept şi cu ochii holbaţi, dar morţi, şi se duse după Bill.

— Şi acum ce facem?

— Trebuie să luăm laserul. Nu ne permitem să-l pierdem. Costă cât o lună de muncă.

Transportorul era mult mai greu de manevrat acum, aproape plin cu gheaţă, decât fusese la venire, când Billy îl lăsase să-l piloteze. Ford avu nevoie de toată forţa de care dispunea pentru a-l întoarce şi a-l aduce pe Drum şi, chiar şi aşa, consola bipui de câteva ori, în semn de avertisment, când trecură pe lângă Jim şi Jack, căci Ford era cât pe ce

să-l doboare pe unul din giganţi. În cele din urmă reuşi să iasă la drum drept şi să prindă puţină viteză.

— Chiar nu putem trimite un semnal SOS sau ceva de genul ăsta? îl întrebă pe Bill.

Bill stătea ghemuit în cealaltă parte a cabinei, privind cu atenţie monitoarele.

— Nu o să ne audă nimeni, îi răspunse el, cu amărăciune, între noi şi Mons Olympus e jumătate de planetă. Ai observat vreun releu când veneam încoace?

— Nu.

— Asta pentru că nici nu există vreunul. De ce ar construi Areco aşa ceva? Nimeni nu vine pe aici, în afară de Cărăuşi şi cui crezi că îi pasă dacă moare un Cărăuş? Noi ne ocupăm cu treaba asta pentru că nimeni altcineva nu vrea să o facă, căci e prea periculos. Dar Cărăuşii sunt nişte idioţi: *lor* nu le pasă dacă mor sau nu!

— Nu sunt idioţi, sunt curajoşi! spuse Ford.

Bill îl privi cu dispreţ. Niciunul dintre ei nu mai zise nimic multă vreme după aceea.

Până vorbiră din nou, începu să se întunece. Pe Ford îl durea fiecare muşchi din corp din cauza efortului pe care trebuia să-l facă pentru a ţine transportorul pe drum. Apropierea nopţii nu i se păru atât de înfricoşătoare pe cât se aşteptase, căci, pe parcursul a câteva mile, cineva plantase pe stâncile de pe margine nişte semne reflectorizante, care se aprindeau la lumina puternică a farurilor transportorului. Dar *Evelyn* avea tendinţa să o ia spre stânga şi Ford începu să se întrebe dacă nu se stricase cumva sistemul de navigaţie, până când observă nişte nori de nisip dansând în faţa lui, pe drum, ca nişte fantome.

— Cred că începe să bată vântul, spuse el.

— Crezi, geniule? răspunse Bill, arătându-i un punct pe consolă.

— Ce înseamnă aia?

— Înseamnă că ne îndreptăm direct spre o furtună, îi zise Bill, şi, imediat auziră un sunet de alarmă, la una din pompele din spate. Bill se repezi într-acolo; Ford continuă

să ţină transportorul pe drum. *Te rog, fă ca Billy să nu moară! Te rog, Mamă Marte, dacă eşti pe aici, ajută-ne!*

Bill se întoarse şi se aşeză pe scaunul său.

— Scade presiunea aerului. Costumul spaţial a trebuit fixat.

— De ce scade presiunea aerului?

Bill răspunse obosit.

— Căci va fi o furtună a naibii de puternică. Cel mai bine ar fi să tragi pe dreapta şi să încercăm să ne fixăm undeva, la adăpost.

— Dar trebuie să-l ducem pe tatăl tău la spital!

— Crezi că poţi să conduci o săptămână întreagă fără să dormi? îi răspunse Bill. Nu mai avem niciun energizant Freddie acum. Trebuie să ne adăpostim de furtună, indiferent ce s-ar întâmpla. Cinci-Cinzeci-K e destul de aproape de aici, poate vom reuşi să ajungem măcar până acolo.

Staţia era de fapt la doisprezece kilometri distanţă, iar întunericul începea să devină din ce în ce mai des. Ford auzea urletele furioase ale vântului. Îşi aminti de una din poveştile pe care i le spusese Billy, despre oamenii care văzuseră Cărăuşi morţi, la lumina farurilor, stafii care cereau ajutor şi care muriseră în urma unor accidente de demult. Vârtejurile de nisip arătau, într-adevăr, ca nişte siluete cu părul lung, dansând sau sărind în faţa transportorului şi păreau că fac semne cu mâna. Fu recunoscător când, în cele din urmă, semicercul de roci care forma Staţia Cinci-Cinzeci-K apăru în lumina farurilor şi până şi nava păru bucuroasă că poate ieşi de pe drum.

Bill declanşă sistemul de ancorare şi *Frumoasa Evelyn* se clătină puţin şi se opri brusc, de parcă s-ar fi aşezat pe un scaun. Ford opri alimentarea; motoarele tăcură. Stăteau amândoi, unul lângă altul, în liniştea care umplu cabina, dar care nu dură prea mult, căci urletele vântului şi nisipul şi bucăţile mici de pietriş care se loveau de navă îi luară locul curând. Dacă ar fi auzit vreodată sunetul ploii, ar fi putut jura că plouă.

— Şi acum ce facem? întrebă Ford.

— Aşteptăm, îi răspunse Bill.

Se duseră în spate să vadă ce făcea Billy – nicio schimbare – şi încălziră nişte mâncare îngheţată, pe care o mâncară în tăcere, fără măcar să-şi dea seama ce anume era. Apoi se întoarseră în cabină şi se aşezară, fiecare în colţul lui.

— Deci chiar suntem pe cont propriu? spuse Ford, după o vreme. Areco nu va trimite Securitatea după noi, nu-i aşa?

— Areco nu-i trimite nicăieri pe Băieţii Mamei, îi răspunse Bill, privind întunericul de afară. Ei sunt plătiţi de Mama.

— Dar cine e, de fapt, această Mamă?

— Femeia care a dat peste diamante şi s-a îmbogăţit, zise Bill. Şi care a cumpărat Mons Olympus şi despre care toată lumea a crezut că e nebună, căci acolo nu era decât un vulcan şi nu puteai creşte nimic. Doar că ea a fost îndeajuns de deşteaptă să sape în magma vulcanului şi să construiască o centrală electrică. Apoi, a închiriat mare parte din oraş unor oameni de pe Pământ şi aşa se face că Mons Olympus produce mai mulţi bani decât Areco şi CAM la un loc.

— Dar CAM nu are nevoie de bani, spuse Ford. Noi trebuie să transformăm Marte într-un paradis. Prin contract, Areco ne va da Marte în stăpânire, în momentul în care îl vom fi transformat în ceea ce ne dorim, adică într-un paradis.

— Oricum, pun pariu că Areco nu o să trimită pe nimeni după noi, să ne salveze, îi răspunse Bill. Nimeni nu vine aici, să caute un Cărăuş rătăcit, decât, poate, tot un Cărăuş. Iar ideea lor de a-l ajuta pe tatăl meu e să-i facă o înmormântare fastuoasă şi să se îmbete ca porcii după aceea.

— Of, răbufni Ford şi Bill îl privi cu curiozitate.

— Dar oamenii din CAM au grijă unii de alţii, nu-i aşa?

— Mda, răspunse Ford, nu foarte convingător. Întotdeauna există cineva care are grijă de tine. Se găseşte întotdeauna cineva care să-ţi arate că ai spus sau ai făcut

ceva greşit. Întâlnirile Consiliului durează la nesfârşit, ore întregi, în care toată lumea se opune şi spune aceleaşi lucruri. Bla, bla, bla. *Urăsc* locul acela!

Strigă, mirându-se până şi el de intensitatea sentimentelor sale.

— Şi cum ar trebui să fie Marte când va deveni un paradis?

— Păi va fi… nu va mai exista corupţie sau opresiune. Sau chestii din astea. Se zice că apa va cădea din cer şi că nimeni nu va mai trebui să poarte mască.

Ford se apleca şi îşi sprijini capul în coate.

— Eu obişnuiam să cred că va fi plin de lumini…

— Oamenii vor fi mai în siguranţă dacă, într-adevăr, Marte ar putea fi schimbat aşa cum zici tu, spuse Bill, pe un ton gânditor. Ar apărea o nouă Terra, un alt Pământ. S-ar duce naibii toate spaţiile astea imense şi pustii.

— *Mie* îmi plac spaţiile imense, spuse Ford. De ce trebuie ca Marte să fie la fel cu Pământul? De ce nu pot rămâne lucrurile aşa cum sunt?

— Îţi *place* asta? îi arătă Bill cu mâna monitorul pe care nu se vedeau decât norii de nisip. Dacă da, nu ai decât, du-te acolo. Eu, unul, urăsc locurile astea. Tone de nisip şi roci care abia aşteaptă să ne ucidă şi asta se întâmplă de când mă ştiu. Iar pentru tatăl meu asta nu e decât o distracţie în plus. Deşi, dacă te uiţi acum la el, nu pare să se distreze prea mult, nu-i aşa? Ştii ce mi se pare cu adevărat nebunesc? Sunt sigur că dacă el moare şi scăpăm cu viaţă de aici, mie, unul, îmi va fi mult mai bine fără el!

— Taci din gură, nu mai vorbi aşa, îi strigă Ford.

— Dar ăsta e adevărul, răspunse Bill, părând că abia acum realizează lucrul acesta. Mi-ar fi mult mai bine. Aş putea vinde transportorul şi, în plus, tata cotizează lunar nişte bani la Clubul Cărăuşilor, deci ar trebui să mai primesc nişte bani şi de acolo şi, astfel, aş putea să-mi permit o şcoală *bună*. Poate chiar să merg la Universitate. Aş putea obţine tot ce mi-am dorit vreodată şi nu ar trebui să mai calc în pustietatea asta niciodată.

— Cum poţi vorbi aşa? urlă Ford. Porc egoist! Vorbeşti de tatăl tău care e pe moarte! Nu-ţi pasă de el deloc, nu-i aşa? Tatăl tău e cel mai curajos om pe care l-am cunoscut vreodată!

— S-a sinucis, cu toate că l-am avertizat că aşa o s-o sfârşească. A fost un prost, îi răspunse Bill.

— Nici măcar nu e mort încă, spuse Ford şi, furios, sări să-l lovească.

Bill se feri într-o parte şi îi trase un pumn. Ford căzu, dar se ridică în genunchi şi veni spre el, încercând să-l înghesuie în scaun. Bill îl împinse din nou, şi-l lovi, mai tare de data asta, o dată şi încă o dată, până când Ford se apropie atât de mult încât nu mai avea spaţiu să-şi mişte braţele. Gâfâind furios, Ford lovi şi el cât de tare putu, dar Bill, deşi mai mic de statură, era un bătăuş mult mai priceput decât el.

Când, în sfârşit, obosiră să se mai lupte, amândoi aveau nasurile însângerate, iar unul din ochii lui Ford începuse deja să se învineţească. Înjurând, cei doi băieţi se târâră, fiecare în colţul lui şi se priviră, duşmănos, până când şuieratul vântului şi răpăitul monoton al pietrelor care se loveau de blindaj îi adormi.

* * *

Când se treziră după câteva ore, linişea era nefirească.

Ford gemu, pe de o parte pentru că-l durea faţa, iar, pe de altă parte, pentru că-i înţepenise gâtul, căci dormise ghemuit în fotoliul său. Se ridică şi se uită chiorâş în jur.

Îşi dădu seama că nu se mai auzea nimic. Privi monitoarele şi văzu că ecranele acestora erau negre. Speriat, se aplecă deasupra lui Bill şi începu să tragă de el. Bill se trezi imediat, holbându-se, speriat, în jur.

— A căzut curentul, îi spuse Ford.

— Imposibil, am fi fost morţi deja, îi răspunse Bill.

Apăsă câteva butoane de pe consolă şi privi, cu atenţie, cifrele de pe ecran. Apoi verifică monitoarele.

— Ce e aia?

Ford îi arătă ceva pe ecran, exact în spatele transportorului. Avea forma unui triunghi cenuşiu, dar luminos, şi se mişca, încet, dintr-o parte în alta, exact ca şi…

— Nisip, îi răspunse Bill. Suntem îngropaţi în nisip. Deasupra noastră s-a format o dună.

— Şi ce putem face în situaţia asta? îl întrebă Ford, tremurând.

Costumul său crezu că i s-a făcut frig şi se încălzi, ascultător.

— Putem încerca să ieşim, spuse Bill.

Porni motoarele. Nava se zgudui din toate încheieturile. Cu un gâfâit prelung, *Frumoasa Evelyn* se ridică vreo câţiva centimetri deasupra solului. Monitorul din spate se aprinse şi dădu la iveală o cascadă de nisip.

— În regulă, spuse Bill. Nu vom muri. Cel puţin, nu aici. Putem să săpăm. Pune-ţi casca.

Ieşiră şi îşi puseră măştile. Billy continua să zacă cu ochii deschişi, în timp ce costumul său sclipea în continuare, încurajator. Bill trecu fără să-l privească, pe lângă Ford, şi se duse să deschidă trapa de ieşire. Aceasta scoase un sunet înfundat, dar refuză să se deschidă. Trebui să mai încerce de vreo trei ori până când trapa binevoi să se crape puţin, de mărimea unei palme. Nisipul se revărsă în cabină, urmat de lumina soarelui.

Bill înjură din toată inima şi se urcă pe scaun, încercând să împingă trapa cu picioarele.

— Vino să mă ajuţi! îi strigă el lui Ford.

Acesta sări lângă el şi împinse trapa cu umărul. Nisipul continuă să se reverse înăuntru, dar, în cele din urmă, reuşiră să împingă trapa într-atât încât Bill reuşi să sară afară şi să-şi croiască drum pe lângă navă. Ford sări şi el în urma lui şi, după câteva clipe, ajunse lângă Bill, în vârful dunei.

Bill înjura printre dinţi şi Ford îi dădu dreptate.

Se aflau amândoi pe un munte de nisip roşu, iar în faţa lor se deschidea un câmp acoperit cu acelaşi nisip roşu, întinzându-se, la nesfârşit, către orizont; soarele de

dimineaţă îşi arunca razele chiar în spatele lor. Cerul avea o strălucire metalică, iar vântul urla cu putere şi plângăreţ.

— Unde e drumul, strigă Ford.

— Sub nisip, pe undeva, îi răspunse Bill, arătându-i duna din faţa lor. Se mai întâmplă.

Spunând asta, Bill începu să coboare duna. Ford se repezi după el; alunecă şi căzu, rostogolindu-se ca un bolovan, până jos. Se ridică, simţindu-se ca un prost, dar Bill nu-l văzuse căzând; săpa deja cu mâinile, dând la o parte nisipul de lângă transportor.

Ford începu să facă şi el acelaşi lucru. Se ridică să dea la o parte nisipul de pe blindajul transportorului dar, la atingerea sa, nisipul se mişcă, de unul singur, şi formă un model în formă de stea. Speriat, Ford îşi trase mâna înapoi. Cu grijă, el puse, din nou, un deget pe blindaj; în momentul în care acesta atinse metalul, steaua de nisip se formă la loc.

— Hei, uită-te aici!

Chicotind, el mută degetul, iar steaua de nisip îl urmă.

— E vorba de magnetism, îi spuse Bill. Se întâmplă atunci când vântul bate foarte puternic. Tata mi-a explicat că nisipul e plin de particule de fier. E şi greu de curăţat, de altfel.

Exact asta încerca să facă şi Ford, să-l cureţe, dar nisipul se întindea ca un fel de sirop dens.

— Va dura la nesfârşit.

— Nu şi dacă folosim nişte lopeţi speciale, îi răspunse Bill. Cred că vom putea să ieşim de aici.

Timp de zece minute, lucrară în ritm alert şi reuşiră să deblocheze o trapă de sub transportor. Bill o deschise şi scoase de acolo două lopeţi uriaşe; după aceea treaba merse mult mai repede.

— Uau, lopăţele de nisip. Nu ne mai lipsesc decât nişte galetele şi putem să construim castele de nisip, râse Ford.

— Ce vrei să zici?

— E ceva ce fac copiii de pe Pământ. Sam mi-a spus că, înainte să emigrăm, tata şi mama îl duceau într-un loc numit Blackpool. Acolo era multă apă, apă albastră, care

spăla nisipul. El avea o găleţică şi o lopăţică şi construia castele de nisip. Aşa că iată-ne, pe cea mai mare plajă din univers şi cu cele mai mari lopăţele de nisip, nu? Singurul lucru care ne lipseşte e apa.

— Dar cum să construieşti castele din nisip, întrebă Bill, fără să se oprească din lucru. S-ar prăbuşi imediat.

— Nu ştiu, bănuiesc că trebuie să uzi nisipul.

— Dar de ce ar irosi cineva apa în felul acesta?

— Oamenii de pe Pământ îşi permit să o facă, acolo este multă, foarte multă apă. Cel puţin aşa mi-a zis Sam.

Bill dădu din cap, mohorât, şi continuă să sape. Curăţară şi roţile din spate ale transportorului. Ford continuă:

— De ce crezi că apa de pe Pământ e albastră? Aici e ori verde ori maro.

— Nu e albastră, îi răspunse Bill.

— Ba da. Sam a văzut holograme cu ea. Am văzut şi eu câteva. E mai albastră decât cerul.

— Apa nu are nicio culoare, spuse Bill. Pare albastră, dar nu e. E ceva legat de aer.

Ford se încruntă, dispreţuitor, şi se duse în partea cealaltă a transportorului, unde începu să sape cu furie, murmurând: „E albastră. Camera Albastră nu ar mai exista dacă apa nu ar fi albastră. În toate cântecele şi poveştile, apa e albastră. Asta ca să ştii şi tu, domnule ştie-tot!” Uitase că Bill îl putea auzi prin sistemul de intercomunicaţie dintre costume, aşa că se sperie destul de tare când Bill interveni:

— Cântece şi poveşti! Ha, ha, ha, du-te şi bagă-ţi capul în nisip, nătărăule.

Ford strânse din dinţi şi continuă să sape, fără să zică nimic.

Le mai luă încă multă vreme să cureţe tot nisipul, căci adevăratul progres începu numai când vântul mai slăbi din intensitate. În cele din urmă terminară şi săriră în cabină, pornind motoarele *Evelynei*. Porni ca din puşcă, eliberată, şi Ford avu nevoie din nou de toată forţa, pentru a o ţine în frâu.

— În regulă, unde e drumul? întrebă el.

— Acolo, îi arătă Bill. Chiar nu te poţi orienta câtuşi de puţin? Am ancorat în unghi drept faţă de drum. E tot acolo, chiar dacă nu-l putem vedea. Mergi drept în direcţia aia.

Ford se supuse şi manevră nava aşa cum i se spusese.

Conduseră cam cinci ore, peste nisip şi apoi peste pietre şi nisip, şi, în cele din urmă, peste un teren pietruit, dar nu văzură cele două rânduri de stânci care străjuiau Drumul Marţian.

Bill, care urmărise monitoarele în permanenţă, devenea din ce în ce mai palid.

— Trebuie să ne oprim, spuse el, într-un final. Ceva nu e în regulă.

— Nu mai suntem pe Drum, nu-i aşa? îl întrebă Ford, trist.

— Nu, ne-am rătăcit.

— Ce s-a întâmplat?

— Cred că furtuna ne-a dereglat sistemul de navigaţie, îi răspunse Bill. Acele alea magnetice se învârt aiurea, acum.

— Nu îl putem repara?

— Aş putea să-l resetez. Dar nu-l pot recalibra, căci nu ştiu unde suntem. Aşa că, oricum nu ne-ar folosi cine ştie ce.

— Dar tatăl tău zicea că eşti un navigator excelent.

Bill îşi privi ghetele.

— Nu sunt, aşa credea el, dar nu sunt.

— Mda, minunat, ce să zic..., îi spuse Ford. Şi tu mă faci pe mine idiot. Ce ne facem acum, domnule profesor?

— Taci din gură. Trebuie să mergem înspre nord, nu? Iar soarele răsare în est şi apune la vest. Deci, atât timp cât păstrăm soarele în stânga noastră, mergem în direcţia corectă.

— Şi ce facem când se întunecă?

— Dacă cerul nu e înnorat, ne putem orienta după stele.

Ford se mai înseninā când auzi asta.

— Obişnuiam să privesc stelele nopţi la rând, spuse el. Şi, după o vreme, ar trebui să vedem un munte, nu?

— Mons Olympus, da.

— Ok, atunci, să-i dăm drumul, strigă Ford şi apăsă pe acceleraţie. O să reuşim. Billy nu s-ar fi temut dacă s-ar fi rătăcit, nu-i aşa?

— Nu, recunoscu Bill.

— Nu, pentru că s-ar fi orientat după soare şi i-ar fi dat înainte, fără să-şi facă nicio grijă.

— El nu şi-a făcut griji niciodată, spuse Bill, pe un ton care nu însemna că ăsta ar fi fost un lucru foarte inteligent.

— Păi, e o prostie să-ţi faci griji, zise Ford, cu un glas puţin cam isteric. Trăieşti sau mori, nu-i aşa? Tot ce contează e să… e să… trăieşti cu adevărat înainte să mori. Aş fi putut să-mi fi trăit restul vieţii prin tunele şi să nu fi văzut niciodată toate aceste lucruri minunate pe care le-am văzut de când am fugit. Cerul de aici. Nisipul. Gheaţa şi ceaţa de deasupra ei. Culorile din gheţar. Aşa că poate nu am să apuc să îmbătrânesc ca tatăl lui Hardie Stubbs. Cine şi-ar dori să aibă riduri şi să tuşească în continuu?

— Nu fi prost, îi răspunse Bill. Aş da orice să fiu în *Long Acres* acum şi nu mi-ar păsa ce muncă aş face acolo. Sunt sigur că şi tu îţi doreşti acelaşi lucru.

— Nu, câtuşi de puţin, strigă Ford. Ştii ce voi face? Imediat cum ajungem acasă mă voi duce la tatăl meu şi îi voi spune: „Tată, eu nu mai rămân în CAM.” Sam a făcut asta aşa că pot să o fac şi eu. Numai că eu nu mă voi întoarce pe Pământ. Marte e locul pe care-l iubesc. Şi voi deveni Cărăuş şi voi rămâne Afară cât voi trăi!

Bill îl privi lung.

— Eşti nebun! Crezi că tatăl tău te va lăsa să faci asta?

— Nu, spuse Ford. Mă va apuca de urechi şi aproape că mi le va rupe. Dar nu contează. După ce împlineşti nouă ani, CAM îţi dă dreptul să-ţi alegi orice slujbă vrei.

— Când ai nouă ani?

Ford se înroşi.

— Ani CAM. La noi un an durează cât doi ani Pământeni.

— Şi… câţi ani ai acum? începu Bill să rânjească. Şase?

— Mda, acum sper că ai să taci, ok?

— Ok, răspunse Bill, dar acum zâmbetul îi acoperea toată faţa.

Conduseră toată ziua, dar, când s-a întunecat, au convenit să facă o pauză şi să doarmă. Ford se întinse în cabina pilotului, iar Bill se culcă în patul de deasupra lui Billy, care zăcea în continuare nemişcat, cu ochii deschişi.

Era încă viu a doua zi dimineaţă. Bill tocmai îi schimba pungile cu lichidul colorat, când Ford intră în cabină căscând.

— Trebuie să avem răbdare, o să vezi că va fi bine, spuse el, încercând să îl consoleze. Se va face bine, odată ce vom ajunge la spital. Tata lui Eric Chetwynd a căzut de pe tractor şi şi-a fracturat cutia cerebrala şi, înţelegi, câteva zile a stat în comă, dar, după ce l-au operat, a deschis ochii şi a vorbit şi s-a făcut bine. Şi tatăl tău nici măcar nu şi-a rupt nimic.

— Nu e acelaşi lucru, îi răspunse Bill, morocănos. Nu contează. Hai să plecăm de aici. Soarele va fi în dreapta noastră până la amiază, ok?

Porniră mai departe. Pe Ford muşchii nu-l mai dureau aşa de tare ca la început. Acum se simţea mult mai sigur pe el când o conducea pe *Evelyn*. Privi orizontul şi îşi imagină cum în faţa lor se ridică Mons Olympus, regina roşie de pe tabla de şah a câmpiei nesfârşite. Muntele avea să apară curând, *trebuia* să apară în curând. Şi, într-o zi, când va avea propriul lui transportor şi va face astfel de călătorii tot timpul, nu o să-şi facă niciodată probleme dacă se va întâmpla să se rătăcească puţin. Pentru că el va şti, ca pe propria palmă, locul fiecărei dune sau stânci de pe această planetă.

Se gândi să-şi facă un tatuaj pe faţă. Felul în care trebuia să arate acesta îi ocupă gândurile pentru următoarele două ore. Bill stătea, tăcut, lângă el privind monitoarele şi frecându-şi mâinile în poală.

Apoi, îl auzi strigând:

— Se mişcă ceva, arătă el spre monitorul din spatele navei.

Ford se uită într-acolo şi zări soarele strălucind pe armura unui alt transportor, care se afla mult în spate.

— Ura, e un alt Cărăuş! Tatăl tău e salvat!

Încetini şi întoarse nava, astfel încât norul de praf să se risipească şi să poată privi mai bine nava cealaltă.

— Nu e un transportor, e doar un vehicul simplu, îi spuse Bill. Cine poate fi? Că îi cunosc cam pe toţi care se aventurează aici.

— Cui îi pasă, strigă Ford, bătând cu pumnul în consolă de bucurie. Probabil că ei ştiu cum să ajungem din nou pe drum.

— Da, dacă nu cumva s-au rătăcit şi ei, îi răspunse Bill.

Străinul venea direct spre ei acum, de parcă i-ar fi urmărit şi acum îl văzură mai bine; era doar cabina unui transportor, fără remorcher, cu cârligul de tracţiune atârnând în spate. Părea un fel de insectă mică, dar cu capul imens. Trase în dreptul lor. Bill deschise canalul de comunicaţie şi strigă:

— Cine eşti?

O vreme nu răspunse nimeni. Apoi o voce distorsionată de pârâituri strigă la rândul ei:

— Cine întreabă cine sunt? Ai voce de adolescent.

Ford se aplecă peste microfon şi zise:

— Vă rugăm, ne-am rătăcit. Ne puteţi arăta cum să ajungem înapoi la drum?

Din nou tăcere şi apoi:

— Doi băieţei? Ce căutaţi voi singuri aici? Tati a avut un mic accident, nu?

Bill îl privi furios pe Ford, care nu înţelese de ce, şi zise:

— Da, domnule. Trebuie să-l ducem la spital şi sistemul nostru de navigaţie s-a stricat. Ne puteţi ajuta?

— O, desigur, că pot, răspunse vocea şi sună de parcă posesorul ei ar fi zâmbit. Masca pe faţă, copii, şi haideţi afară să ne cunoaştem mai bine.

— Ticălosul, murmură Bill, dar îşi trase masca.

Când ieşiră afară din cabină observară că străinul îşi pictase pe cabina sa logo-ul *Putere Celtică* şi tot felul de însemne celtice, ca trifoiul cu patru foi, crucea celtică, deşi erau cam scorojite acum. Trapa coborî şi din navă sări un bărbat voinic şi înalt, îmbrăcat într-un costum vopsit şi el ca

şi nava, în verde şi galben. Îi privi şi îi simţiră zâmbetul de sub mască.

— Bună, copii, spuse el. Sunt Gwill Griffin şi vă stau la dispoziţie. Meseria mea e aceea de căutător de diamante. Ce s-a întâmplat?

— Tatăl lui Bill a avut un atac cerebral, îi răspunse Ford. Şi încercăm să-l ducem la spital, dar ne-am rătăcit. Ne puteţi ajuta, vă rog?

— Un atac? se încruntă el. Asta nu e bine deloc. Hai să-i arunc o privire…

— Nu e nevoie…, începu Bill, dar dl. Griffin intrase deja în cabina *Evelynei*.

Bill şi Ford săriră după el şi-l găsiră deja aplecat deasupra lui Billy.

— Doamne, Doamne, e clar că bietului om nu-i e prea bine, le zise el. Trebuie să-l duceţi cât mai repede la Mons Olympus.

Aruncă, apoi, o privire prin jur.

— Nu e rea nava lui, nu-i aşa? Iar în spate ce e, un rezervor de dioxid de carbon, dacă nu mă înşel, nu-i aşa?

— Da, îi răspunse Ford. A căzut chiar când terminam de încărcat. Ştiţi cumva să… recalibraţi un sistem de navigaţie?

— Nicio problemă, le spuse dl. Griffin şi în secunda următoare era deja pe scaunul pilotului.

Bill îl privi, cu atenţie, în timp ce apăsa butoanele şi schimba diferite cifre de pe ecranul consolei.

— Săracii de voi! Să vă rătăciţi de unii singuri pe Afară! Aveţi noroc că v-am găsit, să ştiţi. Drumul e la doar cinci kilometri, la est de aici, dar v-aţi fi putut învârti pe aici o veşnicie fără să daţi de el.

— Eram sigur că suntem pe aproape, spuse Ford, deşi nu se simţi atât de uşurat pe cât s-ar fi aşteptat.

— Da, continuă bărbatul, pe aici se întâmplă tot felul de lucruri ciudate. V-am văzut nava în mijlocul pustietăţii ăsteia, învârtindu-se în cerc, şi mi-am zis: O, Zeiţă, ajută-mă, ăla trebuie să fie Dave cel Uscat şi Îngheţat! Am văzut o grămadă de lucruri stranii la viaţa mea, credeţi-mă!

— Cine e Dave cel Uscat şi Îngheţat? întrebă Ford.

— Cine, el? Demonul Cărăuş din Mare Cimmerium?

Dl. Griffin se întoarse spre Ford şi îşi scoase masca. Nu avea barbă şi era pistruiat, în schimb avea o mustaţă imensă şi nu părea atât de bătrân pe cât îşi imaginase Ford.

— Nimeni nu ştie cine a fost Dave cel Uscat şi Îngheţat; doar un suflet amărât care a venit aici cu multă vreme în urmă şi se zice că a murit în timp ce conducea, chiar la consolă. Iar transportorul a intrat pe pilot-automat şi a mers în continuare, de unul singur. După fiecare furtună, bateria se reîncărca de la soare şi nu se oprea niciodată, învârtindu-se întruna.

Ford realiză ce anume îl făcea să nu se simtă în apele lui. Bărbatul vorbea exact ca actorii din hologramele pe care la văzuse, vorbea ca pentru a le face o impresie bună.

— Câţiva căutători de diamante l-au găsit în timp ce bateria era descărcată şi s-au dus să vadă ce e cu el. Şi, când au intrat în cabină, l-au găsit pe Dave, uscat şi îngheţat, aplecat peste consolă. Numai că, înţelegeţi, în momentul când au intrat în cabină, maşina a pornit-o din nou, aruncându-i afară ca pe nişte popice. Şi ce credeţi că a făcut după aia? S-a întors şi s-a repezit după ei. Pe unul l-a făcut praf, în timp ce ăilalţi au luat-o la fugă. Ăştia au reuşit să scape şi ei sunt cei care au povestit pentru prima oară legenda lui Dave. De atunci a trecut multă, multă vreme, dar maşina continuă să umble de una singură, cu mortul în ea. Unii zic că, de fapt, fantoma lui Dave e cea care o conduce, încercând să găsească drumul înapoi către Baza Colonială. Alţii zic că e chiar transportorul în sine care face asta, că sistemul lui de navigaţie a înnebunit de durere şi acum ucide pe oricine se apropie, de frică să nu îl scoată cineva pe Dave de acolo. Nu o să vedeţi prea mulţi oameni apropiindu-se de el. Te paşte ghinionul numai dacă îl vezi.

Spunând asta, îi făcu semn cu ochiul lui Ford.

— Trebuie să-l ducem pe tata la spital, acum, zise Bill, tuşind. Mulţumesc că ne-aţi ajutat, dar trebuie să plecăm acum.

— Ai dreptate, spuse dl. Griffin, punându-şi masca la loc. Doar că ar trebui să mă lăsaţi să arunc o privire pe dinafară. Furtuna a fost foarte puternică şi nu cred că vă doriţi să vi se strice transportorul prin locurile astea, nu-i aşa?

— Nu, domnule, răspunse Ford.

Dl. Griffin sări afară. Bill vru să iasă şi el, dar bărbatul îl opri, făcându-i semn cu mâna.

— Nu, vă zic eu cum facem, voi doi, băieţi, rămâneţi înăuntru şi urmăriţi consola. Eu o să verific suspensiile; astea se strică cel mai adesea după o furtună puternică, cu toate particulele alea magnetice care intră peste tot… Ar putea să vă blocheze roţile cât ai zice peşte şi nu cred că v-aţi dori să vi se întâmple una ca asta la o viteză prea mare. Aţi muri, cu siguranţă. O să deschid panoul şi o să arunc o privire; strigaţi când vedeţi că luminile verzi se aprind.

— Ok, spuse Bill şi se duse în cabină, după ce închise trapa.

Odată intrat înăuntru, el începu să înjure. Ford îl privi, uimit.

— Ce-i cu tine? îl întrebă. Suntem în siguranţă acum.

— Pe dracu’ suntem, îi răspunse Bill. Ăsta nu e Gwill Griffin cum nu-s eu tatăl tău. Îţi zic eu cine e ăsta: e Art Finley. A fost unul din Băieţii Mamei. L-au concediat anul trecut pentru că-i plăcea să umble prin celule şi să-i bată pe cei de acolo. Credea că nu-l vede nimeni, dar l-au filmat cu camerele video. Aşa că, toate poveştile alea cu căutătorul de diamante şi mai ştiu eu ce legende sunt doar nişte aiureli. La fel ca şi accentul lui PanCeltic; a venit aici de pe unul din continentele americane de pe Pământ.

— Deci e un impostor?

Ford se gândi la sentimentul nefiresc de frică pe care îl simţise în preajma lui.

— Da, e un impostor, îi răspunse Bill şi se întinse să deschidă sistemul de comunicaţie.

— Cum e treaba cu suspensiile alea? întrebă el.

— Par în ordine, se auzi vocea răguşită. Tatăl tău a avut grijă de navă, asta pot să ţi-o spun. Acum, uită-te la consolă, băiete; anunţă-mă când se aprind luminile verzi.

Priviră consola şi răspunseră în acelaşi glas:

— S-au aprins.

— Atunci o să ajungeţi acasă teferi.

— Mulţumim! Noi plecăm acum, ok? spuse Bill.

— Daţi-i drumul! O să vă urmez o vreme ca să fiu sigur că totul e în regulă, bine?

— Da, spuse Bill şi închise sistemul de comunicaţie. Dă-i drumul, îi strigă el lui Ford. Cinci kilometri spre est. Ar trebui să putem să vedem drumul după ce trecem de movila aceea. Hai să-l lăsăm pe tipul ăsta în urmă.

Ford porni motoarele. Acceleră şi simţi un plăcut sentiment de libertate. Bill îl trezi din reverie, strigându-i:

— A schimbat camera de luat vederi!

— Cum?

— Priveşte, îi arătă Bill monitorul din stânga.

Nu mai arăta partea laterală a *Evelynei* şi câmpia, aşa cum o făcuse până atunci; acum nu se vedea decât orizontul din partea de nord.

— A mişcat lentilele. Mută-le înapoi.

— Nu ştiu cum, se dădu Ford la o parte, amărât, pentru a-i face loc lui Bill, care îi luă locul imediat.

Aripa din stânga *Evelynei* apăru pe monitor.

— Mie mi se pare că e bine acum, spuse Ford. Şi, uite, se vede şi Drumul! Ura!

— Nu e bine deloc, îi răspunse Bill. Uite! A lăsat panoul de la suspensii deschis! Cum se face că nu avem nicio lumină de avertizare?

— Nu ştiu, zise Ford.

— Normal că nu ştii, idiotule! urlă Bill, mânios. Uite-l că vine înspre noi!

Ford privi monitorul din spate şi văzu cabina lui Griffin apropiindu-se de spatele transportorului; apoi imaginea se schimbă pe camera din stânga, pe măsură ce acesta se apropia de partea aceea. Priviră, speriaţi, cum trapa cabinei

se deschide şi îl văzură pe Griffin, ieşit în afară, cu masca pe faţă.

— Încearcă să umble la panou! strigă Bill.

— Nu cât timp sunt eu aici! urlă Ford, furios cum nu mai fusese niciodată.

Fără să ezite o secundă, făcu stânga, lovindu-l din plin pe Griffin şi, mai mult, rostogolindu-i cabina cu o izbitură îngrozitoare. Apucară, totuşi, să-l vadă zburând în aer şi apoi lovindu-se de pietre. *Frumoasa Evelyn* se opri, gemând ca un om rănit. Băieţii rămaseră fără reacţie pentru o clipă, tremurând din toate încheieturile.

— Ceva nu e în regulă, spuse Bill. Trebuie să ieşim să vedem ce s-a întâmplat.

Îşi puseră măştile şi ieşiră.

* * *

Un cauciuc din stânga explodase. În jurul roţii se putea vedea o crustă groasă de policeramică şi nimic altceva. Probabil că roata se făcuse praf când explodase. Ford înghiţi în sec, în timp ce Bill fugi către panoul deschis. Ford îl auzi înjurând, furios. Se duse şi el acolo şi îl văzu pe Bill ţinând un fel de bandă în mână.

— Bandă adezivă, îi explică Bill. A pus o bucată de bandă adezivă deasupra senzorului de avertizare.

— A stricat ă… cum îi zice, suspensiile?

Ford privi îngrijorat panoul, fără să aibă nici cea mai vagă idee la ce se uită.

— Nu. L-ai lovit la timp. Dar, dacă ar fi reuşit, odată ce am fi prins viteză ne-am fi rostogolit, exact cum a zis el. Apoi nu ar fi trebuit decât să vină după noi şi să ia încărcătura. Ar fi spus oricui l-ar fi întrebat o poveste tristă despre „sărmanii băieţi morţi” pe care i-a găsit el în pustiu.

Bill privi praful care încă se mai ridica deasupra cabinei lui Griffin.

Se aplecă şi luă o bucată mare de piatră.

Ford îl privi, întrebător.

— Crezi că încă mai trăieşte? îl întrebă el, tremurând.

— Se poate, îi răspunse Bill. Ia şi tu o piatră şi hai să vedem.

Dar Griffin era mort. Îl găsiră strivit de pietre, la nouă metri de cabina lui.

Nu mai avea nici masca pe faţă.

— O, făcu Ford, sărind înapoi când zări cadavrul.

Se întoarse rapid şi începu să alerge spre transportor, căci vomitase în mască. Reuşi să ajungă la timp pentru o nouă repriză de vomă, care avu loc chiar sub privirea oarbă a lui Billy.

Când îl auzi din nou pe Bill, reuşise să se cureţe puţin şi să se oprească din plâns.

— Poţi să-ţi pui masca? îl auzi în cască.

— Da, îi răspunse Ford, simţind că îl apucă plânsul din nou.

Urându-se, îşi trase masca şi îl auzi pe Bill urcând în cabină.

— S-ar putea să o scoatem la capăt, îi zise acesta. Am cercetat cabina lui. Are aceleaşi cauciucuri ca ale noastre. Cred că îl vom putea schimba.

— Ok, spuse Ford, fără niciun entuziasm.

Bill îl privi lung.

— Eşti bine? Arăţi cam palid.

— Tocmai am omorât un om, îi răspunse Ford.

— Dar exact asta încerca să facă el, să ne omoare. Nu a primit decât ce a meritat.

— Ştiu, zise Ford, începând să tremure din nou. Dar, felul cum *arăta*! Faţa lui! O, frate, nu am să o uit toată viaţa mea!

— Te înţeleg, îi spuse Bill, obosit. Aşa am păţit şi eu când am văzut prima oară pe cineva mort în felul acesta.

— Se întâmplă des?

— Cu Cărăuşii? Da, mai ales pentru cei care sunt noi în branşă.

Bill se ridică în picioare.

— Hai. Ştergeţi nasul şi hai să vedem dacă putem schimba cauciucul.

În timp ce se îndreptau către cabina lui Griffin, Ford începu să chicotească încet:

— Da, ştiu, că *lui* i-am şters nasul, nu glumă…

* * *

Ruina vehiculului lui Griffin zăcea răsturnată în nisip. Trapa fusese smulsă în timpul impactului, iar interiorul era murdar, cu urme de mâncare şi cafea vărsată, care îngheţase deja. Ford îşi făcu mâinile scăriţă, astfel încât Bill să poată urca şi el.

— Nu văd niciun cric pe aici, spuse Ford, uitându-se în jur. Cum o să scoatem cauciucurile?

— Astea nu sunt cauciucuri de tractor, îi răspunse Bill, abrupt, în timp ce apăsa nişte butoane de pe consolă. La naiba! Sistemul electronic e mort. Dar ar trebui să mai existe o modalitate de deşurubare a roţilor, pentru urgenţe. Al nostru e sub consolă, căci e un Mitsubishi. Asta e un Toutatis. Stai să mă uit primprejur…

Ford privi peste umăr, în direcţia în care zăcea Griffin. Îşi mută, însă, imediat ochii de la el şi trase un şut într-un cauciuc, doar aşa, de încercare. Era la fel de tare ca o stâncă. Se aplecă şi-l cuprinse cu braţele şi trase de el cât de tare putu.

— Cred că ăsta e, strigă Bill din cabină, fii pe fază, ok?

Ford încercă să se îndepărteze, dar nu mai avu timp, şi cauciucul sări de parcă ar fi fost aruncat dintr-un tun. Îl lovi chiar în burtă şi îl aruncă vreo doi metri în aer. Căzu ca un sac de cartofi şi nu mai avu nici puterea să geamă.

— Tăntălăule, îi spuse Bill, privindu-l de sus.

Sărise din cabină şi împinsese cauciucul de pe Ford.

— Doar ţi-am zis să fii pe fază. De ce naiba nu mă ascultă nimeni?

Ford se rostogoli, temându-se că va trebui să vomite din nou. Se ridică, cu greu, în patru labe. Bill împingea deja cauciucul spre transportor, aşa că Ford făcu un efort şi se ridică în picioare, urmându-l.

Ţinu cauciucul drept, ferindu-se din calea axului, când Bill porni sistemul de prindere a roţii. Acesta trase roata ca

şi cum ar fi fost un magnet. Apoi coborî şi Bill afară şi, împreună, fixară cauciucul. Porniră spre drum, printre şirurile de stânci şi apoi o luară înspre nord.

* * *

— Ascultă-mă, trebuie să treci peste asta, îi spuse Bill lui Ford.

Văzuse că acesta era încă foarte preocupat.

— Doar nu ai *vrut* să-l omori!

— Nu e vorba de asta, îi răspunse Ford, negru la faţă şi transpirat. Doar că mă doare stomacul foarte tare, atâta tot.

Bill se apropie şi se aplecă deasupra lui.

— Costumul tău arată că ceva nu e în regulă cu tine, îi spuse.

— Serios? întrebă Ford şi se uită şi el la costum.

Cum de nu văzuse luminiţa aceea galbenă care strălucea?

— Am senzaţia că parcă mă micşorez sau costumul, nu ştiu. E atât de strâmt că nu pot respira.

— Va trebui să oprim, spuse Bill.

— Ok, răspunse Ford.

Evelyn se opri în mijlocul drumului, iar Bill se duse la panoul de diagnostic pentru a vedea ce anume arată costumul lui Ford. Păli, dar nu spuse decât:

— Hai să schimbăm locurile.

— Dar tu nu ştii s-o conduci, protestă Ford.

— Dacă e drumul drept şi nu bate vântul, mă descurc oarecum.

Se duse în spate şi veni cu o pungă cu tuburi:

— Ridică-ţi braţul, spuse el.

Ford îl ascultă şi privi cum Bill îi înfige un tub în costum.

— Asta o să mă facă să mă simt mai bine?

— Da, ar trebui.

Bill sări pe scaunul pilotului şi nava porni din nou.

— Bine, oftă Ford. Ce am?

— Costumul spune că ţi-ai rupt ceva, răspunse Bill, fără să-şi ridice ochii de pe monitor.

— Aha, ei, asta nu e cine ştie ce. Zise Ford, clipind. Jimmy Linton a avut şi el ceva rupt şi e ok acum. E chiar foarte bine. Doctorul a zis că nu va mai putea lucra cu o lopată. Aşa că… l-au făcut secretar la Consiliu, înţelegi? Tot ce trebuie să facă este să ia notiţe sau să înregistreze şedinţele.

— Serios?

— Iar dacă am o ruptură, poate tatăl meu nu o să se supere prea tare că am vrut să devin Cărăuş. Poate că aşa nu va mai trebui să lucrez la fabrica de metan sau să râm la vaci.

Bill îl privi curios.

— Cu toatea astea, tot vrei să devii Cărăuş?

— Bineînţeles că da!

Bill nu mai zise nimic, se mulţumi doar să clatine din cap.

* * *

Conduseră într-un calm desăvârşit, cel puţin în comparaţie cu vremea de care avuseseră parte până atunci. Departe, pe câmpie, se mai zăreau, din când în când, diavoli de nisip, rotindu-se leneş prin aer. Cu cât mergeau mai spre nord, cu atât aerul devenea mai clar, iar lumina era mai strălucitoare, căzând pe bucăţile de stâncă de culoarea laptelui cu cacao sau a ruginii.

— Ce frumos e totul, se minună Ford. E mai frumos decât tot ce am văzut eu vreodată. Nu-i aşa că lumea e un loc mare?

— Bănuiesc că da, îi răspunse Ford.

— E locul *nostru*, continuă Ford. Se pot duce cu toţi pe Pământ dacă vor, dar nu ne vom mai întoarce acolo. Noi suntem Marţieni.

— Da.

— Ai văzut a început să-mi crească părul. E roşu ca Marte, îşi bătu Ford scalpul cu mâna.

— Nu mai mişca mâna, îi spuse Bill. O să-ţi sară tubul…

— Scuză-mă.

— Nu-i nimic. Poate că ar trebui să-ţi dai jos şi masca, ce zici? Cred că ai nevoie de nişte oxigen.

— Desigur…, spuse Ford şi trase masca de pe faţă.

Apoi, după o vreme, zâmbi şi spuse:

— Ştiu cine sunt.

Murmură doar pentru sine ceva şi, când Bill îl privi din nou, leşinase deja.

Iar Bill rămase singur din nou.

Billy nu era cu el acum, să poată ţipa la el sau să poată fi învinuit pentru tot ce mergea rău. Nu mai avea cu cine să se certe şi nici nu mai avea cine să-l facă să se simtă rău sau ruşinat sau oricum ar fi vrut Billy să fie. Dacă murea, toate acestea aveau să dispară.

Drumul îngheţat se întindea de-a lungul câmpiei perfect nivelate şi aici nu exista milă, nici bine, nici rău, nici minciuni. Nu era decât uriaşul transportor care gemea pe drum şi pe care Bill îl ţinea, cu greu, pe traseu.

Dar nu avea de ales; dacă nu ar fi încercat să îl conducă, ar fi murit cu toţii.

Bill realiză, puţin şocat, cât de mult îşi dorise toată viaţa să aibă pe cineva care să-l asculte şi pe el. Cineva care să-l vadă speriat sau furios, care să fie de acord cu el că tatăl său nu fusese unul dintre cei mai buni taţi.

La ce se gândise? Că într-o bună zi, avea să stea în faţa unui public imens, în faţa unui tribunal suprem, spunând la toată lumea cât de nedreaptă fusese viaţa cu el de când se născuse?

Aici, în pustietatea aceasta nesfârşită, aflase adevărul.

Nu exista un astfel de tribunal, care să-l poată transforma pe Billy în genul de tată pe care-l dorea Bill. Nu exista nicio Mamă Marte care să apară de nicăieri şi să conducă un băiat rătăcit acasă. Lumii celei roşii nu-i păsa dacă el ar fi păţit ceva; dacă ar fi ieşit Afară, probabil că l-ar fi ucis, cumva.

Şi ştiuse lucrurile acestea din totdeauna.

Atunci ce rost avea să fie furios din cauza asta tot timpul?

La ce bun să stea tot timpul cu frica în sân sau cu pumnii strânşi de furie? Lucrurile nu aveau să se schimbe niciodată.

Furia lui nu va schimba nimic din toate acestea.

Dar…

Existau oameni care încercau să schimbe lumea pentru ei. Poate că şi el va putea să schimbe propria sa lume, atâta cât era aceasta.

Privi monitoarele, privi vântul ridicând nisipul în jurul stâncilor dezgolite, de-a lungul câmpiei, privi acel pustiu pe care îl urâse dintotdeauna. Ce trebuia să facă să-l poată iubi, aşa cum îl iubea Billy sau Ford?

Îşi imagină apa căzând din cer, bolborosind de sub rocile îngheţate. Poate că era, totuşi, albastră. Poate că apa aceea ar fi stropit totul în jur şi s-ar fi transformat în aburi, ca la baia comună. Apă curgătoare care ar fi curăţat praful şi ar fi irigat nisipul roşu.

Şi totul ar deveni verde. Nu îşi putea imagina că totul ar fi putut deveni verde, asta era o nebunie. Dar, poate verdele s-ar fi format de la sine, dacă ar fi existat apă îndeajuns. Poate că la început ar fi apărut mici plante de deşert şi apoi… Bill încercă să-şi amintească numele plantelor din planurile sale de lecţii. Tufişuri. Arbori sequoia. Floare de colţ. Mere. Îşi mai aminti şi de o rimă dintr-un cântec pe care îl ascultase odată pe minicomputerul său: *Ar trebui să mă ridic, să plec/ acolo unde merele aurii cresc…*

Vederea i se înceţoşă puţin şi se văzu alergând de-a lungul unor câmpii verzi, care se întindeau la nesfârşit, cu copaci ale căror coroane formau o umbră călduroasă şi îl adăposteau de vânt. Apoi o altă amintire din cărţile sale îşi făcu loc: vaci păscând pe o pajişte verde, sub cerul plin de nori albi, nori de ploaie, nu de nisip.

Şi, în aceste locuri minunate şi adăpostite, ar fi trăit oameni. Familii. Ar fi existat case călduroase şi luminate, cu luminile apărând de după frunzele verzi ale copacilor. Aşa cum îşi imaginase dintotdeauna. Şi una dintre aceste case ar fi casa lui. Acolo ar locui el cu familia sa…

Dar nimeni nu avea să-i dea vreo casă, o familie sau o lume în care să trăiască în siguranţă. Niciodată. Aşa ceva nu putea fi posibil. Dar…

Lui Bill îi plăcea să viseze la aşa ceva, pentru a-şi ţine departe gândurile negre şi frica în timp ce conducea.

La un moment dat, după câteva zile sau ore, nu avea să afle niciodată, nu mai avu putere să o ţină pe *Evelyn* pe drum. Nava alunecă uşor într-o parte, atingând aproape stâncile de pe margine, după care se opri chiar în mijlocul Staţiei O-Mie-K.

Bill zăcea pe scaunul pe care căzuse, prea obosit şi cu dureri prea mari în muşchi pentru a se mai putea mişca. Ford stătea şi el nemişcat, în colţul său, cu faţa ascunsă după mască. Bill nu-şi dădea seama dacă celălalt băiat mai trăia sau nu.

Închise ochii şi se afundă, încet, încet, pe pajiştea verde.

* * *

Fu trezit de o hurducătură a cabinei şi de ţipete, şi într-o clipă fu în picioare şi cu masca pe faţă, înainte chiar să îşi dea seama că nu visa. Sări în scaunul pilotului şi apăsă butonul pentru trapă. Aceasta se deschise şi coborî imediat, iar lumina roşie din cabină ieşi în întunericul desăvârşit de afară. Şi atunci îl văzu pe Bătrânul Brick, Bunicul Cărăuşilor, cu barba lui lungă aruncată în toate părţile şi cu cel puţin alţi trei Cărăuşi în spatele lui. Ochii i se măriră de uimire când îi văzu pe Bill şi pe Ford. Strigă în sistemul său de comunicaţii:

— CONVOI! AVEM COPIII AICI! SE PARE CĂ E NAVA LUI TOWNSEND!

* * *

După vreo două zile, Bill se simţea bine, deşi avea şi el nişte tuburi înfipte în braţ. Mintea îi era încă neclară când veni Mama şi se aşeză lângă patul lui, povestindu-i, cu multă blândeţe, despre Billy.

Bill să nu-şi facă griji, îi zise ea. Îi va găsi ea un loc cald în bar lui Billy şi va avea mâncarea şi băutura asigurată pe tot restul vieţii lui şi desigur, Bill va putea veni şi vorbi cu el, oricând va dori. Căci Billy întotdeauna a fost mândru de micu' Bill, asta o ştia toată lumea. Şi poate că-l va lua în mici plimbări prin Tunele, ca să mai vadă şi el, din când in când, cum e pe Afară. Căci Billy a iubit aşa de mult Drumul Marţian.

* * *

Ford nu era foarte bine. Trebuise să fie operat pentru splina ruptă şi era cât pe ce să moară când îi scoseseră costumul de pe el, din cauză că pierduse prea mult sânge.

Încă nu-şi recăpătase cunoştinţa când Bill, îmbrăcat într-un halat mult prea mare pentru el, veni la secţia de reanimare, pentru a-l vizita. *Să-l vadă*, doar atât putu face Bill, galben ca ceara. Ford zăcea în mijlocul unei încrengături de tuburi şi de bandaje. Singurele părţi din el care nu erau albe erau părul său roşu, ca nisipul de pe Marte şi vânătaia de la ochi pe care i-o făcuse Bill.

Bill rămase acolo, privind gresia rece de pe jos, până când îşi dădu seama că în încăpere mai intrase cineva.

Ştiu imediat că bărbatul din faţa lui era tatăl lui Ford; avea aceiaşi ochi albaştri şi apoşi, iar urechile la fel de ascuţite. Purta nişte blugi peticiţi şi ghetele îi erau pline de noroi. Şapca îi era trasă pe ochi foarte tare, pentru a acoperi, probabil, cusăturile de deasupra sprâncenei stângi. Faţa îi era încremenită şi zâmbetul rece.

Se uită la Ford şi ochii apoşi i se umplură de lacrimi. Apoi, îl privi nesigur pe Bill. Acesta îşi lăsă privirea în jos şi începu să se joace cu gheata într-o crăpătură a gresiei.

— Tu eşti, probabil, băiatul Cărăuşului, nu? spuse el. Cred că trebuie să-ţi mulţumesc, în numele lui Blatchford.

— Blatchford..., repetă, Bill, zăpăcit până când, în cele din urmă, înţelese despre cine vorbea bărbatul.

— Femeia mi-a explicat totul, continuă tatăl lui Ford. Nu a fost vina lui Blatchford. Sărmanul băiat. Nu-l învinuiesc că

a fugit. A facut-o de frică. Tatăl tău a făcut un lucru bun că l-a luat cu el, îmi pare rău pentru tatăl tău.

— Şi mie, dar For… ă, Blatchford se va face bine.

— Ştiu că se va face bine, spuse tatăl lui Ford, privindu-şi fiul cu drag. E un băiat puternic, dragul meu Blatchford. Nu ca fratele său. Îţi petreci toată viaţa crescând un copil şi îţi dai toată silinţa să-l înveţi numai lucruri bune şi, peste noapte, se transformă într-un străin. Asta s-a întâmplat cu Sam. Trebuia să îmi dau seama că aşa va fi, că ne va părăsi. Nu a fost niciodată bun de nimic, a fost slab întotdeauna. Nu ca micul Blatchford. Pe el nu l-am auzit niciodată plângându-se sau fiind vanitos. *El* ştie cine este. Cândva Colectivul se va mândri cu el.

Bill înghiţi greu. Ştia că Ford nu va face Colectivul să se mândrească cu el. Ford va fi din nou pe Drum, imediat ce va fi în stare să o facă, îndrăgostit de orizontul larg, iar inima tatălui său se va rupe din nou de durere.

Bill se simţi, dintr-odată, foarte apăsat de tot ce se întâmplase. Nu-şi aminti să se mai fi simţit vreodată atât de nenorocit.

— Aş vrea să vă întreb ceva, domnule. Ce trebuie să fac pentru a mă înscrie în Colectiv? îl întrebă el pe bărbat.

— Poftim? făcu acesta, întorcându-se spre Bill.

— Ce trebuie să fac?

Tatăl lui Ford îl privi, nedumerit. Îşi drese vocea.

— Nu e vorba de ce trebuie să faci. E vorba de ce *eşti*, tinere.

Se duse şi se aşeză lângă Bill, îndreptându-şi umerii.

— Trebuie să fii tipul de om care crede că, dacă va munci din greu, va putea construi o lume mai bună. Nu poţi fi slab, speriat sau lacom. Trebuie să ştii că singurul lucru care contează, cu adevărat, e să faci un loc mai bun, pentru toată lumea, nu doar pentru tine. E posibil să nici nu ajungi să o vezi, căci asta cere timp, mult timp. Vei avea nevoie de toată forţa şi de tot curajul pentru asta şi, poate că, la sfârşit, nu vei rămâne cu nimic altceva decât cu satisfacţia că ţi-ai făcut datoria. Însă asta îţi va fi de ajuns.

Vocea lui era subţire, dar dură; suna de parcă ar fi recitat o lecţie, învăţată pe de rost. Dar ochii îi străluceau la fel ca şi ochii lui Ford, când Ford privise orizontul pentru prima dată.

— Păi, eu intenţionez să studiez agricultura, spuse Bill. Şi m-am gândit că după ce termin cu examenele, aş putea să mă înscriu în CAM. Eu îmi doresc lumea despre care vorbiţi. E tot ce mi-am dorit vreodată.

— Asta e bine, fiule, răspunse tatăl lui Ford, dând solemn din cap. Învaţă cât poţi de mult şi sunt sigur că nu va fi nicio problemă să devii unul de-ai noştri. Tu eşti genul de tineri de care avem nevoie. Şi sunt fericit să ştiu că Blatchford are un astfel de prieten. Îmi dă speranţe pentru viitor să ştiu că doi băieţi ca voi vor lupta pentru cauza noastră!

Îi strânse mâna lui Bill şi chiar atunci intră asistenta care îi anunţă că orele de vizită s-au încheiat. Tatăl lui Ford plecă la poalele muntelui. Bill se întoarse încet în camera sa.

Nu se urcă în pat. Se aşeză pe un scaun, într-un colţ al camerei şi privi Domul Coloniştilor, aflat în deşertul rece şi roşu, iar dincolo de el, era Drumul Marţian, care ducea spre locuri pe care Billy nu avea să le mai vadă niciodată. Începu să plângă, în tăcere, cu lacrimi fierbinţi.

Nu ştia dacă plângea pentru Billy sau pentru tatăl lui Ford.

O lume se termina, o alta începea.

————————————

Traducere: Emanuel Huţanu

„Where the Golden Apples Grow” by Kage Baker